SUSPECTUL DE LA LENINGRAD

EDITURA Tineretului

GERARD DE VILLIERS

Gérard de Villiers

SAS

Suspectul din Leningrad

V.2.0

Gérard de Villiers

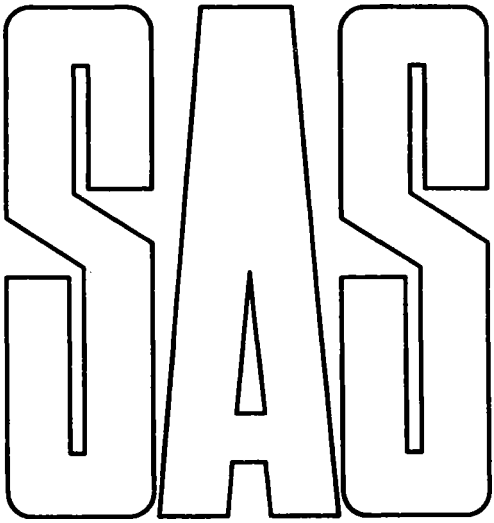

Suspectul din Leningrad

Anul apariţiei: 1996

Capitolul I.

Fredrik Skytten trăsese maşina la intrarea pe Satamakatu, lângă Catedrala ortodoxă Uspenki şi observă un bărbat şi o femeie care stăteau de vorbă lângă imobilul cu nr. 7 de pe această stradă liniştită, cam la treizeci de metri de el. O urmărea mai ales pe femeia blondă cu păr buclat, cu un gât incredibil de lung, un trup zvelt cu sâni tari, îmbrăcată cu o rochie neagră care i se mula pe corp. În mână avea o vestă uşoară. La acel început de iunie era neobişnuit de cald în Finlanda. Bărbatul de lângă ea era înalt, brunet, de tipul celor din Orientul Apropiat, fără să-i lipsească mustaţa cuceritoare. Fredrik Skytten putuse să-l observe în voie ceva mai devreme. Îi urmărise pe cei doi la localul de noapte al hotelului *Hesperia.* O discotecă enormă formată din câteva săli şi vreo şase baruri. Unul dintre ele domina pista de dans. Sprijinit de balustradă, Fredrik nu-i scăpase nici o clipă din ochi. De fiecare dată când cel pe care-l poreclise în gândul lui „arabul" îşi strângea de mijloc partenera, Fredrik îşi simţea stomacul crispându-se de gelozie şi de furie. O dată, gura „arabului" atinsese uşor gâtul lung şi fragil şi Fredrik Skytten fusese gata să ţipe. Ca să-şi revină, golise paharul cu votcă dintr-o înghiţitură, apoi comandase imediat încă unul.

Niciodată Aija Sunblad nu i se păruse mai frumoasă, cu ochii ei mari şi verzi, migdalaţi, cu umerii obrajilor ridicaţi şi mai ales cu acea gură enormă, cărnoasă, care atrăgea în mod irezistibil privirea. Corpul subţire făcea sânii să pară mai mari decât erau în realitate. În seara aceea, ciorapii

negri lungeau parcă şi mai mult picioarele musculoase şi pline de nerv.

Turbat de iubire, Fredrik nu reuşea să-şi ia ochii de la femeia aceea de care era îndrăgostit din copilărie, când se jucau împreună pe străzile din Hämeenlinna, la vreo sută de kilometri nord de Helsinki. Pe vremea aceea flirtau şi timp de câteva săptămâni Fredrik se simţise ca în rai. Fusese alungat într-o zi de rătăcire când, beat de dorinţă, ejaculase în mod ruşinos frecându-se de Aija, în parcul din faţa vechii biserici din lemn.

— Mă dezgusti, îi spusese ea respingându-l.

Aşa se sfârşise scurta lor poveste de dragoste. Cu faţa rotundă plină de pistrui şi cu ochelari, Fredrik nu semăna deloc cu un Don Juan… În anii următori, Aija zdrobise o sumedenie de inimi, păstrându-l totuşi pe Fredrik Skytten ca ţap ispăşitor. Din când în când îi dădea voie s-o ducă la cinematograf şi s-o ia de mână. Îi povestise cum fusese dezvirginată. Îi mărturisise gusturile ei: bărbaţii foarte bruneţi, foarte exotici. Poate că pentru a întâlni un astfel de bărbat se făcuse ziaristă şi se mutase la Helsinki.

Fredrik Skytten făcuse şi el la fel, ca să n-o piardă din vedere. Se mulţumea s-o vadă destul de regulat şi să ciugulească şi el ce putea. Sperând într-o minune.

Fiind reporteră la agenţia STT, Aija călătorea mult în străinătate, dar Fredrik făcea totdeauna în aşa fel încât să afle data la care se va întoarce. Era celibatară şi avea multe aventuri. De unele ştia şi el. Totuşi, era prima dată când se afla într-o astfel de situaţie. Din cauza ei. Îi telefonase pentru a o invita la cină şi Aija refuzase explicându-i că avea o întâlnire la discoteca de la hotelul *Hesperia.*

Asta fusese mai tare decât el. Se repezise la *Hesperia* şi nu-i fusese deloc greu s-o găsească pe Aija cu partenerul ei. Gelozia îl împinsese după aceea să-i urmărească până la imobilul în care locuia Aija, cu riscul de a fi zărit căci, deşi era zece şi jumătate seara, afară era încă destulă lumină.

Şi acum suferea o mie de chinuri… Se vedea clar că „arabul” insista să urce la ea.

„De l-ar refuza”, îşi zise Fredrik. Era o prostie. Aija se culcase cu mulţi alţi bărbaţi, dar nu voia ca asta să se

petreacă chiar sub ochii lui. Deodată, cele două siluete se despărţiră. Aija deschise uşa masivă a imobilului construit în stil neogotic, ca toate celelalte din insula Katajanokka, legată de continent prin intermediul a trei poduri. Fredrik răsuflă uşurat. Din nefericire, după câteva secunde „arabul” o urmă pe tânăra femeie în interior.

— Stricata!

Cu o furie incontrolabilă, Fredrik Skytten lovi cu pumnul în volanul maşinii sale, Fiat Uno.

Apoi, demară brusc, întoarse pentru a ajunge din nou pe Kanavakatu, evită în ultima clipă un tramvai şi se pomeni în port, în faţa pieţei pustii. Privirea îi fu atrasă de firma luminoasă de la *Margona,* un vas transformat în bar-restaurant, ancorat la chei. Parcă maşina şi trecu pasarela. Înăuntru nu erau decât vreo doisprezece consumatori, toţi aveau privirile tulburi şi se luptau cu stacane enorme cu bere. Fredrik comandă la bar o votcă, apoi altele două, una după alta.

Alcoolul îi potoli furia, dar nu şi curiozitatea bolnăvicioasă. Îi aruncă fetei de la bar o bancnotă de o sută de mărci şi o porni din nou spre Katajanokka.

De data asta, în loc să oprească pe strada Satamakatu, făcu la stânga pe strada Kalapajankatu care urca la catedrala ortodoxă şi ajunse în piaţa mică din faţa ei. Parcă chiar în faţa treptelor bisericii, cu capota spre Satamakatu. Datorită denivelării, Fredrik se afla la aceeaşi înălţime cu etajul al treilea al imobilului în care locuia Aija.

Stinse farurile, luă din compartimentul de bord un binoclu de care nu se despărţea niciodată şi-l îndreptă spre o fereastră luminată de la etajul trei.

Un obicei prost pe care-l avea de multă vreme. Când îl apuca prea tare plictisul, Fredrik venea s-o spioneze pe cea pe care o iubea, mergând până acolo încât să se masturbeze privind-o cum se mişca în micul ei apartament. Îşi ţinu răsuflarea întrebându-se ce va descoperi. Nu practicase niciodată sportul lui favorit când ea era cu un bărbat.

*

* *

Aija Sunblad se simţea stingherită. Nu-i plăcea să urce cu bărbaţi la ea decât dacă era amanta lor sau se pregătea să devină. Dar Khalil Aynam, membru al delegaţiei OEP-ului la Helsinki, insistase foarte mult… Îl cunoştea de câteva luni şi totdeauna se comportase foarte corect. Mai curând ca un coleg, decât ca un îndrăgostit. Şi totuşi, simţea că bărbatul o place…

Deocamdată, palestinianul contempla mica saună cu care se prelungea salonul. Un lux destul de rar. În Finlanda existau milioane de saune, dar cele mai multe erau colective, cele ale imobilelor şi cele al întreprinderilor. Aija se apropie de bar.

— Nu am decât votcă şi vin de Crimeea.

— Un suc de fructe va fi excelent, o asigură Khalil Aynam.

Îşi întoarse faţa de la saună şi examină gravurile şi fotografiile înrămate. Aija îi întinse paharul şi întâlni privirea incisivă a ochilor lui negri. Bărbatul îi adresă un zâmbet seducător arătându-şi dinţii de un alb strălucitor.

— Rar se întâmplă ca o femeie atât de frumoasă să trăiască singură, remarcă el.

— Oh, în cartierul ăsta sunt multe, răspunse ea şi pe urmă sunt divorţată.

Zâmbetul lui Khalil deveni şi mai pronunţat.

— Mi s-a spus că ai un prieten arab, dar nu te-am văzut niciodată cu el.

— E o greşeală, zise Aija cu o voce calmă, deocamdată nu există nici un bărbat în viaţa mea.

Palestinianul dădu din cap fără să răspundă, apoi făcu câţiva paşi în direcţia dormitorului. Aija simţi crisparea dezagreabilă a stomacului. Începea… Nu avu timp să-l prindă din urmă înainte de a pătrunde în dormitor. Dar, după ce aprinsese lumina, în loc să se îndrepte spre pat, palestinianul se oprise în faţa unei comode şi luase în mână o fotografie înrămată. Aija împreună cu un bărbat, pe terasa unei cafenele. Khalil o examină îndelung, apoi o puse la loc şi se întoarse spre Aija. Tânăra femeie se schimbase brusc la faţă. Khalil se uită la ea cu un aer amuzat.

— Iată-l pe prietenul arab… E foarte frumos.

— Ba nu, zise ea aproape cu brutalitate, e un coleg şi

fotografia e destul de veche. Vino, trebuie să mă odihnesc, mâine mă scol devreme.

Khalil se deplasă, împiedicând-o să se mişte şi întrebă cu o voce blândă:

— De ce minţi?

Ea îl privi drept în faţă. Ochii lui aveau o strălucire ambiguă. El se uita ţintă la gura ei. Se înfruntară astfel câteva secunde, apoi ea îl ocoli, trecând în faţa ferestrei. El o prinse de braţ şi o readuse spre el.

— Stai puţin!

Aija simţi un nod în gât. Arabii erau uneori brutali. Cu un finlandez ar fi fost destul să pocnească din degete ca să-l vadă culcându-se cuminte.

— Trebuie să pleci, zise ea.

Khalil o trase la el fără să-i răspundă.

— Nu, răspunse el calm.

— De ce?

— Eşti foarte frumoasă.

Vocea îi devenise puţin mai răguşită. Îşi puse brusc mâna pe sânul ei şi tânăra femeie se trase înapoi.

— Lasă-mă!

— Ba nu.

Avea un ton uşor, aproape nepăsător. O ridică în braţe cu foarte mare uşurinţă şi o duse pe pat unde o răsturnă, acoperind-o imediat cu corpul lui. Aija vru să se zbată, îl respinse, ţipă.

— Lasă-mă, o să chem poliţia!

— Ba nu, n-ai să chemi poliţia, zise palestinianul.

Apăsă cu genunchiul desfăcându-i picioarele. Apoi, îi ridică rochia şi îşi deplasă în sus mâinile în ciuda protestelor tinerei femei. Se aplecă peste pieptul ei şi, prin ţesătura rochiei, Aija simţi dinţii care muşcau uşor sfârcul unui sân. În acelaşi timp, palestinianul îi trăgea colanţii în jos, de-a lungul pulpelor.

— Nu! Nu! strigă Aija.

Îşi dădea seama că va fi violată. Bărbatul se ridică şi ea îşi zise că renunţase. Scrâşnetul fermoarului o contrazise – palestinianul nu făcuse altceva decât să-şi scoată sexul. Se pomeni din nou strivită sub el. Khalil îi rupse colanţii şi Aija

îşi aminti, cuprinsă de panică, că nu avea nimic pe dedesubt.

— Opreşte-te! Opreşte-te! îl imploră ea.

Finlandezele nu erau obişnuite cu violul şi tânăra femeie nu ştia cum să reacţioneze. Khalil părea foarte sigur pe el şi asta îi sporea groaza. Instalat pe ea, palestinianul înaintă cu calm între coapsele ei, ţinându-şi sexul cu mâna stângă. Când simţi penisul încordat atingându-i uşor pântecele, Aija ţipă şi se zbătu.

Prea târziu. Khalil o pătrunse cu o alunecare aproape lină. Apoi intră de tot cu o mişcare bruscă. Aija urlă. Ceea ce nu-l împiedică pe palestinian să înceapă să se agite peste ea, cu pantalonii căzuţi pe glezne, cu mâna dreaptă frământându-i pieptul şi suflând ca o focă.

*

* *

Fredrik Skytten avea impresia că tot sângele i se concentrase în picioare. Totul se petrecuse atât de repede, încât nu avusese timp să intervină. Acum îl vedea pe „arab” agitându-se ritmic peste Aija ţinută cu picioarele desfăcute şi cu genunchii îndoiţi. Nu mai zărea decât fesele mari şi albe ale violatorului care se mişcau în sus şi în jos.

Oribil. Luă binoclul de la ochi. Tremura din tot corpul şi prin cap îi treceau gânduri criminale. Deodată fu orbit de două faruri albe. Un vehicul urca pe Kalapajankatu venind spre el. Zări la timp girofarul de deasupra. O maşină a poliţiei. Răsuci repede cheia în contact, porni motorul şi demară, trecând pe lângă maşina vopsită cu alb şi albastru. În trecere zări faţa intrigată a unui poliţist… Dacă l-ar fi oprit acum, cu doza de alcool pe care o avea în sânge, ar fi fost forţaţi să… La capătul de jos al străzii coti pe Satamakatu, apoi pe strada Kanavakatu. În cap i se intersectau gânduri oribile.

Ticălosul acela de „arab” o violase pe Aija! Tremura tot de ură.

*

* *

Khalil încerca zadarnic să mai reziste. Aija nu mai reacţiona, avea ochii închişi, era foarte palidă, de parcă ar fi

murit. Acest viol o lăsa rece, deşi palestinianul îşi dăduse multă osteneală ca s-o excite. Îi linsese îndelung sânii ieşiţi din rochie, dar această mângâiere care, de obicei, o excita în câteva secunde nu-i stârnise nici o plăcere…

După mişcările dezordonate ale violatorului, tânăra femeie înţelese că avea să termine. Ca să scape mai repede de el. Aija ridică bazinul, agăţându-şi tocul pantofului în ochiurile cuverturii. Khalil crezu că tânăra femeie se hotărâse, în sfârşit să participe şi-şi strecură mâna sub fundul ei.

— Îţi place, ai! zise el. O să repetăm deseori figura…

Un spasm brutal îl aruncă peste ea şi Aija îi simţi sexul încordându-se şi mai mult în timp ce ejacula. Era obsedată de o singură idee – să-l vadă plecat. După aceea, va intra în saună şi se va purifica.

Prăbuşit peste ea, Khalil îşi savura orgasmul. Ea îl dădu la o parte şi sexul, încă umflat, ieşi din ea. Imediat se ridică, îşi lăsă în jos rochia, îşi acoperi sânii şi se debarasă de colanţii rupţi. Îşi simţea obrajii în flăcări. Sperma începea să-i curgă de-a lungul pulpelor. Îşi stăpâni greaţa şi se repezi în sala de baie. Când ieşi de-acolo, Khalil era în picioare, cu pantalonii traşi şi o lucire ironică în ochii lui negri. Masculul întruchipat! Vru s-o cuprindă cu mâna, dar ea făcu un salt înapoi.

— Cară-te de-aici! zise ea cu o voce albă. Mâine dimineaţă mă voi duce la poliţie.

— Voi veni din nou, o să te regulez iar şi n-ai să te duci la poliţie, răspunse „arabul” cu un ton plin de aroganţă.

Se înfruntară din priviri şi Aija lăsă prima ochii în jos. Nu voia să recunoască, dar ştia de unde provenea noua atitudine a palestinianului.

Khalil ieşi din dormitor fără să se grăbească. Aija îl împingea de la spate ca să-i grăbească plecarea. Bărbatul rânji. Furioasă la culme, tânăra femeie se uită în jur, căutând o armă, dar nu găsi decât un mănunchi de nuiele de mesteacăn cu care se biciuia iarna după ce ieşea din saună. Când se întoarse spre ea, Aija îl ameninţă cu nuielele.

— Ticălosule!

Faţa ei frumoasă era desfigurată de lacrimi. Khalil se uită la ea cu un aer ironic.

— Ţi-a plăcut la sfârşit, nu? Mai trebuia o dată.

Ea îl lovi instinctiv cu nuielele peste faţă şi Khalil se trase brusc înapoi cu un strigăt de durere. Se repezi imediat la ea, îi răsuci mâna, îi smulse mănunchiul de nuiele şi o lipi de perete apăsând-o cu toată greutatea lui.

— Dacă nu te potoleşti, nu mai plec şi-o să-ţi sparg curişorul, bombăni el. În loc s-o fac frumos data viitoare.

Ea înghiţi în sec.

— Nu va fi nici o dată viitoare. Mă voi duce la poliţie…

— Ba nu, zise el.

Reuşi s-o sărute prin surprindere şi se îndepărtă repede ca să deschidă uşa.

— Pe curând, îi zise el înainte de a ieşi. O să-mi ţin gura dacă te porţi frumos.

Aija rămase câteva secunde lipită de perete, năucită, dezgustată, ameţită. Niciodată n-ar fi crezut că tocmai ei i s-ar putea întâmpla una ca asta. Cel mai rău era că se simţea atât de neputincioasă…

*

* *

Fredrik Skytten fuma încă furios în momentul când silueta înaltă a lui Khalil Aynam ieşi din imobil. Făcuse turul insulei, după care îşi reluase postul de observaţie. Nu se făcuse noapte de-a binelea, aşa că era sigur că nu se înşeală.

Palestinianul plecă pe jos spre Kanavakatu. Fredrik Skytten demară, îl urmări de la o distanţă respectabilă şi îl văzu urcând într-o maşină Volvo, garată ceva mai departe. Asta-i spori şi mai mult furia. „Arabul” aranjase totul ca să ajungă la Aija.

În loc s-o ţină drept înainte şi să treacă podul, maşina Volvo făcu la dreapta pătrunzând pe o mică esplanadă pustie unde se afla *Kultainen Sipul,* unul din cele mai bune restaurante din Helsinki, fireşte închis la acea oră târzie.

Fredrik Skytten făcu şi el la fel, fără să-i pese că va fi văzut. Ura îl orbea. Strângea volanul în mâini de parcă ar fi fost gâtul bărbatului care o violase pe Aija. Palestinianul

încetini şi opri în parcarea pustie a restaurantului. Luat din scurt, Fredrik Skytten merse mai departe pe Kanavaranta, care cotea în unghi drept şi, după aceea, opri imediat. În momentul în care urma să coboare din maşină, dădu cu ochii de cutia aşezată pe scaunul de alături. Înăuntru era un *puukko,* pumnalul finlandez tradiţional folosit la vânătoarea de reni, cu care se dădea lovitura de graţie şi se tranşa animalul. Pumnalul avea un mâner de corn şi o lamă lată de peste douăzeci de centimetri. Fredrik îl cumpărase chiar în ziua aceea ca să-l ducă la *möki*[1].

În lipsa vânătorii, pumnalul putea fi folosit la o sumedenie de lucruri. Ca în vis, deschise cutia, luă arma şi o strecură la centură. Apoi, o porni pe jos spre parcarea restaurantului. Aerul răcoros nu-i scăzu furia.

O forţă imperioasă îl împingea înainte. Văzu din nou esplanada pustie, cu excepţia maşinii rivalului său. Când se apropie, Fredrik băgă de seamă că era goală! Se uită în jur. „Arabul" intra într-o cabină telefonică plasată la poalele falezei stâncoase pe care era construită Catedrala Uspenki.

Întors cu spatele, ignorând în mod vizibil prezenţa finlandezului, palestinianul forma un număr de telefon.

Nehotărât, Fredrik Skytten se opri locului. Alcoolul îl făcea să se clatine puţin. Duse ca un automat mâna la centură şi apucă strâns mânerul pumnalului. Scoase arma şi, ţinând-o la orizontală, cu braţul întins, făcu un pas înainte, apoi încă unul… Pe pod se auzi huruitul surd al unui tramvai.

Finlandezul ajunse la cincizeci de centimetri de cabina telefonică. „Arabul" aştepta tăcut. Fredrik ezită o fracţiune de secundă, apoi braţul lui se destinse ca biela unei locomotive şi redutabilul *puukko* intră cu o uşurinţă deconcertantă în spatele rivalului său, în dreptul rinichilor, până la plăsele.

Khalil Aynam scoase un urlet, dădu drumul receptorului şi vru să se întoarcă în cabina îngustă. Dar nu avu timp. Ca un robot dereglat, Fredrik trăsese lama din rană şi începuse să lovească, tot la orizontală, cu o forţă nemaipomenită.

[1] Un fel de a doua reşedinţă rudimentară, cabană construită pe malul unui lac (n.a.).

Îşi lua elan la fiecare lovitură şi se arunca înainte cu toată greutatea corpului.

Palestinianul, pierzând din abundenţă sânge, reuşi în sfârşit să se întoarcă. Văzu un roşcat cu privirea rătăcită, cu buzele strânse şi cu faţa crispată de ură. O nouă lovitură de pumnal – a douăsprezecea poate – îl nimeri drept în stomac, tăindu-i o arteră.

Un văl roşu îi trecu pe dinaintea ochilor şi căzu în genunchi, în timp ce Fredrik Skytten profită pentru a-i înfige lama la baza gâtului, la verticală de data asta, metoda folosită pentru a da renilor răniţi lovitura de graţie.

Vârful atinse inima şi Khalil Aynam căzu în faţă, zgâriind cu mâinile pietrişul parcării. Fredrik se aplecă şi, cu toată puterea, îi mai dădu o lovitură în ceafă. Ar fi vrut să continue, căci acest asasinat aproape ritual îi oferea o plăcere nemaipomenită, o uşurare divină. Avea impresia că-i lichidează pe toţi amanţii femeii pe care n-o avusese niciodată.

În cele din urmă, împins de instinctul de conservare, se ridică şi se depărtă spre maşină, ţinând în mână pumnalul plin de sânge. Îl aruncă pe podeaua maşinii, demară, întoarse şi trecu din nou podul care ducea în oraş. Cadavrul lui Khalil zăcea în faţa cabinei telefonice. Până în zori nu prea erau şanse să fie găsit.

Esplanaden, marea alee care pornea de la port, era complet pustie. Merse până la Mannerheimintie şi se îndreptă spre nord, pe autostrada E 79. Foarte repede, în jurul lui nu mai fură decât brazi. Circulaţia era aproape zero. Porni radioul şi nimeri peste Radio-Moscova, uşor de recunoscut după indicativ. Era muzică, aşa că lăsă acolo. După şaizeci de kilometri făcu la stânga pe drumul 54.

Ajunse în satul Loppi, coti la dreapta şi pătrunse pe un drum îngust care şerpuia printre brazi. După vreo doi kilometri apăru un mic lac. Fredrik Skytten încetini şi intră pe o cărare care se întindea de-a lungul lacului, ducând la o duzină de cabane rustice, care în general erau formate dintr-o singură încăpere şi din sacrosancta saună. Opri în faţa celei de a treia cabane, aproape luxoasă cu polatră-garaj. Gară maşina, luă pumnalul şi se îndreptă clătinându-

se spre uşă.

Tăcerea desăvârşită nu era deranjată decât de ţipetele răzleţe ale unor păsări de noapte.

Fredrik intră, aruncă pumnalul pe masă, luă o sticlă de votcă şi bău o duşcă. Apoi, pregăti sauna şi se aşeză la masă. Închise ochii, revăzând cadavrul „arabului” întins în parcare şi receptorul care atârna în cabina telefonică.

În timp ce sauna se încălzea, luă pumnalul şi-l înfipse brusc în lemnul mesei. Ca şi cum l-ar mai fi ucis o dată pe amantul femeii iubite.

Capitolul II.

La stânga mesteceni, la dreapta brazi… De la aeroport până la Helsinki, autostrada şerpuia printr-o pădure deasă, întreruptă uneori de un luminiş sau de un lac mic. Malko depăşea automobiliştii care mergeau ca melcii, cu toate farurile aprinse, în ciuda soarelui de plumb. Zilele erau foarte scurte trei sferturi din an. Finlandezii căpătaseră obiceiul să nu-şi stingă niciodată farurile.

Căscă.

Rar se întâmpla ca CIA să-l trimită într-o ţară atât de liniştită ca Finlanda… O ţară cât două treimi din suprafaţa Franţei, cu cinci milioane de locuitori, acoperită de păduri şi de lacuri, sub zăpadă nouă luni din douăsprezece, având în medie şaptesprezece zile însorite pe an…

Fireşte, nu trebuia uitată frontiera lungă cu Uniunea Sovietică. Dar şi în această privinţă domnea un calm desăvârşit. Uneori mai trecea câte unul în est pe la Carelia, iar poliţiştii finlandezi îi indicau discret drumul spre Suedia. Asta se întâmpla în ciuda acordurilor încheiate cu Uniunea Sovietică, care îi obliga să-i trimită înapoi în ţara lor de origine. Asta şi alte câteva constrângeri se numeau *finlandizare* şi scutiseră Finlanda – aliata Germaniei în timpul celui de-al doilea război mondial şi inamica ereditară a Rusiei – de binefacerile socialismului ştiinţific…

Aici, cortina de fier era din hârtie, atât de încrezători erau sovieticii în aliaţii lor forţaţi… Nici turnuri de pază, nici sârmă ghimpată, nici mine. Numai panouri şi patrule destul de rare. Totuşi, până la Leningrad, al doilea oraş al Uniunii Sovietice, erau doar câteva sute de kilometri.

Malko se orientă şi pătrunse în oraş la volanul maşinii închiriate. Încă nu ştia nimic despre misiunea lui şi se oprise la Paris pentru câteva cumpărături înainte de a lua un avion via Stockholm. Toate cursele Paris-Helsinki erau înţesate pe toată durata anului. Finlanda se dezvolta văzând cu ochii… În ciuda celor cincisprezece curse pe săptămână, îi fusese foarte greu să găsească un loc la clasa întâi.

Făcu la dreapta şi pătrunse pe Mannerheimintie apoi, după doi kilometri, parcă maşina Volvo 104 în faţa hotelului *Intercontinental.* Soarele ardea ca în Sicilia!

Tâmpi, finlandezii profitau de acea vară excepţională ca să muncească cât mai puţin posibil.

Imediat ce intră în camera sa, Malko îl sună pe Donald Gast, şeful local al „agenţiei". Respectivul se afla sub acoperire USIS (United State Informations Service).

— Adineauri am sosit, îl anunţă el.

— Putem avea o discuţie peste o jumătate de oră? îi propuse imediat americanul. Mă aflu exact în faţa gării. La numărul zece de pe Kaivokatu. Katu înseamnă stradă. Etajul patru.

Americanul părea nerăbdător să dea ochii cu el.

Malko închise, intrigat de această grabă. Prin geam zărea un mic lac şi tramvaie cât se poate de paşnice.

*

* *

— Donald Gast!

Şeful local scutură mâna lui Malko de parcă ar fi vrut să i-o desprindă de la încheietură.

Americanul era rotund ca un butoi şi avea o moacă de petrecăreţ. Purta ochelari cu lentile groase şi părul cărunt era tuns foarte scurt. Să fi avut vreo cincizeci de ani. Când se aşează, pânza pantalonilor se întinse atât de tare pe coapse, încât Malko se temu să nu se rupă. Garase maşina pe trotuar, străzile fiind improprii pentru parcare din cauza tramvaielor. Gara din faţă semăna cu un monument stalinist de prin anii treizeci. Era masivă şi cenuşie, veselă ca un lagăr de concentrare. Câţiva hippi dădeau târcoale prin faţă, bucurându-se de soare.

— Cafea?

Veşnica şi insipida băutură americană, în mod fericit ameliorată cu mult zahăr. Cineva bătu la uşă şi apăru un cap cabalin surâzător. Donald Gast îi făcu semn să intre.

— *Come on în, Jimmy.*

Jimmy era tot atât de lung şi slab pe cât de rotunjor era Donald. Acesta din urmă făcu prezentările.

— Jimmy Mac Lane. FBI, *special agent.*

Malko fu surprins, dar nu lăsă să se vadă nimic. Colaborarea dintre oamenii celor două agenţii federale era pur şi simplu o raritate, ambele detestându-se cordial. Jimmy se instală în fotoliu şi îşi luă porţia de cafea.

— Ai călătorit bine? îl întrebă politicos Donald Gast.

— Excelent, răspunse Malko. Ce se întâmplă? Sovieticii se pregătesc să invadeze ţara?

— Nu, nu, protestă Gast râzând. Sunt deja şapte sute la ambasadă, e destul! Stau foarte liniştiţi. *Gentlemen's agreement.* Poate că te-au trimis degeaba, dar ne-a căzut pe cap o poveste ciudată. Îl voi lăsa pe Jimmy să-ţi povestească.

„Agentul special" al FBI-ului îşi arătă incisivii mari şi gălbui cu un nechezat mut.

— După cum ştii, zise el, noi ne ocupăm din ce în ce mai mult de antiterorism. Avem acum o „politică activistă". Ceea ce înseamnă că ne dăm cu adevărat toată osteneala şi că avem credite.

Malko auzise. Această nouă atitudine făcea CIA să scrâşnească din dinţi. Donald Gast zâmbea mânzeşte. „Agentul special" al FBI-ului continuă:

— Am organizat la Helsinki o mică reţea de informatori, având în vedere terorismul din Orientul Mijlociu. Ca în fiecare mare capitală europeană.

— Sunt arabi aici? întrebă Malko.

Răspunsul îl primi de la Donald Gast.

— Aproximativ două sute. Palestinieni, irakieni, libanezi. Mulţi sunt însuraţi cu finlandeze. Femeile de-aici adoră bruneţii şi se duc la vânat în Grecia sau în Italia. Mai e şi o mână de iranieni. Totuşi, finlandezii sunt foarte stricţi în privinţa imigraţiei. Organizaţia pentru Eliberarea Palestinei are şi ea un birou aici.

— Şi oamenii ăştia sunt implicaţi în terorism?

— Deocamdată nu, răspunse cu prudenţă Donald Gast. Jimmy. Continuă.

— Deci, zise „agentul special" al FBI-ului, recrutasem un informator dintre palestinieni. Plată lunară. Un anume Khalil Aynam. Misiunea lui era să-i „listeze" pe toţi arabii de pe-aici şi pe finlandezele îmbârligate cu ei. Printre ele aflându-

se şi o ziaristă finlandeză, Aija Sunblad care, după cum se zvoneşte, ar avea un amant misterios din Orientul Mijlociu. Am luat deja informaţii despre ea. Aparent, această femeie evoluează într-un cadru excelent şi nu i se cunoaşte nici o activitate politică.

— Dacă mă aflu aici, probabil că mai e ceva, zise Malko.

— Khalil Aynam a fost asasinat săptămâna trecută, îl anunţă Jim Mac Lane. Înjunghiat sălbatic într-o cabină telefonică. Avea cel puţin douăzeci de răni.

— Ce spune poliţia finlandeză?

— A tras concluzia că e vorba de o crimă săvârşită de un nebun. După toate aparenţele, arma a fost un *puukko,* pumnalul finlandez tradiţional. Khalil Aynam nu a fost furat, nici măcar scotocit. Nici până azi nu a fost arestat nimeni.

— Asta e tot? întrebă Malko dezamăgit.

Alt zâmbet cabalin.

— Nu, nu chiar. Cu câteva ore înainte de a muri, Khalil Ayman dansa cu „ţinta" noastră, Aija, într-un local de noapte. Interogată, ziarista a declarat că palestinianul a urcat la ea să bea un păhărel şi după o jumătate de oră a plecat. Nu ştia ce făcuse după aceea…

Urmă o tăcere stingheritoare. Ce auzise până atunci semăna cu orice, numai cu un caz de terorism nu.

Malko îşi drese glasul.

— Presupun că şi în Finlanda există nebuni, ca peste tot…

— Bineînţeles, aprobă Donald Gast. Dar mai există totuşi un mic detaliu pe care Jimmy l-a uitat. Când Khalil a fost ucis, tocmai îi telefona de la o cabină publică situată la doi paşi de locuinţa tinerei Aija Sunblad… I-a răspuns nevasta lui Jimmy, care i-a spus să aştepte. Când Jimmy a răspuns, nu mai era nimeni. Între timp trecuse pe-acolo ucigaşul.

— Se poate deci presupune, completă Jimmy Mac Lane, că informatorul nostru aflase ceva important acasă la Aija şi că a vrut să-mi comunice imediat informaţia, simţindu-se ameninţat. Ceva destul de „tare", dacă a fost eliminat în plină stradă…

Malko dădu din cap, prea puţin convins.

— Teroriştii folosesc mai curând armele de foc…

— Sigur, admise Donald Gast, dar poate că ucigaşului îi era teamă să nu atragă atenţia. Sau avea un alt motiv pe care nu-l cunoaştem. Probabil că Khalil Ayman a fost urmărit după ce a plecat de la Aija Sunblad…

— Deci, ea ar fi complice? întrebă Malko. Poliţia nu s-a gândit la asta?

— Ba da, bineînţeles, dar n-au descoperit nimic. Pretind că e transparentă, că nici măcar nu a avut o aventură cu el. Îl întâlnise pe Khalil la un cocteil profesional şi o „ciocnise" la cererea noastră.

Urmă o nouă tăcere. Erau în plin fapt divers. La ani-lumină de spionaj şi de terorism.

— Ce doriţi de la mine? întrebă Malko.

— O mică anchetă, răspunse imediat Donald Gast. Oficial pentru CIA, dar pe banii din bugetul lui Jimmy. A vorbit cu patronii lui şi ei au fost de acord. N-au pe nimeni aici pentru o treabă ca asta. Poliţia finlandeză bate pasul pe loc, neavând nici o pistă… Şi aşteaptă să aresteze un ţicnit. Interogatoriul tinerei femei nu a adus nici un element. Nu există martori. Nimic. Oamenii de la OEP sunt la fel de miraţi ca şi noi. Numai că eu nu cred în coincidenţe. Khalil nu era un excitat. Nu l-a sunat pe Jimmy doar ca să-i povestească cum „a ciocănit-o" pe Aija. Avea ceva să-i spună. O chestie urgentă şi gravă. Jimmy îi recomandase să nu-l sune acasă decât în caz de extremă necesitate. Finlandezii au jurat că la ei nu se ascultă telefoanele, numai că noi nu avem încredere. Deci, am vrea să iei ancheta de la zero.

— Pornind de la ce?

— De la Aija Sunblad. Dacă există un lup, atunci în preajma ei îl vom găsi. După părerea poliţiei finlandeze, toţi libanezii şi palestinienii de-aici sunt nevinovaţi ca nişte mieluşei.

Malko îşi ascunse cu greu surprinderea în faţa acestei oferte ciudate.

— Nu văd de ce această Aija Sunblad mi-ar face mie mărturisiri. Şi pe urmă, finlandeza mea e foarte limitată.

— Aija vorbeşte patru limbi, printre care şi engleza, îi tăie vorba Donald Gast. Eşti un adevărat profesionist, îţi vei da

repede seama dacă e curată.

— Cum o voi întâlni?

Americanul se uită la ceas.

— O vei întâlni exact peste o oră. La un cocteil la *Intercontinental* organizat de MTV, canalul privat finlandez. Dacă nu vei descoperi nimic, poate că vei petrece câteva momente plăcute cu o femeie foarte drăguță.

— Mulţumesc, zise Malko. Dar Helsinki nu mi se pare deloc nemaipomenit de vesel.

— Vei vedea, te vei obişnui.

— E nevoie de un „montaj” pentru a o aborda pe această Aija, obiectă Malko. Dacă bănuiţi că ar putea fi amestecată în ceva…

Americanul schiță un zâmbet.

— Bineînţeles. Înainte de cocteil vei face cunoştinţă cu unul dintre cei mai buni *strângers* ai noştri. Un ziarist de la agenţia STT pentru care lucrează Aija Sunblad, Ilnari Kaarnola. El te va prezenta, cu numele adevărat, ca pe un confrate austriac…

Americanul notă o adresă şi i-o întinse.

— Uite, te aşteaptă. Ştie multe lucruri, pentru că are amici printre poliţişti. Şi e un antisovietic înverşunat, acesta fiind şi motivul pentru care colaborează cu noi. Vei vedea, e un tip foarte bine, deşi îi place mult votca, ca tuturor finlandezilor… După aceea, vei zbura cu propriile aripi.

„Agentul special” al FBI-ului îşi arătă dinţii mari şi galbeni cu o mimică îngrijorată.

— Sper că vei obţine un rezultat. Cei de la Washington au început să spună că sunt paranoic.

*

* *

Cu un zâmbet de buddha pe faţa lui mare presărată cu pistrui, cu ochii aproape complet închişi, Ilnari Kaarnola, aşezat la biroul său plin cu tot felul de hârtii, vorbea cu o voce blândă, cu gura lipită de receptorul unui telefon. Ridică o pleoapă, cât să-i spună lui Malko să ia loc… Biroul său, aflat pe strada Yrjönkatu – o boxă cu pereţi de sticlă în fundul unei mari săli de redacţie – era mic de tot.

O blondă somptuoasă, cu picioare care nu se mai

terminau, intră, puse pe birou câteva hârtii şi ieşi fără să-l bage în seamă pe Malko. În cele din urmă, Ilnari Kaarnola, cu un zâmbet angelic, închise telefonul şi deschise ochii.

— Eşti prietenul lui Donald?

Mai mult o afirmaţie decât o întrebare. Malko încuviinţă clătinând din cap şi finlandezul luă un creion şi se aplecă peste o foaie plină cu semne cabalistice.

— Tocmai planific concediile colaboratorilor mei, îi explică el cu un zâmbet. Dacă te interesează, pot să-ţi spun că Aija Sunblad pleacă în vacanţă chiar la 22 iunie. Concediile sunt o adevărată bătaie de cap şi acum nu am timp. Ştiu ce se aşteaptă de la mine. Te voi prezenta colaboratoarei mele, puţin mai târziu, la cocteil. Ca pe un confrate austriac. Cum te cheamă?

— Malko Linge.

Finlandezul scrise pe o bucată de hârtie şi se ridică.

— Ne vedem puţin mai târziu.

— Nu ştii nimic despre cazul Khalil? întrebă Malko puţin cam dezamăgit de această discuţie ultrarapidă.

— Poate că voi afla ceva în noaptea asta. Nu vreau să vorbesc despre asta la telefon. Am un prieten la SUPO[2], dar trebuie să mă duc să stau de vorbă cu el. Aproape că deja nu se mai vorbeşte de asta. Era un străin…

Finlandezii nu erau rasişti, doar puţin xenofobi. Obişnuinţa de a trăi între ei. În această ţară străinii se numărau cu sutele, nu cu milioanele. Malko se pomeni pe strada Yrjönkatu, mărginită de imobile masive din piatră, puţin cam triste. Era nerăbdător să facă cunoştinţă cu ziarista finlandeză.

*

* *

Aija Sunblad arăta interesant. Malko nu reuşea să-şi mai ia privirea de la ea. Avea ochii atât de migdalaţi încât ai fi zis că e o adevărată orientală. Cât priveşte gura cărnoasă, bine conturată, părea gata să înghită toate sexele din lume. Era fascinat de gâtul lung care-i dădea un aer afurisit de romantic, contrazis de senzualitatea feţei. Tânăra femeie trona ca o zeiţă blondă în mijlocul unui cerc de admiratori,

[2] Poliţia secretă (n.a.)

cu o cupă de şampanie în mână.

În sufrageria de la *Intercontinental,* vreo sută de finlandezi de ambele sexe se ghiftuiau cu toate varietăţile cunoscute de heringi într-o hărmălaie infernală, înghesuiţi ca în metrou. Majoritatea erau bărbaţi. Malko îl găsise pe Ilnari Kaarnola aşezat pe o banchetă, cu ochelarii pe frunte, într-o conversaţie însufleţită cu o bucată mare de somon afumat.

— Drăguţă fată, nu? Şi în momentul ăsta nu are pe nimeni.

Tocmai i-o arătase. Într-adevăr, Aija semăna cu un Rolls rătăcit printre tărăboanţe... Rochia strâmtă de culoare albastră accentua curbele corpului subţire. Foarte veselă, scuturându-şi părul buclat la fiecare hohot de râs, tânăra femeie seducea masculii din jurul ei.

Malko o observă un moment. Aija se mişca cu graţie, fără acea rigiditate pe care o au uneori scandinavii.

Ilnari Kaarnola înghiţi o ultimă firimitură de somon, aşa cum hăpăie şopârla o muscă, dădu pe gât un pahar de votcă şi se ridică.

— Haide!

În momentul în care se alătura grupului din jurul tinerei femei, toţi izbucniră în hohote de râs. Ziaristul finlandez se aplecă la urechea lui Malko:

— Îi propun să împartă cu ei sauna lor colectivă.

Ilnari Kaarnola o prinse de braţ pe Aija care se întoarse şi-l sărută imediat cu căldură. Urmară câteva fraze în finlandeză în care Malko sesiză numele său şi Aija Sunblad îi întinse mâna cu un zâmbet devastator. De aproape era şi mai seducătoare.

— Bun venit în Finlanda, domnule Linge. Ce-ai venit să studiezi?

— Civilizaţia saunei! răspunse Malko improvizând.

Aija nu păru surprinsă şi izbucni în râs.

— Adevărat! Asta e la noi o adevărată nebunie! Sauna şi bicicleta. Ceva foarte curat. Ai încercat?

— Încă nu, mărturisi Malko.

Ochii verzi şi migdalaţi l-ar fi înnebunit de dorinţă chiar şi pe cel mai mărginit dintre ayatolahi. În ciuda ţinutei foarte

stricte. Aija degaja o aură sexuală ieşită din comun. Cu excepţia buzelor, în rest era machiată discret şi nu purta decât o singură bijuterie. O brăţară somptuoasă din aur, briliante şi abanos, un adevărat crocodil înfăşurat la încheietura mâinii drepte. Nu semăna deloc cu genul de obiecte care se găseau în Finlanda…

Ilnari Kaarnola o şterse pe nesimţite şi Malko se pomeni aproape singur cu tânăra femeie. Invitaţii începuseră să plece, lăsând bufetul curat, ca după trecerea unui nor de lăcuste…

Malko luă o cupă de şampanie de pe tava unui chelner şi o întinse ziaristei. Aceasta aruncă o privire la ceas.

— Te grăbeşti? întrebă Malko.

— Voiam să fac o saună, dar e deja târziu.

— Am o mulţime de întrebări să-ţi pun, zise el. Vrei să iei cina cu mine?

Aija nu avu decât o vagă ezitare. Faptul că-i fusese prezentat de Ilnari Kaarnola avusese o importanţă evidentă.

— Da, cu condiţia să nu mă întorc acasă prea târziu.

— Sper că această invitaţie la cină n-o să-l supere pe soţul tău.

Aija Sunblad zâmbi amuzată.

— N-am soţ şi locuiesc singură. Multe femei trăiesc aşa în Finlanda. Sunt mai multe femei decât bărbaţi. Iar aceştia nu se gândesc decât să muncească, să facă sport şi să bea. Şi pe urmă, o femeie costă scump…

— Unde mergem? întrebă el.

— Cunosc un loc foarte plăcut. *Kulosaari Casino,* pe Insula Kulosaari, propuse ea.

Deodată, pe când se pregătea să plece, o femeie îl atinse uşor, întinzând mâna să ia un pahar de pe tava unui chelner. Gestul prea brusc îl făcu să se răstoarne pe mâneca lui Malko şi neîndemânatica exclamă dezolată:

— Oh, I am so sorry!

Malko se pomeni nas în nas cu opusul frumoasei Aija. O brunetă înaltă cu forme pline şi nas acvilin, cu o gură enormă, uşor întredeschisă, în care se zăreau nişte dinţi de un alb strălucitor şi cu nişte ochi mari şi căprui care îl fixau cu îndrăzneală, fără să clipească. Ochii unei femei care

doreşte să fie posedată. Un pulover fin din lână albă i se mula pe pieptul somptuos şi o fustă lungă şi amplă îi ascundea picioarele…

Malko zâmbi.

— E şampanie, poartă noroc!

Se întoarse spre Aija, dar tânăra femeie fusese deja „capturată” de unul din ultimii invitaţi la cocteil. Bruneta începu să-i frece mâneca cu un şerveţel.

În jurul ziaristei se formase din nou un grup şi Malko vru să ajungă la ea, dar noua venită se înfipse în faţa lui şi-l întrebă cu un aer plin de dorinţă.

— Nu te cunosc. Eşti nou la Helsinki?

— În trecere, zise Malko. Malko Linge, sunt ziarist austriac.

Faţa brunetei se lumină şi mai mult.

— Ah, cunosc foarte bine Viena! Ce faci aici?

— Un reportaj. Despre viaţa din Finlanda.

— Ai noroc, eu sunt libaneză, refugiat politic, zise ea. Dau lecţii de franceză şi arabă. Chiar tinerei femei cu care erai, printre alţii. Dacă vrei, pot să-ţi povestesc câteva anecdote amuzante despre Finlanda şi finlandezi.

Privirea femeii îi străpungea ochii. Era clar că încerca să-l agaţe…

— De ce nu? zise Malko.

— Sună-mă! Mă cheamă Samira Beaj. 134543. Mai ales dimineaţa.

— Eu locuiesc aici, o informă Malko. Camera 345.

Îşi notă numărul ei de telefon şi, în sfârşit, femeia îşi luă zborul. Malko se duse la Aija care îi zise cu un zâmbet echivoc:

— Îţi faci repede prieteni.

— Cred că o cunoşti.

— Da, bineînţeles, e o refugiată. A întâlnit un finlandez din FINUL[3] care a ajutat-o să obţină un permis de şedere. Îmi dă lecţii de arabă şi de franceză.

— Să mergem! zise Malko.

---

[3] FINUL (Forţa Interimară a Naţiunilor Unite din Liban) – forţă multinaţională instalată în Libanul de Sud, în martie 1978, pentru a servi drept tampon între palestinieni şi Israel (n.t.).

Când să iasă pe uşă, Malko îl zări pe Ilnari Kaarnola şi se duse la el să-i mulţumească. Acesta îi şopti la ureche:

— Pe urmă, dacă ai timp, treci pe la biroul meu, sunt acolo până la miezul nopţii. Cred că voi avea noutăţi despre asasinarea lui Khalil Aynam.

Aija Sunblad aştepta în hol, sorbită din ochi de un grup de japonezi. Malko o duse spre maşina lui, întrebându-se dacă de la ea va afla ceva, sau de la informatorul „agenţiei”.

Capitolul III.

Aija Sunblad privea cu un aer absent micul lac liniştit, mărginit de brazi, care se întindea în mijlocul maiestuoasei clădiri rococo a *Cazinoului.* Te-ai fi crezut foarte departe de oraş şi totuşi autostrada 170, care traversează oraşul Helsinki de la est la vest, nu trecea la mai mult de un kilometru de acolo. Atmosfera, mai curând învechită – stil Deauville anii treizeci – cu orchestra care cânta valsuri, te îndemna mai degrabă la melancolie. Sala era aproape goală. Lumea mănâncă devreme în Finlanda.

Ultimele raze ale soarelui se reflectau în ferestrele mari. Malko umplu pe ascuns pentru a şasea oară paharul vecinei sale. Aija, roşie în obraji, îşi schimba mereu poziţia picioarelor, aşezându-le unul peste celălalt. Până atunci nu schimbaseră decât banalităţi între două înghiţituri de somon. Tânăra femeie evita cu grijă întrebările personale. Era clar că acceptase să ia masa cu Malko pentru a-i face plăcere patronului ei, dar totul se oprea aici. Nu reuşea deloc să prindă privirea ochilor ei verzi. Malko ridică paharul.

— Pentru Finlanda!

Aija se lumină imperceptibil la faţă.

— Sper că vei afla totul despre saună, zise ea. Dacă vei sta destul de mult, te voi invita la o partidă de saună pe malul unui lac. E foarte amuzant. Faci o baie fierbinte şi, după aceea, te arunci în apa rece ca gheaţa. Când ne e prea frig, ne biciuim reciproc cu nuiele de mesteacăn, până când pielea se face toată roşie… E fantastic.

Finlandezii aveau o idee foarte ciudată despre plăcere. La această evocare, Malko hotărî să spargă carapacea de indiferenţă a tinerei femei, altfel n-ar mai fi reuşit să scoată nimic de la ea.

— Şi după aceea se face dragoste? zise el.

Aija scutură capul şocată.

— Nu, suedezii fac aşa. În Finlanda suntem foarte caşti, nu există nici măcar saune mixte.

— De ce, nu se face dragoste în Finlanda? întrebă el voit agresiv.

— Ba da, ba da. Dar nu în saune.

— E ciudat că o femeie atât de frumoasă nu s-a recăsătorit, zise Malko pentru a doua oară.

Ea îşi scutură buclele blonde.

— Oh, sunt multe femei superbe, iar eu am munca mea, care e foarte captivantă, foarte pasionantă, călătoresc mult.

— Nimeni n-a vrut să te fure în cursul acestor călătorii?

— Oamenii n-au chef să vină să trăiască în Finlanda, zise ea. Clima este foarte aspră şi nouă luni pe an nopţile sunt interminabile. E greu pentru cei care nu sunt obişnuiţi. Dar trăiesc foarte bine singură.

— Nu simţi o lipsă pentru că nu ai bărbat?

De data asta ea îi aruncă o privire cât se poate de şocată.

— Mă lipsesc foarte bine, răspunse ea tăios.

Aprinse o ţigară şi-şi fixă privirea asupra lacului. Era inutil s-o bruscheze. Malko ceru nota de plată. Seara aceea nu-i adusese mare lucru. Aija Sunblad era netedă ca apa lacului.

Malko plăti o sumă monstruoasă. În Finlanda totul era scump şi mâncarea abia suportabilă. Aija părea grăbită să plece. Pe drumul de întoarcere, în timp ce mergeau pe lângă golful mic presărat cu o mulţime de insule, ce doi nu schimbară decât vorbe lipsite de importanţă. Aija părea cu gândul în altă parte şi Malko nu mai ştia cum să reia contactul.

Tânăra femeie îl îndrumă până pe Satamakatu şi îi întinse mâna înainte de a coborî din maşina Volvo.

— Mulţumesc. Bună seara. Poţi să mă suni la agenţie dacă ai nevoie de informaţii.

— Ai o saună la tine acasă?

— Da, de ce?

— Într-o zi am putea să ne biciuim cu nuiele de mesteacăn, zise el cu un ton echivoc…

Aija abia dacă zâmbi.

— Asta nu se face în oraş, îi răspunse ea. Noapte bună.

— Te voi suna, promise el.

Malko se uită după ea cum intră în imobil. Se simţea

dezamăgit şi frustrat. Ancheta lui se întrerupsese brusc.

Tocmai voia să se întoarcă la hotel, când îşi aminti de întâlnirea fixată cu Ilnari Kaarnola. Poate că finlandezul avea noutăţi ceva mai pasionante, pentru echilibrarea acelei seri care fusese atât de decepţionantă până în acel moment. Un tramvai gol trecu pe lângă el cu o alunecare aproape silenţioasă. Malko îşi continuă drumul pe Mannerheimintie, trecând prin faţa Parlamentului, o clădire enormă, neagră şi sinistră, care domina lacul Tölöviken, copie perfectă de dimensiuni mai mici a Reichstag-ului din Berlin. La fel de plăcut. Străzile erau deja aproape pustii. Lumea se culca devreme la Helsinki.

*

* *

Ilnari Kaarnola ridică o pleoapă şi-i făcu cu ochiul lui Malko. Tolănit pe birou, finlandezul părea că doarme. Se ridică, îmbrăcă o haină şi-l trase după el pe vizitator.

— Vino să bem un păhărel la *Mikado*! E singurul loc unde mai e puţină animaţie la ora asta.

Merseră pe jos până la Mannerheimintie. *Mikado* se afla la primul etaj al unui imobil care adăpostea două cinematografe, chiar în faţa marelui magazin Stockman, mândria oraşului Helsinki. Trecură prin câteva săli succesive pentru a ajunge într-un bar zgomotos unde beţivi trişti se luptau cu halbe enorme cu bere. Ilnari Kaarnola luă de la bar o sticlă şi două pahare. Se strecurară într-un separeu de lângă ferestre. Malko îl întrebă imediat:

— O cunoşti pe o anume Samira Beaj, o libaneză?

Finlandezul miji ochii conform ticului său obişnuit, uşor amuzat.

— Bineînţeles! O fată simpatică, refugiata. Era în seara asta la cocteil. De ce?

— Aşa, fiindcă a vorbit cu mine. Ai ceva noutăţi?

Ilnari rămase un minut cu ochii închişi, zâmbind angelic, cu paharul de votcă în mână.

— Da, cred că poliţia l-a identificat pe ucigaşul lui Khalil Aynam, zise el.

— E ceva oficial?

— Nu încă. Poliţiştii au lucrat bine. E o ţară mică şi toată

lumea se cunoaşte… SUPO a descoperit că Aija avea un prieten din copilărie, un anume Fredrik Skytten, care totdeauna fusese îndrăgostit la nebunie de ea şi cu care încă se mai întâlnea. Or, în seara crimei, o patrulă a poliţiei a reperat, foarte aproape de locuinţa ei, o maşină în care se afla un tip cu un comportament ciudat. Se oprise în plină noapte în faţa catedralei ortodoxe. A şters-o când a văzut patrula. Poliţiştii au luat numărul maşinii, dar când au trecut din nou, aceasta dispăruse.

— Ce legătură are asta cu crima?

— În urma anchetei au mai descoperit că Aija îşi petrecuse seara în localul de noapte de la hotelul *Hesperia* împreună cu victima, continuă finlandezul turnându-şi o porţie de votcă capabilă să înăbuşe un ren. Şi că au plecat împreună cu maşina tinerei femei.

Cu ochii aproape închişi, finlandezul surâdea tâmp. Tărăboiul din bar era din ce în ce mai mare. Berea curgea în valuri.

— Maşina reperată de poliţişti e a tipului îndrăgostit de Aija? întrebă Malko.

Finlandezul chicoti.

— Exact… A naibii coincidenţă! În consecinţă, au cercetat în această direcţie şi au descoperit că Fredrik Skytten trăsese zdravăn la măsea la Marg*ona şi* că părea ciudat. Fireşte, un tip care se clatină nu atrage aici atenţia în mod deosebit, aşa cum nu atrage un mesteacăn, dar având în vedere ce s-a întâmplat mai târziu…

— Nu l-au interogat?

Altă chicoteală.

Ar fi vrut ei, dar a dispărut din apartament! Fiind comis-voiajor, asta poate să nu însemne nimic, dar a fost emis un mandat de căutare şi mâine o vor interoga pe Aija, pentru cazul în care ea ar şti unde se află…

Malko asculta fascinat şi totodată dezamăgit. Poliţia făcuse treabă bună, dar mirosea din ce în ce mai mult a crimă pasională. Acest Fredrik Skytten lichidase un rival fericit…

— Aija ştie că e bănuit prietenul ei? întrebă el.

— Încă nu. Eu ştiu de la un amic aflat în serviciul de

noapte la SUPO. Îi vor spune. Aija îl cunoaşte pe acest tip de ani de zile…

— Ce l-ar fi făcut să comită acest asasinat chiar acum?

Ilnari Kaarnola dădu din umeri.

— Poate că e nebun! În momentul ăsta e foarte cald. La ieşirea din iarnă unii-s pierd echilibrul mintal. Încep să bea şi parcă-şi pierd minţile, nu-şi mai pot înfrâna pornirile.

Barul *Mikado* era din ce în ce mai zgomotos. Lumea tocmai ieşise din sălile de cinema. Practic numai bărbaţi! Te-ai fi crezut în Italia. Finlandezii răcneau, beau şi chiar păreau că se interesează de cele câteva femei. Malko căscă. În faţa lui, informatorul se cocârja pe banchetă, îngreunat parcă de votca băută.

— Să mă ţii la curent cu ce se mai întâmplă, îi zise Malko.

Ilnari Kaarnola scoase un mârâit vag care putea fi luat drept un răspuns. Pleoapele nu i se mai ridicau deloc. Malko se strecură afară din bar. Altă decepţie! Nu mai avea decât să-i telefoneze Alexandrei că se întorcea repede pentru a fi sigur că o va găsi la castelul din Liezen. Ca marinarii, îşi anunţa totdeauna întoarcerea.

*

* *

Aija Sunblad urcă pe scări cele trei etaje ale imobilului unde se afla SUPO, pe strada Ratakatu nr.12, o străduţă perpendiculară pe Mannerheimintie, chiar în centru. Exceptând camerele automate de luat vederi ascunse pe fiecare palier, te-ai fi crezut într-un imobil obişnuit. Fără planton, fără uniforme. Uşi închise şi nişte tavane ciudate de un roz-bombon. Şeful cel mare, Jari Luotsi, fusese anunţat de la recepţie de sosirea ei. Ţinuse să stea chiar el de vorbă cu ea. Aija avea o mică strângere de inimă. Ce aveau cu ea poliţiştii? O înştiinţaseră chiar în dimineaţa aceea prin telefon.

Jan Luotsi o primi chiar el, fără să fie nevoie să treacă mai întâi pe la vreo secretară. În biroul lui îi aştepta o tavă cu ceaiul servit. Poliţistul se înclină uşor în faţa tinerei femei.

— V-am văzut deseori în fotografie, zise el, dar niciodată n-am avut plăcerea să vă întâlnesc.

Câţiva din dinţii lui păreau roşi de un acid, ceea ce-l făcea să şuiere uşor atunci când vorbea. Un înalt funcţionar integru şi cărunt, fără relief şi fără ambiţii. Ajunsese într-o funcţie foarte importantă, iar criminalitatea în Finlanda fiind ceea ce era, şeful poliţiei nu spera nimic mai mult… Aija se aşează în faţa lui pe o canapea şi îşi aşează picioarele lungi cu ciorapi negri unul peste celălalt, ţinându-şi ochii în jos. Pentru orice eventualitate, tânăra femeie desfăcuse un nasture în plus de la taior şi se parfumase.

— Ce s-a întâmplat? întrebă ea.

— Cunoaşteţi pe un anume Fredrik Skytten?

Pupilele ei se măriră uşor şi ezită o secundă înainte de a răspunde.

— Da, dar… Ce…

— Avem motive să credem că el l-a asasinat pe Khalil Aynam, zise calm poliţistul.

Ochii migdalaţi ai tinerei femei aproape că se închiseră. Ridică bărbia şi întrebă cu o voce nesigură:

— Dar de ce? Îl cunosc de ani de zile, e un prieten din copilărie, un băiat foarte blând.

— Totdeauna a fost îndrăgostit de dumneavoastră. Adevărat?

Poliţistul părea stingherit. Finlandeza încuviinţă clătinând din cap.

— Da, bineînţeles, dar îl consideram mai curând ca un prieten.

— El nu, zise poliţistul. Dispunem de mărturii. În seara crimei v-a urmărit în localul de noapte de la *Hesperia.* Mai târziu, maşina lui a fost văzută foarte aproape de locuinţa dumneavoastră. Probabil că a urmărit victima după ce aceasta v-a părăsit.

— Dar bărbatul acela nu era amantul meu! protestă tânăra femeie. Venea la mine pentru prima dată şi n-a stat decât o jumătate de oră.

Printre dinţii poliţistului ieşi, şuierând, un firicel de aer.

— Vă cred, zise el, dar se poate ca Fredrik Skytten să-şi fi imaginat altceva. E singura explicaţie pe care am putut-o găsi.

Aija Sunblad lăsă privirea în jos, încercând să găsească o

atitudine. Era evident că bărbatul din faţa sa se arăta mai interesat de gura ei cărnoasă decât de posibilele dezvăluiri pe care ar fi putut să i le facă. Se vedea bine că nu o credea amestecată în ceea ce se întâmplase. Ăsta fiind şi adevărul. Dar acest incident risca să provoace o problemă delicată şi periculoasă. Ezită îndelung înainte de a întreba cu o voce timidă:

— A... mărturisit?

Bărbatul din faţa ei îşi îndepărtă mâinile mari cu un gest vag.

— Încă nu l-am găsit. Şi-a părăsit domiciliul. Fiind comis-voiajor, nu ştim cum să dăm de el. Patronul lui aşteaptă veşti de la el abia peste o săptămână. De aceea am vrut să stăm de vorbă. Având în vedere că-l cunoaşteţi de atâta vreme, nu ştiţi cumva unde s-ar putea ascunde? Dacă se ascunde. Ştim că are o *möki* în regiunea lacurilor, dar nu ştim unde. Nu ştiţi unde se află?

Aija îşi încrucişă mâinile peste genunchi lăsând să se vadă unghiile roşii şi îşi aplecă capul înainte. Poliţistul era fascinat de ochii ei verzi de forma migdalei, protejaţi de umerii obrajilor şi de gâtul lung şi delicat. Înţelegea de ce Fredrik Skytten se îndrăgostise nebuneşte de această femeie ieşită din comun. Puţină votcă peste o fantasmă şi totul lua foc. Suspină în sinea lui. Nu se afla acolo ca să aibă stări sufleteşti, ci să aresteze criminali. Slavă Domnului, Finlanda era o ţară liniştită! Vocea tinerei femei răsună fermă şi clară:

— Nu, nu ştiu unde se află cabana lui Fredrik, domnule director. Poate că s-a dus la familia lui, la Hämeenlinna...

— Am verificat şi nu-i acolo.

— Mai aveţi nevoie de mine? Trebuie să semnez o declaraţie?

Poliţistul zâmbi liniştitor.

— Nu, nu... Nu vă beţi ceaiul?

Ceaşca era încă plină, cu cele două bucăţele de zahăr aşezate pe farfurioară. Aija îşi scutură părul buclat.

— Nu, mulţumesc, trebuie să fac un interviu.

Se ridică cu un gest graţios şi îi întinse mâna pe care el o apucă cu un gest plin de stângăcie.

— Dacă vă telefonează, adăugă Jan Luotsi conducând-o, bineînţeles că ne veţi anunţa. Şi nu-i spuneţi nimic. Încă nu e decât suspect. S-ar putea să ne înşelăm.

— Sper şi eu, zise Aija păşind pe palier.

Se strădui să rămână calmă în timp ce cobora cele trei etaje, apoi grăbi pasul ca să ajungă la maşina ei Golf de culoare albă, o adevărată nebunie într-o ţară unde maşinile costau cât ochii din cap. Demară şi coborî din nou spre Mannerheimintie, apoi până în port unde făcu la dreapta, mergând de-a lungul cheiului la care erau trase feriboturi enorme.

Inima îi bătea cu putere. Nu i-ar fi trecut niciodată prin minte o astfel de complicaţie. Evident, se jucase cu focul.

La intersecţia de pe Arkadiankatu, Aija zări o cabină telefonică şi se hotărî. Parcă maşina, intră în cabină şi formă numărul notat într-un carnet. Angoasa o făcea să simtă un fel de nod în gât. Când interlocutorul dorit îi răspunse de la celălalt capăt at firului, Aija începu să-i vorbească cu o nervozitate neobişnuită. A trebuit s-o calmeze el ca să poată înţelege ce spunea.

Închise peste câteva minute, puţin mai liniştită. În astfel de momente avea nevoie de directive. Dar sabia lui Damocles rămânea prezentă. Era atât de enervată, încât trebui să pornească de trei ori pentru a demara în direcţia centrului.

După ce parcurse câteva sute de metri se răzgândi. Căută cu privirea altă cabină telefonică şi o găsi înainte de a ajunge în port. Formă acelaşi număr. Interlocutorul ei o ascultă şi, în cele din urmă, se lăsă convins.

— Aşteaptă-mă mâine pe la prânz la ieşirea de pe Kulosaari, mai înainte nu pot, zise el.

Aija închise, rugându-se cerului ca până atunci să nu aibă loc nici o catastrofă.

Capitolul IV.

Jim Mac Lane şi Donald Gast ascultau raportul lui Malko, muţi ca peştii. „Agentul special” al FBI-ului mesteca un chibrit cu o mişcare lentă a maxilarului său cabalin, fixând cu privirea cărămizile gălbui ale gării, de cealaltă parte a pieţei.

— S-ar părea că stă în picioare, zise el după ce Malko termină de vorbit. Totuşi asta nu explică pentru ce a încercat Khalil să-mi telefoneze după ce-a plecat de la Aija Sunblad.

Donald Gast nu-şi ascunse scepticismul.

— Nu reuşesc să cred că e o simplă crimă pasională, zise el aprinzând o ţigară. Voi cere informaţii despre acest Fredrik Skytten. Dar, dat fiind profilul lui, m-ar mira să aibă vreo legătură cu vreun serviciu de informaţii. Şi de la Aija chiar n-ai putut să scoţi nimic?

— Netedă ca lacul Inari! confirmă Malko. Încântătoare şi dură, cu siguranţă inteligentă, sigură pe ea, dar asta nu e o crimă.

Americanul se uită la el cu ochi lucitori.

— Şi… nimic?

— Nimic.

— *Shit, shit, shit!*

— Poate că există o dublă explicaţie, zise Malko. Moartea lui Khalil Aynam s-ar datora unuia care şi-a pierdut minţile, fără nici o legătură cu ce ne interesează pe noi. Dar înainte de a fi ucis, Khalil Aynam ar fi descoperit.

— Yeah. Posibil, admise omul de la CIA. Dar în cazul ăsta trebuie să luăm totul de la zero. Asta ar putea să ceară al naibii de mult.

— Şi, pe lângă asta, ar fi mai bine să se ocupe de caz cineva de aici, propuse Malko, care nu avea deloc chef s-o mai lungească pe acolo.

Donald Gast se uită la ceas.

— Acum e cinci dimineaţa la Langley. Voi trimite un telex ca să aflu dacă pleci sau nu. În timpul zilei vom primi

răspunsul. În cazul în care va trebui să pleci, vei lua avionul Air France care pleacă mâine dimineaţă la orele nouă şi patruzeci şi cinci. Până atunci bucură-te de frumuseţile oraşului.

Malko se întoarse la *Intercontinental.* Tocmai citea în *Herald Tribune* anunţul negocierilor dintre SUA şi OEP când sună telefonul. Era Ilnari Kaarnola.

— Poţi să treci pe la birou? întrebă informatorul. Am o chestie pentru dumneata…

— Vin, răspunse Malko.

Malko era intrigat. Cinci minute mai târziu parca maşina în faţa sediului agenţiei de presă STT. Ilnari Kaarnola se afla în boxa lui şi vorbea la telefon. Termină convorbirea şi ridică capul.

— Am aflat ceva ce poliţia încă nu ştie, îl anunţă el. În legătură cu Fredrik Skytten, presupusul asasin.

— Aha! Ce anume?

— S-ar putea să se ascundă în cabana lui aflată lângă un lac. Cineva de la noi care se ocupa de anchetă a dat din întâmplare peste unul din amicii lui pe care Fredrik l-a dus acolo la pescuit. Dacă vrei să dai o raită înaintea poliţiei…

— E departe?

— La vreo cincizeci de kilometri spre nord. Hai să ne uităm pe hartă.

Ocoli biroul şi-l duse pe Malko în faţa unei hărţi mari a Finlandei.

— Uite, e aproape de Loppi, pe drumul 54. Când ieşi din Loppi, pe dreapta e un drum îngust care duce la un lac mic pe malurile căruia se află mai multe cabane. Cea a lui Fredrik Skytten este a treia pornind de la drum, cu o uşă verde şi un mic garaj alături.

— Poliţia încă n-a fost acolo?

— Nu, încă n-au descoperit-o.

— Va trebui să le spui.

— Îţi dau prioritate. Poţi ajunge acolo într-o oră. Poate că Skytten e ascuns acolo.

Îi întinse o hârtie pe care era notat itinerarul şi îşi continuă treaba, vădit foarte ocupat şi prea puţin interesat de urmările informaţiei date. Malko ieşi din birou. Îi părea

bine că făcea puţină mişcare. După cinci minute îşi conducea maşina pe autostrada E 79, printr-o mare de brazi. Ar fi dorit ca ucigaşul să vorbească şi altă limbă decât finlandeza. Nu avea armă, dar nu prea se simţea în pericol; nu avea de-a face cu un ucigaş profesionist.

*

* *

De la Loppi, drumul îngust şerpuia între doi pereţi de mesteceni prin care se vedeau uneori apele unui lac. Malko conducea cu o viteză moderată, încercând să se orienteze în mijlocul acelui peisaj bucolic... Zări în dreapta cărarea indicată şi lacul. De-a lungul malurilor se aliniau vreo douăsprezece cabane, toate închise. Oamenii nu veneau aici decât în weekend.

Se opri şi examină locul. Nu-i fu deloc greu să repereze acea *möki* cu uşă verde şi garaj. Nici un semn de viaţă. Porni maşina şi făcu la dreapta, pătrunzând pe cărarea care ducea spre malul lacului.

Maşina merse zdruncinându-se pe făgaşele noroioase făcute de roţile automobilelor până într-un luminiş unde opri, la câţiva metri de apă. Era un timp splendid. Numai păsările deranjau tăcerea desăvârşită. Trântitul portierei răsună ca o bubuitură de tunet. Înaintă pe cărare în direcţia cabanei cu uşă verde. Iarba îi înăbuşea zgomotul paşilor şi locul acela părea complet pustiu.

Ajunse în faţa uşii micului garaj şi-şi lipi faţa de panoul din lemn, crăpat de îngheţ. Inima îi tresări în piept. Distingea în penumbră forma vagă a unui vehicul.

Fireşte, maşina putea să stea iarna acolo, dar era prea puţin probabil. Se depărtă puţin. Presupusul asasin al palestinianului Khalil Aynam probabil că se afla la câţiva metri de-acolo. Simţi totuşi o mică tulburare gândindu-se că nu era înarmat. Această expediţie era de o mare importanţă. Cu atât mai mult cu cât fugarul cu siguranţă că nu avea să-şi mărturisească cu dragă inimă crima. Lucrul cel mai înţelept era să se întoarcă şi să anunţe poliţia. Numai că în acest caz renunţa la orice informaţie în exclusivitate. Deodată, în timp ce se gândea la ce să facă, Malko auzi din interiorul cabanei câteva note muzicale:

începutul melodiei *Timpul cireşelor*!

Nu mai era cazul să-şi pună întrebări. Examină uşa. Lemnul era compact, nu se putea vedea prin el. Dădu ocol cabanei şi zări o deschizătură în peretele format din butuci, un fel de lucarnă dreptunghiulară. Se ridică pe vârful picioarelor şi avu o vedere panoramică a încăperii.

Un bărbat stătea pe o bancă, cu coatele sprijinite pe o masă de lemn, aproape cu faţa spre el. Un roşcovan cu umeri laţi, faţa rotundă şi ochelari cu lentile groase. Asculta muzică la un tranzistor aşezat pe masă, un radiocasetofon alb cu un difuzor enorm într-o parte şi butoane peste tot. Era evident că bărbatul nu băgase de seamă prezenţa noului venit.

Malko îşi părăsi postul de observaţie, se întoarse la uşă şi bătu. Auzi zgomot în interior, uşa se deschise brusc şi roşcovanul apăru în prag aruncându-i o privire nu prea îmbietoare.

Malko îi răspunse cu zâmbetul lui cel mai încântător.

— Fredrik Skytte?

— *Yo.*

Continuă să vorbească în finlandeză şi Malko îl întrerupse adresându-i-se în engleză.

— Domnule Skytten, pot să intru? Aş vrea să-ţi vorbesc. E ceva important.

— Cine eşti?

Vorbea prost englezeşte, dar se înţelegea ce spune.

— Aş vrea să schimbăm vreo două vorbe, începu Malko. Vin de la Helsinki şi…

Fredrik Skytten scoase un fel de mârâit. Se întoarse pe jumătate, luă ceva de pe masă şi, când reveni cu faţa spre uşă, Malko nu mai văzu decât pumnalul cu o lamă impresionantă pe care finlandezul îl strângea în mâna dreaptă. Braţul roşcovanului se destinse şi efectuă un fel de vârtej orizontal, forţându-l pe Malko să se dea înapoi.

— Domnule Skytten, zise Malko, n-am…

Finlandezul făcu încă un pas înainte, măturând aerul cu pumnalul. Părea cuprins de panică şi sudoarea îi curgea pe faţa rotundă. Malko îşi zise că voia să ajungă la garaj. Dar o şterse spre stânga, urmând cărarea de pe marginea lacului.

Alerga cu stângăcie, ţinând mai departe pumnalul în mână.

Malko, fără să mai stea pe gânduri, o porni în urma lui. Măcar dacă ar fi putut să afle de ce acest om omorâse un informator al FBI-ului! În ciuda pumnalului, finlandezul nu părea deloc redutabil. În orice caz, Ilnari Kaarnola îi dăduse o informaţie bună... Malko alerga cu supleţe prin iarba grasă de pe mal, deranjând câteva păsări. Distanţa dintre cei doi bărbaţi începuse să se micşoreze văzând cu ochii.

*

* *

Aija Sunblad zări mai întâi maşina Volvo oprită nu departe de cabana lui Fredrik Skytten apoi, după câteva clipe, doi bărbaţi care alergau pe malul lacului, depărtându-se de ea! După siluetă, tânăra femeie îl identifică imediat pe prietenul ei din copilărie, dar nu-l recunoscu pe Malko pe care nu-l întâlnise decât o singură dată. Inima începu să-i bată cu putere şi abia rezistă impulsului nebunesc de a pleca imediat de acolo.

Bărbatul de lângă ea scoase o exclamaţie de surpriză.

— Ce se întâmplă?

— Nu... nu înţeleg, se bâlbâi Aija. Primul e prietenul meu, pe celălalt nu-l cunosc...

— Poliţia, mormăi vecinul ei.

— Nu, nu, ar avea o maşină alb-albastră.

Bărbatul se uita acum la uşa cabanei rămasă deschisă. Nu ştiau ce se afla înăuntru... Coborî. În mod normal, arăta mai degrabă comic, cu urechile lui mari ca ale lui Mickey, nasul gros şi faţa ingrată, încadrată de un păr negru şi des. Purta o cămaşă fără cravată, încheiată până la gât şi un costum prost croit.

— Întoarce, mergi înapoi ca să nu poţi fi văzută de-aici şi aşteaptă-mă! îi ordonă bărbatul cu care venise. Şi stai liniştită.

Îi vorbea brutal ca unui copil. După ce trânti portiera, bărbatul se îndreptă spre cabană. Aija îi urmă instrucţiunile şi trase maşina ceva mai sus, într-un loc care nu se vedea dinspre lac. Tânăra femeie era chinuită de o întrebare chinuitoare. Cine era necunoscutul care-l urmărea pe Fredrik Skytten?

Se întoarse. Bărbatul cu care venise intrase în cabană. De partea cealaltă a lacului, cele două siluete se apropiaseră gata să se contopească.

*

* *

Malko plonjă ca un jucător de rugby, îl prinse de picioare pe Fredrik Skytten, făcându-l să cadă greoi în faţă. Era şi timpul. Un junghi viclean începea să-şi înfigă vârful la nivelul plămânului drept, acolo unde fusese rănit mai demult la Hong-Kong.

Fredrik Skytten scoase un mârâit şi se rostogoli într-o parte. Iarba deasă îi amortizase căderea şi nici măcar nu dăduse drumul la pumnal. Malko se ridică primul. Îi trase o lovitură precisă cu piciorul în mâna dreaptă şi pumnalul zbură cât colo în iarba înaltă. Finlandezul se ridică pe un genunchi cu un strigăt de furie.

Îşi pierduse ochelarii şi Malko fu confruntat cu privirea vagă şi plină de panică a ochilor lui de miop. Respira zgomotos, epuizat şi el, în ciuda trupului său solid.

Malko căzu peste el cu toată greutatea, trecându-şi o mână pe după umărul lui drept, lipindu-l de pământ şi apăsându-l în acelaşi timp cu braţul pe gât. Fredrik Skytten scoase un gâlgâit prelungit, fu scuturat de un spasm şi nu mai mişcă, leşinat, sângele nemaiajungându-i la creier. Malko se grăbi să-l elibereze. Nu voia să-l omoare pe finlandez. Îl trase apoi de braţ şi celălalt, recăpătându-şi cunoştinţa, se ridică fără să opună rezistenţă, dând din cap şi bombănind cuvinte de neînţeles. Malko profită de rătăcirea lui pentru a-i aplica un *over arm stroke,* o figură de judo învăţată pe vremuri într-o tabără de antrenament a „agenţiei”. Încheietura dreaptă a finlandezului era ţinută solid cu mâna dreaptă, în timp ce braţul stâng fusese trecut sub cel al victimei. Dacă victima opunea rezistenţă, o simplă apăsare îi scrântea cotul, ceea ce era extrem de dureros…

Fredrik Skytten încercă la început să lupte, apoi încetă cu un strigăt de durere, când Malko îl apăsă pe încheietura mâinii.

— Potoleşte-te, altfel îţi rup braţul, îl avertiză Malko. Nu

sunt de la poliţie, vreau doar să vorbesc cu tine.

— *Yo,* zise finlandezul. *Who are you?*

— N-are importanţă, zise Malko.

Malko avea de gând să-şi ducă „prizonierul” înapoi în cabană şi să încerce să-l facă să mărturisească. După aceea poliţia putea să facă cu el ce dorea. Cu capul în jos, finlandezul se lăsa târât aproape cu docilitate. Deodată, Malko băgă de seamă că uşa cabanei, pe care o lăsase larg deschisă, nu mai era acum decât uşor crăpată.

Venise cineva!

Se uită în jur, fără să observe nimic anormal, dar pădurea de mesteceni era destul de deasă ca cineva să se poată ascunde printre copaci.

— Eşti singur aici? îl întrebă el pe Fredrik Skytten.

— Da, bombăni finlandezul.

— Nu aştepţi pe nimeni?

— Nu.

Chestia asta nu-i plăcea deloc. Cu toate simţurile în alarmă, Malko se opri uitându-se ţintă la cabană. Dacă era vorba să apară complicaţii, mai bine să afle imediat ce putea afla de la Fredrik.

— De ce l-ai omorât pe Khalil Aynam? întrebă el.

Se aştepta ca finlandezul să nege cu violenţă, dar Fredrik Skytten se mulţumi să lase capul în jos şi să murmure câteva cuvinte în finlandeză, pe care Malko nu le putu înţelege. Finlandeza era precum limba bascilor şi maghiara, adică o limbă total diferită de celelalte limbi, europene.

— De ce l-ai omorât? repetă el. Îl cunoşteai?

— Nu, mormăi Fredrik Skytten, dar o violase.

— Pe cine?

— Pe Aija.

— Aija! repetă Malko, venindu-i greu să creadă. Dar de unde ştii? Ţi-a spus ea?

— Am văzut, o urmăream de pe strada din faţă, mărturisi în silă Fredrik Skytten. Era un ticălos. E o femeie atât de minunată!

Părea cufundat într-o lume ireală şi vorbea cu o voce absentă, de parcă ar fi răspuns la un interogatoriu al poliţiei… Malko nu mai înţelegea. De ce nu spusese nimic la

poliţie despre acest viol Aija Sunblad? Altfel informatorul CIA ar fi ştiut.

În consecinţă, nu mai regreta că venise până acolo.

— Vreau să-mi povesteşti tot ce s-a-ntâmplat, zise el.

După trei secunde, răsună împuşcătura. Fredrik Skytten scoase un ţipăt înăbuşit. Malko îl simţi deodată pe finlandez atârnând foarte greu de braţul său, apoi Fredrik se prăbuşi cu capul în iarbă.

Se făcu din nou tăcere. Malko se aruncă la pământ şi-şi întoarse prizonierul cu faţa în sus. Fredrik Skytten avea o gaură chiar sub ochiul stâng, lângă nas. Ochii îi erau deja tulburi şi un fir stacojiu de sânge îi curgea pe faţă, ocolea gura, urmând conturul bărbiei, ca apoi să se scurgă pe gât.

— Domnule Skytten! Domnule Skytten!

Malko stătea aplecat peste el, dar nu obţinu decât un geamăt slab. Glonţul îi atinsese creierul, aşa că finlandezul trăgea să moară. Malko ridică capul chiar în momentul în care răsuna cea de a doua împuşcătură. Ceva îi atinse uşor pielea capului. Malko traversă dintr-o săritură spaţiul descoperit care-l separa de pădure şi se adăposti după cel mai gros mesteacăn.

Inima îi bătea cu putere. Încercă să străpungă cu privirea perdeaua de verdeaţă. Unde se afla ascuns ucigaşul care pusese capăt existenţei lui Fredrik Skytten şi fusese gata să-l nimerească şi pe el? Se întoarse, cu senzaţia oribilă că ucigaşul necunoscut era în spatele lui, ţintindu-l liniştit cu arma. Rămase nemişcat, gâfâind, cu stomacul crispat, simţindu-se vulnerabil, fără nici o posibilitate de apărare. În liniştea pădurii nu se auzeau decât păsările. Trecură câteva minute. Calmul bucolic făcea situaţia şi mai ireală. Deasupra mortului se învârteau deja câteva muşte mari. Malko părăsi adăpostul şi făcu un pas înainte. Imediat fu întâmpinat cu o împuşcătură.

Se lăsă să cadă la pământ. Era cu neputinţă să vadă de unde pornise focul de armă. Văzu deodată ramurile mişcându-se nu departe de el şi zări, în mijlocul vegetaţiei, gura neagră a ţevii unui pistol îndreptat spre el.

Capitolul V.

Un reflex nebun îl salvă pe Malko! În loc să se tragă înapoi spre mesteacănul după care se mai adăpostise deja, Malko se ridică şi se năpusti în direcţia cabanei. În urma lui răsunară două împuşcături, dar adversarul său, surprins de manevra lui bruscă, nu avusese timp să-şi potrivească tirul... Malko intră pe uşă în trombă, se poticni de un taburet, apoi trânti uşa în urma lui. Căută un unghi mort unde să se refugieze.

Lipit de peretele din butuci, Malko pândi zgomotele de-afară. Secundele treceau, interminabile şi, treptat, tensiunea scădea.

Atenţia îi fu atrasă de zgomotul unui motor venind dinspre drum. Ar fi putut să fie o cursă. Aşteptă câteva secunde, apoi se hotărî. Rămase lipit de peretele de lemn şi deschise brusc uşa ca şi cum s-ar fi pregătit să iasă.

Nimic. Nici o reacţie.

Prinse curaj, ieşi afară şi nu văzu decât cadavrul lui Fredrik Skytten şi maşina lui. La capătul potecii drumul era pustiu. Un viraj situat la vreo sută de metri împiedica să se vadă mai departe. Ucigaşul plecase... Se întoarse la cadavru, îl scotoci repede, fără să găsească nimic interesant. Sângele nu mai curgea şi Fredrik Skytten murise. De ce-l omorâseră? Pentru a-l răzbuna pe Khalil Aynam? Pentru alt motiv? Dar care?

Povestea i se părea totuşi lui Malko – care practic primise mărturisirea mortului – de o simplitate biblică... Îşi dădu seama că dintr-o clipă în alta putea să sosească poliţia. Probabil că şi ucigaşul se gândise la asta. Încă un mister. De ce ucigaşul îl atacase pe Malko? Se temea că Fredrik Skytten îi dezvăluise ceva? Dar ce?

Abia când ajunse pe autostradă îşi dădu seama de o anomalie. Marele tranzistor Toshiba care se afla pe masa din cabană nu mai era când se refugiase înăuntru.

O singură persoană putuse să-l ia: ucigaşul. Pentru ce?

Era într-adevăr o poveste de nebuni. După toate

aparenţele, Malko nu era pregătit să părăsească Finlanda…

*

* *

Cei doi americani îl ascultau pe Malko muţi de stupoare. Mai ales Jim Mac Lane, „agentul special” al FBI-ului. De data asta, întâlnirea avea loc la Ambasada Statelor Unite, pe colina Kaivopuisto. O clădire din cărămizi roşii ascunsă într-o pădure care domina portul. Singura protecţie consta într-un simplu poliţist înarmat cu un aparat de emisie-recepţie, care se plimba prin faţa porţii din fier.

Donald Gast întrebă:

— Nu l-ai văzut pe acel om? Pe ucigaş?

— Nu, răspunse Malko. Habar n-am cine poate fi, nici maşina nu i-am văzut-o. Probabil că a lăsat-o pe drum. În orice caz, venise să-l ucidă pe Fredrik Skytten. Prezenţa mea l-a deranjat şi cu siguranţă că a vrut să mă elimine ca să nu lase martori…

— E ciudat, remarcă omul de la CIA. Încă nimeni nu părea să cunoască prezenţa acestei cabane. Cum a găsit-o? Doar dacă nu cumva face parte din poliţie?

— Noi am reuşit s-o descoperim, zise Malko. Poate că şi alţii au putut avea acces la aceleaşi informaţii… Problema e să aflăm de ce s-a vrut moartea acestui om.

— La fel de ciudată e şi povestea cu tranzistorul furat, remarcă Jim Mac Lane.

Donald Gast dădu aprobator din cap.

— Ce părere ai, Malko?

— Nici una. Îmi scapă ceva. Skytten îmi mărturiseşte crima comisă, a acţionat dintr-o pornire personală şi câteva minute mai târziu e împuşcat ca un martor jenant.

Jim Mac Lane lovi cu pumnul în palmă.

— Khalil Aynam voia să-mi spună ceva important. Altfel nu m-ar fi sunat în seara aceea. Şi avea o misiune precisă – să descopere filierele teroriste. Pentru asta îl plăteam.

— Cu siguranţă că Fredrik Skytten nu era un terorist, zise Malko. Ar fi putut să fie plătit sau manipulat, dar chiar şi asta mi se pare improbabil. Evident, personajul Aija Sunblad este ambiguu. Mă frapează faptul că a ascuns poliţiştilor că a fost violată. Dacă Fredrik mi-a spus adevărul.

— Poate că îi e ruşine, fu de părere Donald Gast.

— Posibil, admise Malko. Dar, efectiv, Khalil avea ceva de spus atunci când a sunat. Şi acest ceva nu putea să-l fi descoperit decât acasă la Aija.

Urmă o tăcere bântuită de fantoma lui Khalil.

— Malko, nu trebuie să renunţi, zise Jim Mac Lane. Mi se acordă în continuare credite pentru acest caz.

— Ce pot să fac?

— Să cauţi ce găsise Khalil. Deci, să te interesezi de Aija Sunblad. Un finlandez n-o va face niciodată.

— Dar asta ar putea să-mi ia săptămâni întregi, obiectă Malko.

Donald Gast luă o fişă pe care notase câteva informaţii şi se întoarse spre Malko.

— Aija Sunblad merge în fiecare zi să ia lecţii de arabă cu această Samira Beaj, pe strada Kauppkatu la numărul 6. E vorba de o şcoală particulară. În Insula Katajanokka. Termină la orele şapte. Încearcă să pui mâna pe ea acolo, dar va fi bănuitoare dacă în momentul ăsta va avea ceva să-şi reproşeze.

*

* *

Clădirea în care Samira Beaj ţinea cursuri se afla între două imobile maiestuoase cu tente pastelate, puse în evidenţă de sculpturi impozante. Malko stătea ascuns de cealaltă parte a străzii, la volanul maşinii sale Volvo. La reuniunea FBI-CIA, fuseseră formulate zeci de ipoteze fără să se poată ajunge la un consens. Jim Mac Lane susţinea ideea lui. Nu ucizi un om fără motiv. Cel care îl lichidase pe Khalil o făcuse pentru a-l împiedica să comunice o informaţie importantă „rezidentului" său. Or, Khalil se ocupa de terorism… Imposibil de contrazis… Şi totuşi, nici Fredrik Skytten şi nici Aija Sunblad nu aveau vreo legătură cu terorismul, după spusele poliţiei finlandeze…

Malko îşi mobiliză atenţia. Era şapte şi cinci minute. Oamenii începeau să iasă din imobil. Femei şi bărbaţi, amestecaţi. Aija nu se vedea. Deodată, un tramvai vopsit în verde şi galben opri aproape în faţa clădirii, acoperindu-i vederea. Malko sări din maşină şi ocoli tramvaiul oprit,

ivindu-se pe trotuar în faţă, la numărul 6. Nu avu timp să bată în retragere. La trei metri de el, Samira Beaj ieşea din imobil.

Libaneza se uită la el surprinsă. Privirea îţi era imediat captată de gura ei mare şi de ochii imenşi. Părul pieptănat pe spate o întinerea, iar sânii grei se legănau sub un pulover alb. Malko observă că fusta mini de culoare roşie se oprea undeva sus, deasupra genunchiului.

— Mă căutai pe mine?

Tânăra femeie avea un ton pe jumătate ironic, pe jumătate intrigat, fixându-l pe Malko cu o privire devoratoare. Tramvaiul porni din loc şi ei rămaseră unul în faţa celuilalt. Malko se hotărî să spună adevărul.

— Nu, o căutam pe Aija Sunblad, răspunse el. N-am găsit-o la agenţie. Mi s-a spus că vine aici în fiecare seară…

Samira Beaj se strâmbă cu o dezolare falsă.

— Nu e. De multe ori nu vine, pentru că are mult de lucru. Dar dacă pot să te ajut cu ceva…

Acum îl lua clar peste picior.

— Din păcate, nu, zise Malko. Voiam să-i pun câteva întrebări despre Finlanda.

— Cu atât mai rău, zise libaneza suspinând. În schimb, ai putea să mă ajuţi dumneata.

— Daa! Cum? întrebă Malko surprins.

— Ducându-mă în oraş! Mi-e groază de tramvai şi, cu preţurile de-aici, n-am posibilităţi să-mi cumpăr o maşină…

— Bucuros.

Tânăra femeie urcă alături de el şi fusta îi descoperi pulpele, scoţându-i la iveală colanţii negri. Trecură podul şi Malko făcu la stânga. Libaneza îl observa curioasă.

— De ce-ai venit la Helsinki? îl întrebă ea. Aici nu se întâmplă absolut nimic. Când mă gândesc la Beirut…

Evident, nu era aceeaşi ambianţă… Tocmai treceau prin faţa Ambasadei Suediei – mai mare decât palatul guvernamental – când Samira Beaj îl întrebă:

— N-ai bea un păhărel? E un timp atât de frumos. Chiar în faţă e un vapor-bar, *Margona.*

— De ce nu?

Samira era o potenţială sursă de informaţii despre Aija

Sunblad. Parcă maşina în piaţa pustie şi străbătură pasarela care ducea la *Margona.* Trei chelneriţe simpatice distribuiau halbe enorme cu bere unor consumatori înşurubaţi pe taburetele lor, care se uitau în gol cu o privire bovină. Jos, era un restaurant unde oamenii deja cinau… Aleseră un colţ liniştit şi se aşezară faţă în faţă. Malko comandă o votcă pentru el şi un pahar de Cointreau pentru libaneză. Tânăra femeie îşi vâra pur şi simplu sânii în nasul lui Malko. În ochi avea o lucire animalică.

— Cunoşti Beirutul? întrebă ea.

— Puţin, răspunse cu prudenţă Malko.

Ea se uită la el cu o privire strălucitoare.

— Ca ziarist, cred că ai ocazia să mergi în foarte multe locuri… Se simte că-ţi place primejdia.

— E o obligaţie, răspunse Malko, gândindu-se la pietrele castelului său din Liezen care fuseseră lipite cu sângele duşmanilor lui.

Tonul femeii era acum altul, ironia se schimbase în ceva mai blând, ceva foarte oriental şi senzual.

— Cum ai ajuns la Helsinki? întrebă el. Beirutul e cam departe…

Samira îşi însoţi răspunsul cu o mică strâmbătură melancolică.

— Am făcut ca palestinienii! Când n-au paşaport, se căsătoresc cu finlandeze agăţate în vacanţă, în Grecia sau în Italia. Sunt înnebunite după tenul mai. Eu am întâlnit la Saida un finlandez din FINUL care nu mai văzuse niciodată o femeie ca mine. Când a trebuit să plece, a vrut să mă ia de nevastă. Şi, uite-aşa, mă numesc Samira Oiltamaki. Din fericire, am divorţat, dar am rămas cu paşaportul…

— De ce-ai divorţat? întrebă Malko.

— Mai întâi, pentru că voia să mă ducă în nord, acolo unde nu sunt decât reni. Şi pe urmă, mai ales pentru că făcea dragoste îngrozitor…

Privirea ei îl fixa insolent. Malko simţi un fel de fierbinţeală. Dar era obsedat de Aija Sunblad şi de asasinarea misterioasă a lui Khalil Aynam.

— De ce învaţă Aija Sunblad araba? întrebă el.

Samira îşi înmuie buzele în pahar înainte de a răspunde.

— Ca toate finlandezele şi ea adoră sudul. În fiecare vară, finlandezele se năpustesc pe malurile Mediteranei ca să facă masacru printre bruneţii înzestraţi cu mădulare zdravene. Am cunoscut una care se distra fotografiindu-şi amanţii cu sexul în erecţie, după care îşi punea fotografiile într-o ramă lângă pat. Asta o ajută să treacă iarna care durează nouă luni.

Avea limbajul colorat al unei cătane. Malko se întreba dacă voia să-l şocheze sau să-l excite…

— Nu e un motiv suficient pentru a învăţa araba, insistă el.

— Nu, dar se pare că-i foloseşte la munca ei de reporter.

Malko avu o mimică echivocă. Până în acel moment, ăsta era singurul element minuscul care ar fi putut constitui începutul unei piste. O legătură între Aija şi Orientul Mijlociu. Samira îl observa.

— Te face să visezi la ea, remarcă tânăra femeie. E adevărat că e foarte frumoasă. Aş vrea şi eu să fiu atât de subţirică. Ai văzut ce şolduri are…

— Eşti superbă, o corectă Malko, care începea să se intereseze serios de libaneză.

La urma urmelor, prin ea ar fi putut să ajungă la Aija.

— Vrei să iei masa cu mine?

— Bineînţeles, răspunse cu simplitate Samira. Şi eu sunt singură. Dacă îţi plac restaurantele ruseşti, e unul nu prea departe de-aici, în josul catedralei ortodoxe, *Bellevue,* singurul care nu e pentru turişti. Mă duc să mă schimb.

— Nu e nevoie, eşti foarte frumoasă aşa cum eşti, îi zise Malko.

*

* *

Samira Beaj avea o privire vagă. Sânii înţepau puloverul alb de parcă vinul de Caucaz ar fi excitat-o. Trei chitarişti cântau întruna, pentru vreo treizeci de clienţi, nişte aşa-zise cântece ruseşti. Orezul avea consistenţa unui adăpost antiatomic şi carnea nu se tăia decât cu toporişca. Numai „zaguski” şi votca ţineau la drum. Dar ambianţa nu era dezagreabilă… Goliseră, numai ei doi şi fără efort, o sticlă de Stolicinaia. Uneori, mâinile lor se atingeau uşor şi Samira

nu şi le retrăgea.

Malko se simţea bine. Faptul că scăpase de la moarte cu câteva ore mai înainte îi provoca, ca totdeauna, o dorinţă furioasă de a face dragoste şi probabil că Samira îşi dădea seama de asta pentru că prin toţi porii emana senzualitate. Ea îl privi cu un zâmbet provocator.

— Vino, îţi voi oferi la mine o cafea libaneză. Aici este infectă…

Aerul proaspăt îi făcu bine. Malko o prinse spontan de talie şi, de parcă asta ar fi aşteptat, tânăra femeie se întoarse în loc şi se lipi imediat de el, strivindu-şi sânii de haina lui de alpaca, cu faţa ridicată spre el.

— Mulţumesc pentru această cină, murmură ea.

Limba ei ştia foarte bine să spună mulţumesc. La fel şi pântecele care se ondula lipit de el. Malko îi prinse cu toată mâna un sân şi ea gemu, muşcându-i buza. Privirea i se tulburase şi respiraţia îi devenise prea rapidă ca să fie adevărată.

— Vino, nu e departe, zise ea.

Îl ghidă pe străduţele din Katajanokka. Era zece şi jumătate şi era încă lumină. Un imobil vechi şi un ascensor mic, atât de mic încât stăteau vârâţi unul în altul. La etajul şase, Samira îl conduse pe Malko într-o garsonieră mică, cu o loggia şi un pat imens. Pereţii erau aproape în întregime acoperiţi cu litografii în care apărea Libanul. Samira îşi puse geanta pe o masă plină de multe alte lucruri, îl luă pe Malko de umeri şi îl împinse pe pat.

— Aşteaptă-mă.

Malko se instală confortabil, în timp ce ea intră în sala de baie de unde apăru într-o „djellabă” aproape transparentă. Aureolele maronii ale sânilor se conturau sub ţesătură la fel de bine ca triunghiul din partea de jos a pântecului. Încălţase nişte papuci care o făceau mai înaltă şi se stropise cu un parfum greu şi ameţitor.

— Cafeaua vine imediat, zise ea.

Se lipi imediat de el şi-şi reluă sărutarea de acolo de unde o lăsase… Tot corpul i se însufleţea şi Malko îşi zise că are de-a face cu o femeie căreia îi place la nebunie să facă dragoste. Imediat ce începu să-i mângâie sânii prin ţesătura

transparentă, tânăra femeie începu să se sucească în braţele lui, pipăindu-l frenetic, strecurându-şi mâinile în hainele lui, dezbrăcându-l cu o furie cât se poate de orientală. Nu mai era vorba de nici o cafea. Samira părea, din punct de vedere sexual, moartă de foame. Se ridică brusc şi puse o casetă cu muzică orientală, apoi se întoarse spre pat ondulându-se ca o dansatoare din buric, rămânând totuşi departe de Malko.

El încercă s-o prindă, dar ea se eschivă şi, cu o încetineală calculată, începu să-şi scoată veşmântul fin pe deasupra capului. Cu fundul în afară, cocoţată pe tocuri, ea îl privi cu un zâmbet plin de dorinţă. Pieptul pe care-l crezuse moale nu era decât enorm! Doi sâni plini, somptuoşi, care atârnau puţin din cauza greutăţii. Pulpele îl fascinau prin senzualitatea lor.

Deodată, ea se lăsă în genunchi în faţa lui şi-i apucă sexul între buzele groase. Avu impresia că e aspirat de o maşină vie care-l frământa, îl mângâia, îl gâdila cu o abilitate uimitoare. Gura se retrase şi Samira trase sexul în jos, masându-l domol, făcându-l să alunece între sânii mari şi călduţi, ducându-l apoi din nou la gură pentru a-l gâdila repede cu limba. Marea artă! Malko întinse mâna, îi pipăi pântecele şi-şi dădu seama că nu juca teatru…

— Vino, zise el.

Se ridică şi o aşteptă. Ochii ei străluceau întrebător şi buzele se întredeschiseră.

— Cum vrei să stau? Întrebă ea cu o voce răguşită. Aşa cum stă capra la cioban, sau ca o femeie de lume care nu sunt?

El o răsuci, o apucă de şolduri şi o împinse pe pat. Samira scoase un suspin răguşit.

— Eşti un adevărat bărbat. Fă ce vrei.

*

* *

Întinsă pe pat, cu spatele uşor curbat, cu părul negru împrăştiat în jurul cefei, Samira semăna cu un contrabas pe care Malko l-ar fi ţinut de partea cea mai umflată.

Cu mâinile prinse de şoldurile elastice, Malko pătrundea din toate puterile în pântecele care i se oferea, lovind de

fiecare dată fesele rotunde, tari şi ridicate în sus. Gemetele tinerei femei îi însoţeau respiraţia sacadată.

— Apucă-mă de sâni! ceru ea.

Malko o apucă de sâni şi Samira gemu şi mai tare. Corpul ei gol era perfect, degajând o senzualitate infernală care îl adusese într-o stare nemaipomenită. Terminase o dată în gura ei şi acum, cu sexul tare ca fierul, o poseda lent, savurând fiecare secundă. O femelă care i se oferea supusă. Îşi simţi sexul croindu-şi drum până în străfunduri şi Samira striga cuvinte obscene cu accentul ei arab răguşit.

— O ai mare! O ai enormă! Te simt tare de tot!

Trebuia să fii finlandez ca să rezişti la aşa ceva... O poseda lingându-i sânii şi mângâindu-i uşurel fesele. Ea dădu imediat din picioare şi Malko văzu încreţiturile deschizăturii palpitând ca o gură... Îndrăzni o mângâiere mai precisă, atingând uşor cu unghia anusul încreţit, provocându-i strigăte scurte şi suspine.

O curviştină autentică.

— Stai! Stai! Mă înnebuneşti, zise ea suspinând cu o voce stinsă.

Malko se opri doar cât să-şi retragă sexul şi să-l aşeze în locul părăsit de mâna lui. Samira se arcui.

— Nu, o ai prea mare, o să mă doară!

Dar el deja intrase! Simţindu-se acceptat, aspirat, Malko se dezlănţui. Apăsă cu toată greutatea şi sexul îi dispăru dintr-o dată, provocându-i Samirei un geamăt încântat şi ipocrit. Malko simţi sângele pulsându-i în sex şi se opri ca să nu termine imediat. O clipă de vis încântătoare. Continuă să se mişte cu o încetineală calculată, simţind cu mare plăcere fiecare milimetru de penetraţie. Prosternată, cu mâinile crispate pe aşternut, Samira se văita de plăcere, scuturată uneori de o tresărire bruscă. Mâna stângă i se târî până la pântece, se fofilă între aşternut şi piele şi, după contracţiile infinitezimale, Malko ghici că se mângâia singură. Era şi timpul. Sperma ţâşni şi Malko scoase un ţipăt răguşit în momentul în care Samira ajungea şi ea la orgasm.

*

* *

La orele patru dimineaţa, oraşul Helsinki era la fel de

pustiu ca Sahara. Malko, uşurat şi împăcat, urcă în maşina închiriată. Samira reuşise să-l mai provoace la încă o partidă de dragoste, după o lungă pauză. În afară de asta, ancheta lui nu progresase nici măcar cu un milimetru.

Malko nu vorbise de asasinarea lui Khalil, dar misterul acesta îl obseda. Aproape la fel de mult ca dispariţia ciudată a tranzistorului care nu făcea mai mult de o sută de dolari…

*

* *

— Aija Sunblad a cerut o zi liberă pentru a se duce la Paris, îl anunţă la telefon Jim Mac Lane.

— Vreţi să o urmăresc? întrebă Malko doar pe jumătate trezit, dar bucuros la gândul de a părăsi Finlanda.

— Da. Poliţia a găsit în dimineaţa asta cadavrul lui Fredrik Skytten. Avionul pleacă la şaisprezece şi douăzeci, preciză americanul. Aija Sunblad şi-a rezervat un loc la un avion al Companiei Finnair, care pleacă la şaptesprezece şi patruzeci şi cinci. E mai bine să nu călătoriţi cu acelaşi avion. O vei prelua la Royssi.

— Fără probleme, zise Malko.

Închise şi începu să-şi facă bagajele, întrebându-se unde-l va duce finlandeza.

Capitolul VI.

Sprijinit cu coatele de balustrada sălii de sosire de la aeroportul Roissy I, Malko urmărea pasagerii ocupaţi cu formalităţile cerute de poliţie. Aparatul Companiei Finnair tocmai atunci aterizase. El sosise exact la ora prevăzută la Roissy ÎI, cu un Airbus înţesat de călători. Mâncat şi băut bine, Malko se simţea în mare formă. Dar era şi intrigat. Lângă el se afla John Purdall, unul din „clandestinii" agenţiei la Paris ce venise discret să-l ia de la aeroport. El avea să se ocupe de filarea tinerei femei după ce aceasta va părăsi aeroportul.

Malko nu va interveni decât în planul doi, ca să nu rişte să fie recunoscut.

— Ea e? întrebă americanul aplecat la urechea lui.

Malko îi urmări privirea şi zări, printre pasagerii debarcaţi din avionul 737 venit de la Helsinki, o femeie tânără, blondă, îmbrăcată cu un taior alb. Gâtul lung al finlandezei se vedea de departe. Era foarte elegantă cu pantofii decupaţi şi geanta de călătorie. Ochii ei uimitori în formă de migdală atrăgeau atenţia chiar şi de departe.

— Ea e, confirmă Malko.

— O.K., zise John Purdall. E superbă…

Era primul lui post în străinătate şi era încă emotiv. Femeia aceea nu semăna cu nenumăratele tipe pe care avea obiceiul să le frecventeze, în evoluţia lui prin mediile sindicale.

Malko o urmări pe Aija cu privirea. Pasagerii se adunau în faţa unuia din ghişeele Imigraţiei. Spre marea lui surpriză, Malko o văzu pe tânăra finlandeză despicând mulţimea şi mergând drept înainte, rămânând în zona de tranzit! Ajunse la biroul de legături şi o văzu scoţând din geantă un bilet de avion! În spatele lui, tânărul american murmură:

— S-ar zice că e vorba de o schimbare de program…

Aija Sunblad nu mergea la Paris. Prim indiciu, încă fragil, că se petrecea ceva anormal. Dar unde se ducea? Urmau să plece foarte curând vreo douăzeci de curse… Malko nu

putea pătrundă fără bilet în zona plecărilor internaţionale. După câteva clipe, funcţionara îi întinse finlandezei legitimaţia de îmbarcare şi ea se îndepărtă fără să se grăbească, plimbându-se printre magazinaşe. O pierdu din vedere şi se deplasă ca s-o zărească în cele din urmă ieşind de la *Freeshop* cu un pachet în mână.

Cu o încetineală exasperantă, tânăra femeie se îndreptă spre sala de îmbarcare şase unde se şi aşeză să aştepte.

— S-o ştergem, îi zise Malko lui John Purdall.

Coborî repede la parter şi se repezi la panoul unde erau afişate plecările.

— Poarta şase e Zurich, îl anunţă tânărul american.

Malko ajunsese deja la ghişeul de bilete unde-l întâmpină o coadă lungă. Trecu cu răceală prin faţa tuturor şi se adresă tinerei de la ghişeu cu un zâmbet dintre cele mai seducătoare.

— Domnişoară, plec la Zurich, am nevoie de un bilet.

Tânăra consultă ecranul monitorului şi-l anunţă dezolată:

— Nu se mai dau bilete, domnule.

Malko crezu că i se va opri inima. Lumea din spatele lui începea să bombăne nemulţumită.

— Sunaţi la Swissair, ceru el. Nu am bagaje şi trebuie neapărat să plec. Un caz de forţă majoră.

Ochii lui sclipitori făcură şi de data asta minuni. Tânăra ridică receptorul telefonului, anunţă cazul lui, după care îl întrebă:

— Numele?

— Linge, Malko Linge.

Fata închise telefonul.

— Foarte bine. Vă voi completa biletul. După aceea, plecaţi imediat pe la poarta şase. Îmbarcarea a început. Ce clasă?

— Clasa întâi.

Când ajunse în sala numărul şase, Malko nu mai găsi decât o stewardesă. Pasagerii se îmbarcaseră. Pătrunse pe culoar. După legitimaţia verde zărită de departe, Malko îşi dăduse seama că Aija călătorea la clasa turist. Aşa că nu avea ce să caute în partea din faţă. La sosire va coborî primul şi o va aştepta.

Ce va face Aija la Zurich? Sau cu cine se va întâlni?

*

* *

Culoarele imense ale micului aeroport Kloten îi păreau lui Malko interminabile. Coborâse primul din avion şi grăbea pasul ca să ajungă la biroul Imigraţie cu mult înaintea finlandezei. Pe de altă parte, nu voia nici să se depărteze prea mult de ea. Ca să evite ceea ce se întâmplase la Paris... Ajunse în zona magazinaşelor, se postă în faţă la *Freeshop şi* aşteptă. O văzu apărând, mergând cu un pas rapid, cu privirea fixată drept înainte, ducând o geantă de călătorie mare, de culoare maro. De data asta se îndreptă spre ieşire.

Malko se grăbi să se aşeze la alt rând.

Se regăsiră în hol, la câţiva metri unul de celălalt. Nimeni nu venise înaintea ei, aşa că finlandeza se îndreptă spre un taxi. Malko fu nevoit să rişte şi urcă în următorul. Nu avea timp să închirieze o maşină.

— Unde mergeţi? întrebă şoferul într-o frumoasă „schweizer deutche".

Malko îi întinse o bancnotă de o sută de dolari. Monedă universală.

— Încă nu ştiu. Mergi după colegul dumitale, acela care a luat o tânără femeie blondă.

Şoferului îi trebuiră cinci secunde ca să înţeleagă. Noroc că Malko vorbise în germană...

— *Ach so*! Sunteţi de la poliţie!

— *Ja wohl*, zise Malko.

Pentru un şofer de taxi din Zurich era de neconceput să te dai poliţist fără să fii cu adevărat. Demară împăcat după primul taxi.

Cele două vehicule intrară pe *Nationalstrasse,* drumul care mergea în centrul oraşului, respectând cu scrupulozitate stopurile. După douăzeci de secunde, primul taxi se oprea pe *Sihistrasse,* o străduţă care dădea în *Bahnhofstrasse,* în faţa hotelului *Seidenhof.*

Malko aşteptă în taxiul lui până când finlandeza coborî şi intră în hotel. Cele două vehicule plecară şi el rămase pe trotuar gândindu-se ce să facă. Acel hotel mai curând

modest era prea periculos. Habar n-avea de ce venise Aija la Zurich, dar modul ei de a călători era ciudat.

Era trecut de unsprezece seara. Ori ieşea imediat, ori se culca… Stoic, cu geanta de călătorie la picioare, Malko se postă în colţul străzii supraveghind intrarea hotelului *Seidenhof.* Trecu o oră şi Aija nu-şi făcu apariţia, iar centrul oraşului era plin de animaţie ca un cimitir… Se îndepărtă liniştit. *Baur en ville* se afla pe *Poststrasse,* puţin mai jos mergând spre parc pe *Bahnhofstrasse.* Unul dintre hotelurile cele mai bune din Zurich. Îl cunoştea pe portar. Nu mai avea decât să găsească o maşină de închiriat, ca să fie pregătit pentru a doua zi dimineaţă. Poate că în momentul acela Aija Sunblad făcea adevărate nebunii cu trupul ei. Ar fi semănat cu o escapadă amoroasă, numai că ceva nu se potrivea. De ce să treci prin Paris când puteai lua avionul direct Helsinki-Zurich şi ajungeai mai repede plecând mai târziu?

*

* *

În Elveţia germană, lumea se scoală o dată cu soarele. La şapte dimineaţa circulaţia este deja intensă pe *Bahnhofstrasse.* Postat în colţul străduţei, la volanul unui Ford Sierra, Malko nu-şi lua ochii de la intrarea hotelului *Seidenhof,* sperând că Aija Sunblad nu va dormi până târziu… Lăsase un mesaj pentru reprezentanţa CIA de la Berna, dar nu conta prea mult pe ei pentru un ajutor logistic…

La opt, coborî din maşină pentru a-şi dezmorţi picioarele.

La opt şi jumătate admirase toate vitrinele de pe *Sihistrasse,* săturându-se de marochinării şi de ceasuri.

La nouă apăru şi Aija Sunblad, cu ochii protejaţi de ochelari negri, cu acelaşi taior alb ca în ajun şi aceeaşi geantă de călătorie maro. Legănatul şoldurilor ei îi făcea pe trecători – obişnuiţi mai mult cu bancheri decât cu creaturi de vis – să întoarcă capul. Tânăra femeie se îndreptă spre *Bahnhofstrasse,* cu Malko după ea. Ajunse pe marea arteră şi făcu la dreapta, mergând spre *Haupbahnhof,* trecând pe partea rezervată pietonilor. Mulţimea era destul de densă ca Malko să poată fi remarcat…

Aija ajunse la numărul şase, în faţa maiestuoasei colonade care semnala intrarea Societăţii Bancare Elveţiene şi intră.

Malko trecu mai departe, traversă şi se opri în faţa băncii. Ce căuta acolo o ziaristă finlandeză? Salariul tinerei femei nu-i permitea să aibă un cont în Elveţia. Malko îşi amintea că se plânsese de puţinii bani pe care-i câştiga şi de ferocitatea impozitelor finlandeze.

Aija Sunblad ieşi de la bancă la nouă şi jumătate şi o porni spre hotel.

Malko făcu şi el la fel. La zece şi un sfert, un taxi o luă pe Aija Sunblad din faţa hotelului. Malko o urmări cu maşina închiriată şi-şi dădu foarte repede seama că finlandeza se îndrepta spre aeroport. Malko avusese timp să verifice orarul curselor. La ora prânzului, un avion pleca direct spre Zurich. Pentru orice eventualitate, Malko îşi rezervase un loc la clasa întâi. Şoferul, „dopat" cu cincizeci de franci elveţieni, îl duse primul la aeroportul Kloten. Malko intră repede în posesia biletului şi a legitimaţiei de îmbarcare şi avu timp s-o vadă pe Aija Sunblad înregistrându-se şi trecând pe la biroul Imigraţii. Finlandeza trecu după aceea în sala A 83. Malko rămase la o oarecare distanţă, observând pista de zbor prin geamurile mari. În faţă gară un aparat Falcon 50, purtând pe fuselaj inscripţia *Romeo International.* Se întoarse pentru a o privi pe Aija Sunblad.

Pentru ce se dusese la banca aceea?

Acolo nu intrai decât ca să scoţi sau să duci bani...

Cursa aeriană fu anunţată la difuzor. Malko aşteptă până în ultima clipă, apoi urcă şi el la clasa întâi.

*

* *

Coborâse primul din avion. Ascuns în magazinaşul de haine de blană de pe aeroportul din Helsinki, Malko o pândea pe Aija Sunblad. Pasagerii cursei de la Zurich defilau prin faţa lui. Toţi în afară de ea... Plecase spre o nouă destinaţie?

Tocmai începuse să se îngrijoreze în mod serios, când o zări pe tânăra finlandeză printre ultimii pasageri. Imediat îl frapă un detaliu. Nu mai avea geanta de piele! Aija traversă

mica aerogară şi luă un taxi. Orice urmărire ar fi fost inutilă. Era aproape sigur că se ducea acasă... Mai întârzie un moment, să se convingă că nu trece nimeni cu geanta maro, apoi ieşi şi el.

De data asta avea ceva concret. Până la urmă, filajul, departe de a fi fost inutil, confirma faptul că Aija avea o activitate clandestină, o schemă clară. Scosese bani de la o bancă elveţiană şi, ca să nu treacă cu ei prin vama finlandeză, îi depusese într-o cutie de bagaje automată sau îi înmânase cuiva.

*

* *

De data asta, în biroul mic din faţa gării din Helsinki ambianţa era pur şi simplu electrizantă. Cei doi americani de la FBI şi de la CIA reflectau la descoperirile făcute de Malko. Acesta din urmă, sosit direct de la aeroport, avusese timp să verifice prin Ilnari Kaarnola că Aija Sunblad îşi reluase locul la agenţia STT după o călătorie reuşită la Paris...

Donald Gast rupse primul tăcerea.

— Trebuie să aflăm pentru cine sunt aceste lovele. Chestia asta seamănă tare mult cu finanţarea unei reţele de terorişti neactivate. Avem câteva elemente. Faptul că învaţă araba, că omul meu a descoperit ceva la ea acasă şi acum această călătorie. Asta înseamnă multe indicii concordante. Trebuie să aflăm pentru cine lucrează...

— Părerea mea e că va pleca din nou foarte curând, remarcă Malko. Nu-şi poate lăsa prea mult geanta într-o căsuţă de bagaje. De la Ilnari ar trebui să-i aflăm toate deplasările.

Bău puţin din cafeaua călduţă, nu destul de dulce şi se ridică.

— Sunt la hotel, zise el. Sunaţi-mă dacă apare ceva nou. N-aveţi pe nimeni la Berna care ar putea să afle ce-a căutat Aija la bancă?

— Voi încerca, promise Donald Gast.

— Avem şi noi oameni la Zurich care colaborează cu poliţia elveţiană în materie de suspecţi, zise şi Jim Mac Lane. Dar nu e uşor. Trebuie să le pui la dispoziţie un întreg

dosar care să dovedească că proprietara contului e angajată în activităţi criminale... Şi deocamdată nu e cazul.

— Faceţi cum credeţi că e mai bine, le recomandă Malko.

*

* *

— Malko?

Era glasul vesel al Samirei Beaj. Îşi terminase micul dejun şi se uita la CNN.

Tânăra libaneză continuă.

— Ai dispărut... Voiam să iau dejunul cu tine.

— Am fost în călătorie, zise Malko.

— Cu Aija?

— De ce spui asta? întrebă Malko mirat.

— Şi ea a fost plecată, îi explică Samira. V-aţi întâlnit pe o insulă pustie?

— E o coincidenţă, zise el. Nu ştiam că a fost plecată din Helsinki. Şi voi fi încântat să iau masa cu tine.

— Ei bine, ne întâlnim peste o jumătate de oră la *Happy Dayss.* Bufetul e o scârboşenie, dar are o terasă plină de soare...

*

* *

Te-ai fi crezut în sudul Franţei. Cu capetele date pe spate şi ochii închişi, clienţii de la *Happy Days* se impregnau de razele unui soare palid care li se părea minunat. Erau mai multe săli, de la autoservire până la pizzerie, unde erau multe tinere. Plus inevitabila masă de ruletă şi câteva jocuri mecanice. Peste toate plutea un miros de ulei încins. Malko avu un şoc agreabil când o văzu sosind pe Samira Beaj. Purta o bluză cu un decolteu foarte adânc, care îi descoperea o parte a sânilor şi nişte pantaloni mulaţi pe corp care dispăreau în cizmele înalte de antilopă neagră, legate cu şireturi până la jumătatea coapsei.

Gura strălucea ca un far şi ochii mari şi negri dădeau gata pe toată lumea. Muţi de admiraţie, clienţii finlandezi o urmăriră cu privirea, nutrind gânduri criminale faţă de Malko. Ea îl sărută şi unul din sâni îi atinse uşor mâna. Ochii

ei spuneau cât se poate de clar ce dorea. Comandă chelnerului un Cointreau cu multă gheaţă pisată şi se întinse.

— Ce bine e la soare! A fost o călătorie plăcută?

— Am dat o fugă la Paris să fac un interviu, zise Malko încruntat.

— Ah, Paris! suspină ea cu un ton plin de nostalgie. Când locuiam în Liban mă duceam mereu la Paris. La ce hotel ai fost?

— La *Plaza*.

Ea râse.

— Prea scump pentru mine, dar acolo sunt totdeauna mulţi libanezi.

Cu coapsa sprijinită de pulpa lui, tânăra femeie îl fixa cu o privire provocatoare.

Li se aduse o pizza care n-ar fi fost omologată nici într-un lagăr de concentrare. Malko urmărea sânii Samirei care se mişcau liber sub ţesătura bluzei. Era evident că nu purta nimic sub pantalonii care i se mulau pe sex într-un mod aproape indecent, atrăgând privirile tuturor bărbaţilor.

La intrarea terasei apăru deodată un tânăr brunet care se uită în jur. Avea părul ondulat, o faţă rotofeie deja buhăită şi o siluetă greoaie. Mirosea a rahat şi ulei de măsline. Adresă un zâmbet Samirei Beaj şi se apropie de masa lor.

Îl salută pe Malko cu o mişcare a capului şi se adresă tinerei femei în arabă. Samira îi răspunse destul de tăios. Individul se trase imediat spre o masă vecină.

— Ce s-a întâmplat? zise Malko intrigat.

— Unul dintre elevii mei. Un tânăr libanez, refugiat ca şi mine, dar care are bani. În curând pleacă în SUA.

— S-ar părea că-i placi foarte mult, remarcă Malko.

Ea dădu din umeri cu un zâmbet ironic.

— Oh, îi face puţină curte şi frumoasei Aija. E foarte tânăr. La vârsta asta te-ai culca cu orice femeie.

— Dar are deja gusturi bune, zise Malko zâmbind uşor. Păreai supărată că-l vezi.

— Oh, se ţine tot timpul după mine şi mă priveşte cu nişte ochi de peşte fript. E agasant.

În mod curios, Malko avu impresia că nu-i spunea

adevărul, fără să poată ghici ce anume încerca să-i ascundă. Dădu la o parte pizza din care abia dacă gustase.

— E o adevărată otravă!

Faţa Samirei se lumină de o strălucire lubrică.

— Cafeaua ţi-o ofer acasă.

Abia urcară în maşină şi Samira începu să se comporte ca o pisică în călduri. Uneori, câte un automobilist finlandez sau pasagerii unui tramvai le aruncau o privire îngrozită.

Când ajunseră în garsoniera ei, libaneza se lipi de Malko.

— Vreau să stau ca data trecută, imploră ea.

*

* *

Samira îi mistui şi ultima scânteie de erotism. Când se întoarse la *Intercontinental,* Malko găsi un mesaj: „Sună-l de urgenţă pe Donald”.

— Aija Sunblad pleacă mâine după-amiază la Leningrad, îl anunţă americanul.

Capitolul VII.

— Trebuie să te duci după Aija Sunblad la Leningrad, declară cu hotărâre „agentul special” al FBI-ului. Donald s-a informat şi a aflat că, teoretic, pleacă să facă un reportaj. Călătoria era prevăzută de multă vreme de agenţia ei. O chestie de turism. Dar poate că are legătură cu trecerea ei pe la Zurich.

Malko îi adresă un zâmbet plin de răceală.

— Leningradul nu e decât la trei sute de kilometri de Helsinki, remarcă el, dar vă amintesc că se află în Uniunea Sovietică... Şi că acolo sunt cunoscut. Am fost deja în Cuba şi în Afganistan, nu trebuie întinsă coarda prea tare...

— Unde a mers de două ori, merge şi a treia oară! Îl întrerupse Donald Gast cu un ton puţin cam caustic. M-am gândit la problema asta. Sunt în termeni foarte buni cu Serghei Şocolovov, consulul sovietic. M-a mai servit şi altă dată. Un grup de turişti americani pleacă mâine cu Aeroflot-ul. O să-ţi dăm un paşaport de-al nostru şi vei pleca cu ei. De viză am eu grijă. Îi voi explica că eşti un prieten apropiat care vrea să se alăture grupului.

— Şi Serghei al dumitale îmi va rezerva şi un bilet dus la avionul Companiei Air Gulag, continuă Malko. De când cu Perestroika, au şi ei acum clasa întâi.

Jim Mac Lane afişa un zâmbet mut şi cabalin, mai curând jenat. Donald Gast zise cu o veselie forţată:

— Malko e un mucalit. Va intra fără probleme în Uniunea Sovietică cu acel grup.

— O.K., să admitem, zise Malko. Şi pe urmă?

— Te mişti repede... Aici, sovieticii acordă vize de cinci zile care nici măcar nu sunt trecute pe paşaport. Nu verifică cu Moscova. Sunt valabile exact pentru Leningrad. Sunt prea mulţi turişti ca să poată efectua o verificare serioasă. Nu vor avea timp să te repereze... În caz că se întâmplă ceva, vei putea fi trecut prin Carelia, care se află exact între Uniunea Sovietică şi Finlanda. Acolo nu e cortină de fier. Prietenii noştri finlandezi ne vor da o mână de ajutor. Dar

încă n-am ajuns acolo. Am nevoie de trei fotografii de-ale tale şi de restul mă ocup eu… O.K.?

— *Inch Allah,* încuviinţă Malko fără tragere de inimă.

Jocul ăsta îl ducea direct în gulag. Cei de la KGB vor saliva văzându-l în mâinile lor… Avea o sumedenie de lucruri de aflat de la ei şi o mulţime de conturi de reglat… Interogatoriul lui ar fi luat numai vreo douăzeci de ani, cu sau fără glasnost.

— Aija Sunblad merge deseori în Rusia? întrebă el.

— După cunoştinţa noastră, acum e prima oară, răspunse „agentul special" al FBI-ului. Am verificat cu prietenii mei de la SUPO. Finlandezilor nu le prea plac ruşii, pentru că i-au invadat în 1938.

— Poate intra în Uniunea Sovietică cu bani străini dacă are?

— Bineînţeles, răspunse Donald Gast. Ruşilor puţin le pasă. Toţi dolarii care intră sunt bineveniţi. Îţi voi da dolari în bancnote mici, pentru a-ţi uşura viaţa de toate zilele. E singura monedă care are cu adevărat valoare în URSS.

— Eu credeam că rubla, remarcă ironic Malko.

— Aia e curpapir, zise cu dispreţ omul de la CIA. Nu pot cumpăra nimic cu ea. În timp ce în numitele „beriozka[4]"

Se găsesc aparate hi-fi străine, Akai sau Samsung, Johnny Walker, Gaston de Lagrange, ţigări.

Malko, deşi vorbea perfect ruseşte, nu mai pusese piciorul în Rusia de treizeci de ani… În ciuda riscului, ideea îi provoca o excitaţie intelectuală. Totdeauna fusese fatalist.

— Eşti sigur că-mi vei obţine viza? Întrebă el.

— Nouăzeci la sută, răspunse cu convingere omul de la CIA. Serghei crede că sunt un diplomat „obişnuit". O voi obţine chiar dacă va trebui să mă prostituez. Vreau să ştiu cu cine se va întâlni Aija Sunblad la Leningrad.

*

* *

De fiecare parte a autostrăzii rectilinii şi desfundate care ducea în centrul Leningradului, unde devenea Moskovski Prospekt, câmpul mohorât şi plat se întindea cât vedeai cu ochii, întrerupt de blocurile cenuşii ale vizuinelor socialiste.

[4] Magazine cu plata în valută (n.a.).

Câteva tramvaie jalnice se bălăngăneau târându-se cu o viteză de melc. Cerul era plumburiu, oamenii prost îmbrăcaţi, te-ai fi crezut în timpul războiului. Maşinile erau de o uniformitate descurajantă, toate sovietice. Volga, Moskvici şi camioane copiate după vechile GMC-uri. În staţiile de troleibuz se întindeau cozi interminabile. Mica maşină în care Malko se înghesuise cu un alt american şi cu o ghidă de la Inturist, care nu ştia decât trei cuvinte englezeşti, încetini în faţa unei enorme pieţe circulare – Piaţa Pobiedî – împodobită cu statui de bronz.

— Monumentul Eroilor care au apărat Leningradul, anunţă ghida pe un ton pompos.

Singura frază în engleză pe care ştia s-o spună fără să se poticnească. Malko se ferise să-şi arate cunoştinţele în materie de limbă rusă.

Călătoria Helsinki-Leningrad, într-un vechi aparat Iliuşin al Companiei Aeroflot care-şi pierdea şuruburile, cu un serviciu pur şi simplu simbolic, fusese o grea încercare.

Aeroportul de la Leningrad semăna cu cel al unui orăşel din Middle West, cu o clădire pătrată cu tavan de catedrală, căreia i se adăugaseră nişte barăci din lemn pentru a-l mări.

Când întinsese paşaportul soldatului de la graniţă, care purta epoleţii verzi ai KGB-ului, Malko îşi simţise totuşi bătăile inimii accelerându-se. Dar sovieticul ştampilase viza cu indiferenţă după ce răsfoise rapid paşaportul fabricat de CIA.

Vama nu fusese nici ea mai severă... Se vedea bine că primiseră instrucţiuni să faciliteze viaţa turiştilor.

— Moskovski Prospekt, anunţă ghida.

O alee imensă mărginită de imobile negricioase din piatră, prost întreţinute, alternând cu clădiri moderne hidoase, decorate cu fresce, creaţii ale artei socialiste, ridicându-i în slăvi pe muncitorii şi pe ţăranii Uniunii Sovietice. Peste tot tramvaie, troleibuze şi cozi nesfârşite în faţa fiecărui magazin Cât vedeai cu ochii, nu se zărea nimic frumos, nimic vesel. La fiecare sută de metri întâlneai o cabină telefonică vopsită în roşu căreia în general îi lipseau geamurile. Imobilele erau indicate cu numere enorme, ca în ţările scandinave.

Mica maşină Moskvici îşi continua drumul. Leningradul era un oraş imens pe care Wehrmachtul nu l-a putut cuceri niciodată, în ciuda unui asediu de nouă sute de zile. Neted ca în palmă, cu locuinţe maiestuoase care nu fuseseră niciodată renovate. Şi sute de tramvaie verzui. Maşina trecu un pod peste canalele care făceau din Leningrad o tristă caricatură a Veneţiei. După ce merseră câteva sute de metri pe Nevski Prospekt şi trecură prin faţa arhitecturii rococo cu tente pastelate a muzeului Ermitaj, ajunseră pe malurile Nevei. Numai culorile imobilelor din secolul trecut înveseleau puţin peisajul: ocru, verde, galben. Restul era auster şi trist. Vaporaşele brăzdau apele fluviului Neva, mărginit de palate impresionante. Când Leningradul se mai numea încă Sankt-Petersburg, probabil că fusese unul dintre cele mai frumoase oraşe din lume, cu esplanade, alei monumentale şi acel râu maiestuos peste care trec poduri enorme.

Malko începea să se simtă nervos. Aija călătorea cu un avion al Companiei Finnair care sosea cu două ore mai târziu. Cum totul în Rusia era planificat, Malko ştia că tânăra femeie se va instala la hotelul *Sovieţkaia,* mai modest decât hotelul *Leningrad* unde stătea el. Numai că între ei va fi o distanţă de câţiva kilometri şi transporturile nu păreau deloc simple.

— *Leningrad,* anunţă ghida, cel mai bun hotel din oraş.

Rusoaica îl duse pe Malko la recepţie unde, după ce i se dădu cheia camerei, fu părăsit împreună cu geanta sa de călătorie. Aici nu ducea nimeni bagajele… Holul mişuna de străini, mai ales americani. Camera lui semăna cu o cameră de spital. Pe fereastră zări, ancorat pe un braţ al Nevei, crucişătorul „Aurora”, vestigiu al Marii Revoluţii din 1917, cu cele trei coşuri ale sale, invadat de turişti, ca de furnici… Lângă hotel, cadeţii unei şcoli de ofiţeri măturau trotuarul cu mături de nuiele… Totul avea un iz de secol al XIX-lea. Aveai impresia că viaţa se oprise cu un secol în urmă. Se uită la ceas. Mai avea o oră ca să ajungă la Aija.

Birourile Agenţiei Inturist se aflau la primul etaj. Nişte mese mici cu funcţionari amabili şi foarte ocupaţi. Malko se apropie de compartimentul „transporturi”.

— Aş avea nevoie de un taxi, zise el.

— E foarte uşor, răspunse funcţionara într-o engleză perfectă, trăgând spre ea un blocnotes. Pentru când?

— Pentru acum.

Funcţionara rămase cu stiloul în aer şi zise cu un ton plin de reproş:

— Acum e imposibil. Mâine.

— De ce?

Femeia ridică ochii la cer.

— Voi occidentalii credeţi că totul e uşor! Trebuie anunţat şoferul, trebuie trecut pe la biroul central al Companiei Inturist... E bine ora nouă mâine dimineaţă? Unde vreţi să mergeţi?

— Mulţumesc, zise Malko.

Începea bine. Coborî scara enormă care ducea în hol. CIA nu se gândise la acest gen de probleme. Pentru că oamenii ei nu puseseră niciodată piciorul acolo. Privi de pe peron vehiculele parcate în faţa hotelului. Multe autocare şi câteva taxiuri. Se apropie de primul şi întrebă:

— *Airport?*

Şoferul, cufundat în lectura ziarului *Pravda,* nici măcar nu răspunse... Malko se adresă următorului care îi făcu semn că nu. Celui de al treilea îi arătă câteva bancnote de zece ruble, o sumă enormă. Şoferul se uită la el chiorâş şi zise într-o engleză stâlcită, cu o strâmbătură de dezgust:

— *I don 't want roubles*...

— *Dollars?*

— *Dollari? Da, da, haraşo.*

Malko nu voia să arate că ştie ruseşte. Era prea periculos. Cu siguranţă că toţi şoferii erau turnători. Scoase o bancnotă de cinci dolari pe care celălalt aproape că i-o smulse din mâini. Ba chiar coborî ca să-i deschidă portiera.

— *Airport*? întrebă Malko.

Şoferul scutură din cap.

— *Niet, tavarişci. Niet dokumenti.*

Cu atât mai rău. Era obligat să renunţe la aeroport. Nu-i mai rămânea decât să spere că Aija nu va avea nici o întâlnire acolo.

— *Hotel Sovieţkaia?*

— *Da, haraşo.*

După treizeci de secunde, taxiul se deplasa pe pavajul desfundat al podului Liteinî Prospekt.

*

* *

Holul enorm al hotelului *Sovieţkaia* era vesel ca un crematoriu. Sute de valize aliniate în centru îşi aşteptau proprietarii. Mirosea a varză şi a jeg. Nici pe-afară nu arăta mai bine cu faţada lui cenuşie şi cojită. Doi foşti combatanţi, plini de decoraţii pentru că-i opriseră pe hitlerişti în faţa Leningradului, vegheau la uşă interzicând intrarea „huliganilor” şi a femeilor suspecte de a fi prostituate. Malko încercă să-şi îndrepte atenţia către raftul sinistru al magazinului unde se vindeau, la preţuri exorbitante, păpuşi de lemn vârâte una în alta. Era clar că sovieticii, în loc să-i ucidă pe capitalişti, hotărâseră să-i stoarcă ca pe nişte lămâi…

Malko trăgea cu ochiul la noii sosiţi. Mulţi ruşi. Stahanovişti din Ural sau din Silezia care veniseră să admire Ermitajul şi crucişătorul „Aurora”… Încotoşmănaţi ca nişte cerşetori, cu valize de carton şi cumetre cu basmale, purtând mai multe fuste una peste alta.

În sfârşit, sosi o creatură care contrasta total cu acel mediu sinistru. Cu rochia ei din pânză albastră, pantofii decupaţi, gâtul lung şi părul blond, Aija Sunblad părea că vine de pe o altă planetă. Inima lui Malko bătu mai repede. Ducea în mâini două genţi, dintre care una din piele roşiatică. Prin urmare, nu se întâlnise cu nimeni la aeroport. Părea singură. Ghidul de la Inturist îi dădu cheia şi finlandeza porni spre ascensor. Malko aşteptă un moment, apoi se apropie de fata care distribuise cheile şi întrebă în engleză:

— *Miss Sunblad, what room?*

Deloc bănuitoare, sovietica consultă tabelul.

— 1634, „gospodin”.

Malko urcă în ascensor. Hotelul acela vechi era imens, cu cel puţin cincizeci de camere la fiecare etaj. La etajul şaisprezece dădu peste o „babă”, o femeie grasă legată cu basma şi şorţ care veghea asupra bunului mers al hotelului

şi aduna cheile. Camera 1634 era numai la câţiva metri. Malko se grăbi să se întoarcă la ascensor după ce reperase locul. Prea periculos. Trebuia să aştepte. Pentru a-şi înşela inamicul, Malko coborî şi reperă împrejurimile hotelului. În preajmă staţionau câteva taxiuri oficiale şi oficioase. Cuvântul „dolari” le atrăgea ca un magnet... Deci, nu erau probleme cu transportul. Câteva fete se preumblau pe peron, respinse mereu de cerberii plini de medalii. În timp ce aştepta, i se propuse haşiş, femei şi mai ales i se cerură dolari...

Ăsta era cuvântul magic.

Începuse deja să i se facă foame când Aija reapăru singură. Se îndreptă spre grupul format în faţa unui autobuz şi urcă. Malko întrebă un ghid:

— Unde merge autobuzul ăsta?

Sovieticul îi aruncă o privire bănuitoare.

— La balet. Aveţi bilet?

— Nu, răspunse Malko îndepărtându-se.

Aija Sunblad se ducea la balet, una din rarele plăceri de care se bucurau leningrădenii. Nu existau localuri de noapte, nici discoteci, nici cafenele. Numai circ şi balet.

Sovieticul se ţinu după Malko şi-i şopti:

— Se poate aranja dacă aveţi dolari.

Malko însă, om cinstit, se îndepărtă.

Acum putea să fie liniştit două ore încheiate. Aija Sunblad nu venise la Leningrad doar ca să vadă Lacul Lebedelor. Bătrâna de la etajul şaisprezece dispăruse. În faţa chichineţei sale, la piciorul samovarului deformat în care era totdeauna ceai, se aflau cheile clienţilor. După ce se asigură că pe culoar nu era nimeni, Malko luă cheia cu numărul 1634 şi intră în cameră.

Clic-clac! Se pomeni într-o încăpere mică. Două paturi, unul cu picioarele la capul celuilalt, un scaun şi un fotoliu pe care nu s-ar fi obţinut mai mult de zece franci la talcioc şi o sală de baie mare cât o debara, cu şervete bătând în cenuşiu şi un duş care curgea...

La nivelul ăsta nici nu mai putea fi vorba de stele. Categoria „trei gândaci” se potrivea mai bine. Pe masă se aflau două genţi. Una deschisă, din care ieşeau câteva

lucruri de damă, cealaltă, din piele roşiatică, fiind închisă. Malko o luă şi văzu imediat lacătul. Nu putea să-l forţeze. Ar fi trebuit să taie geanta. Pipăi conţinutul prin piele şi simţi nişte mase tari şi lunguieţe. Evident, teancuri de bancnote… Scotoci repede şi în cealaltă geantă, nu găsi nimic, apoi întredeschise uşa.

Şi o închise imediat.

Bătrâna se întorsese şi veghea, la cinci metri de el. L-ar fi văzut cu siguranţă ieşind din cameră.

Închise repede uşa. Deocamdată nu era nici un pericol să mai aştepte înăuntru, dar dacă situaţia se prelungea, atunci apărea riscul… După un sfert de oră mai făcu o încercare. Idem. Se duse la fereastră. Nici o posibilitate de ieşire… Era prins în capcană. Aşteptă stăpânindu-şi cu greu furia. În sfârşit, după o oră, de pe culoar se auzi un sforăit sonor. Bătrâna adormise în post! Ieşi din cameră cu paşi uşori, nu îndrăzni să încuie şi trecu prin faţa sovieticei în vârful picioarelor. Nu avea cum să pună cheia pe tavă. Zgomotul ar fi trezit-o.

Bătăile inimii i se potoliră abia în ascensor. Puse cheia la recepţie şi zise „good night”. Fata nici măcar nu ridică capul.

Afară, trei taximetrişti se „bătură” pe el. Încheie afacerea, pentru un pachet de Marlboro şi un dolar, cu un tânăr blond cu ochii mari, îmbrăcat ca un rocker de prin anii cincizeci. La hotelul lui toată lumea dormea. Malko scoase deşteptătorul. S-ar fi putut ca Aija să plece mâine dimineaţă devreme. Spera că dimineaţă va găsi mai uşor un taxi.

De data asta va descoperi o parte din cheia misterului.

Capitolul VIII.

Blondul înalt, îmbrăcat în blugi şi geacă din piele, cu nişte ochi uimitori de un albastru spălăcit, mânca salam cu pâine neagră. Stătea pe jumătate întins pe scaunele maşinii – o Volga veche – cu picioarele ieşite prin portierele deschise, cu radioul dat la maxim. Un miliţian încercase să-l facă să se mişte, dar tânărul, îl trimisese la plimbare. Şi îi făcu cu ochiul lui Malko când acesta trecu prin faţa lui.

Ziua, hotelul *Sovieţkaia* era şi mai sinistru cu faţada lui cenuşie de beton obosit. Malko se plimba în spatele şirului de autobuze care aşteptau grupurile de turişti. Aceştia ieşeau tot timpul pe uşă şi se grăbeau spre ghizii lor. Opt şi jumătate. Se afla acolo de la şapte şi, graţie dolarilor, îşi păstrase taxiul cu care venise de la hotelul lui, cel condus de blondul înalt. Tânărul se repezise să-şi cumpere casete cu muzică rock şi o sticlă de coniac franţuzesc, cu dolarii pe care deja i-i dăduse.

O mulţime de colhoznici coborau peronul, dar nu şi Aija. Totuşi nu exista decât o singură ieşire. Autobuzele plecau unul după altul. În sfârşit, pe uşă ieşi o siluetă blondă cu gâtul lung, ajutată de un miliţian galant care purta pe cap o şapcă cu bantă roşie. Malko avu o strângere de inimă. Aija Sunblad ducea în mână geanta de piele roşiatică... Depunerea banilor într-o bancă sovietică fiind aproape de neconceput, tânăra femeie îi ducea obligatoriu cuiva. Aija se îndreptă spre unul din ultimele autobuze şi urcă. Malko se apropie şi el şi fu imediat interpelat de ghida de la Inturist.

— *Ruski Museum?*

— *Niet, spasibo,* răspunse Malko.

Ştia ce voia. Când se lăsă să cadă pe bancheta hodorogită a maşinii, şoferul lui trăgea o duşcă zdravănă de coniac ca să alunece bine salamul cu usturoi.

— *Ruski Museum,* zise el.

Sovieticul întoarse capul spre el cu un zâmbet încântat.

— *Haraşo.*

Întrezărea un viitor radios cu ploaia aceea de dolari. Parcurseră Zagorodnâi Prospekt până la o piaţă mică unde, în spatele unei grădini, se afla Muzeul de Artă Rusească. Slavă Domnului, circulaţia nu era deloc intensă... Toate străzile semănau unele cu altele, singura deosebire fiind lungimea cozilor din faţa celor câteva magazine.

Perechile flirtau pe băncile grădinii din faţa muzeului. Malko îşi lăsă şoferul să se lupte în continuare cu salamul lui şi se postă nu departe de intrare. După zece minute, autocarul în care se afla Aija Sunblad se opri în Piaţa Ingenernaia şi tânăra femeie coborî, împreună cu ceilalţi turişti, aproape toţi sovietici după felul cum arătau.

Malko o lăsă s-o ia înainte. Dintr-un motiv necunoscut, intrarea principală era închisă şi în muzeu se intra pe o uşă laterală, prin dreapta, urmând apoi un culoar lung pe la subsol, înainte de a urca la parter. Era lume multă, aşa că Malko nu se temea că va fi văzut. Ca şi ceilalţi vizitatori, Aija începu prin a explora sălile cu picturi, fără să se grăbească. Malko n-o scăpa din ochi, ocolind grupurile oprite în faţa unei opere mai mult sau mai puţin revoluţionare, ascultând cu gravitate comentariile ghizilor.

La un moment dat, se pomeni prins în spatele unui grup şi Aija Sunblad luă avans. Atunci făcu prima imprudenţă. Traversă două săli aproape pustii în care se aflau expuse icoane. Din păcate, a treia era o rotondă mare de unde nu se putea merge mai departe!

Ajunse la intrare chiar în momentul în care finlandeza se întorcea.

Malko făcu brusc un pas într-o parte, dispărând din raza ei vizuală, îmbrâncind în trecere o babă care stătea pe un scaun pliant, însărcinată teoretic cu supravegherea. Bătrâna mârâi fără să ridice capul. Plătită cu o sută de ruble pe lună, femeia se mulţumea să fie prezentă... Malko rămase cu spatele la sală, cufundat în contemplarea unei icoane rarisime din secolul al XVII-lea. Când se întoarse, Aija Sunblad dispăruse. Sala următoare era pustie. Se repezi către palierul ce dădea spre o scară monumentală care ducea la primul etaj. Scara era plină de vizitatori. Parcurse grupurile cu privirea.

Nici urmă de Aija.

*

* *

Malko exploră două săli din apropierea scării, care adăposteau picturi din anul 1900, apoi se întoarse. Era confruntat cu o mare dilemă: s-o caute activ pe finlandeză şi, poate, să dea nas în nas cu ea, sau s-o piardă definitiv.

Reveni la capătul de jos al scării maiestuoase care ducea la primul etaj şi ezită. Avea o şansă din două să se înşele. În cele din urmă, urcă treptele. În sălile de sus erau expuse tablouri imense de război păzite de babe somnolente, care ridicau din când în când o pleoapă grea de somn.

Traversă repede câteva săli din ce în ce mai tulburat. În cele din urmă, zări părul blond al tinerei femei în mijlocul unei păduri de şepci de stahanovişti cu gurile căscate, subjugaţi de un tablou reprezentând muncitori şi ţărani luând cu asalt contrarevoluţia. Rămase în spatele grupului. Se liniştise. Aija ieşi din grup şi Malko simţi un şoc în inimă. Geanta maro dispăruse! O urmări mecanic câţiva metri, apoi se întoarse. Ce făcuse cu ea? Îi cercetă cu privirea pe toţi vizitatorii, dar nici unul nu avea o geantă asemănătoare. Îşi dădu deodată seama că cel căruia îi dăduse geanta trebuia neapărat să iasă din muzeu, indiferent de locul unde se afla acum!

Malko o luă înapoi prin mulţime, năpustindu-se spre ieşire şi parcurgând culoarul de la subsol. Ieşi în grădină gâfâind şi privi în jurul lui. Deodată tresări. Trei bărbaţi ieşeau pe poarta din fier. Cel din centru, un tip lat în spate care purta o geacă din piele, mergea legănând în mână geanta roşiatică!

Malko porni ca un bolid, intrigând îndrăgostiţii adunaţi în toate colţurile. Când ajunse la poarta din fier, cei trei necunoscuţi dispăruseră! O Volga cenuşie tocmai demara şi în interior văzu mai mulţi pasageri fără să le poată distinge feţele. Se repezi în căutarea taxiului. Din păcate, acesta era blocat între trei autobuze. Volga dispăruse. Malko se întoarse furios şi dezamăgit. Alt şoc. Aija Sunblad venea pe aleea centrală! Făcu imediat cale-ntoarsă, dar privirile lor se încrucişaseră şi era aproape sigur că tânăra femeie îl

văzuse. Dar oare îl recunoscuse?

Într-o dispoziţie cruntă, Malko urcă în taxi şi ceru să fie dus înapoi la hotel. Nu mai avea de ce s-o urmărească pe Aija. Tânăra femeie livrase marfa sub nasul lui. Acum îşi dădu seama că manevra ei de evitare fusese voită... Era o profesionistă a vieţii clandestine, neaşteptată la o ziaristă... Dădu încă cinci dolari şoferului şi intră în hotel.

Nu mai avea ce să facă la Leningrad.

*

* *

Un „huligan” cu ochii injectaţi de sânge, îmbibat de votcă ca un burete, se distra sfâşiindu-şi cu dinţii geaca veche de piele spre marea plăcere a amicilor săi. O americancă în vârstă, încântată la culme, făcea poză după poză, cu un aparat Nikon, acelor elemente antisociale, sorbindu-şi între timp coniacul.

La barul de la parterul hotelului *Leningrad* nu se putea plăti decât în valută, ceea ce făcea din locul acela cartierul general al străinilor şi al sovieticilor implicaţi în tot soiul de traficuri. Angajat al statului ca toţi ruşii, barmanul juca cărţi în sala din spate şi nu apărea decât la al doisprezecelea apel. Malko era la al doilea pahar de votcă. După un scurt moment de descurajare, se pusese din nou pe treabă.

De ce fusese aleasă pentru această operaţiune clandestină Uniunea Sovietică, ţară foarte supravegheată? Răspunsul era simplu. Era vorba de oameni protejaţi în Est şi puşi sub urmărire în Vest. Ceea ce era valabil pentru toate grupurile teroriste palestiniene şi asimilate. Sigur, sovieticilor nu le prea plăcea acest gen de activitate, dar totdeauna protejaseră mai mult sau mai puţin grupuleţele care se dedau terorismului, antrenându-le şi permiţându-le să treacă liber prin ţările aflate sub influenţa KGB-ului. Nu-i văzuse pe cei trei bărbaţi decât din spate. N-ar fi putut să spună dacă erau arabi sau nu.

Alături de el, huliganul muşca zdravăn din mâneca gecii. Malko lăsă câteva mărci finlandeze pe masă şi se ridică. Şoferul lui blond îl întâmpină cu manifestări de bucurie emoţionante.

— *Sovieţkaia,* zise Malko.

Celălalt păru totuşi surprins. Numai nebunii ăştia de capitalişti erau în stare, într-un oraş cum era Leningradul, să facă naveta între două hoteluri. Dar cine avea dolari, avea toate drepturile.

*

* *

Malko supraveghea holul de la intrarea hotelului, mergând de la magazinul Beriozka, aflat în cealaltă clădire, până la esplanada unde autobuzele veneau să-şi încarce turiştii. Nici măcar nu ştia dacă Aija se afla în hotel. Poate că se va duce să-l revadă pe cel căruia îi înmânase geanta. După două ore o văzu intrând. Ducea câteva pachete modeste. Oare ce găsise de cumpărat? Erau orele şapte. Continuă să aştepte cu stoicism până la nouă, asistând la plecarea turiştilor la balet şi la circ. Şoferul începuse să-şi cam piardă răbdarea. Malko îi mai dădu un pachet de Marlboro şi cinci dolari, în eventualitatea că va mai avea nevoie de el şi se duse să ronţăie un sandviş cu salam în mica cafenea a hotelului.

Orele nouă! Restaurantele sovietice închideau devreme. Aija nu se ducea să cineze. Sau venise cineva în vizită la ea. Malko se gândi deodată la restaurantul imens de la ultimul etaj şi se repezi într-acolo. Localul era plin de colhoznici. Nici urmă de finlandeză. Coborî la etajul şaisprezece aşa, la întâmplare.

„Babuşca” nu era acolo. Uşa cu numărul 1634 îl atrăgea ca un magnet. Ce să facă?

*

* *

Aija Sunblad, aşezată pe patul îngust, machiată, îmbrăcată, pândea zgomotele de pe culoar. Inima îi bătea cu putere. Era aproape zece seara şi toţi cei care stăteau la hotel se aflau la restaurante. După aceea, nu mai puteai mânca în Rusia. Dar ei nu-i era foame. Când auzi bătăi în uşă, tânăra femeie se ridică atât de brusc, încât răsturnă un pahar.

Uşa se deschise scârţâind şi apăru o siluetă bondoacă. Un bărbat îmbrăcat cu o geacă mare din piele de culoare închisă, o cămaşă descheiată la gât şi blugi. Cu un elan

sălbatic, Aija se aruncă asupra sa, strivindu-şi gura mare de buzele lui. Mustaţa deasă îi înţepă plăcut pielea şi mirosul de piele o tulbură. Corpul ei tremura de excitaţie. O pulpă masivă se strecură între coapsele ei şi ea o strânse din toate puterile, frecându-şi pubisul de blugi. Simţea mâini care o pipăiau, care-i smulgeau bretelele sutienului. O mână îi ridică fusta taiorului şi îi atinse pântecele. Sprijinită de peretele sălii de baie, tânăra femeie se înmuie toată.

Se lăsă să alunece de-a lungul bărbatului fără să spună nici măcar o vorbă.

În genunchi pe mocheta roasă, Aija desfăcu cu gesturi stângace şi febrile centura şi fermoarul blugilor care căzură pe podea. Scrâşnetul fermoarului îi provocă un fel de descărcare electrică pe coloana vertebrală. Inima îi bătea atât de tare, de parcă ar fi alergat la maraton.

Trase cu violenţă de slipul pe care îl lăsă în jos pe coapsele păroase. (Un slip ridicol din bumbac de culoare portocalie.) Apoi, fermecată, contemplă câteva secunde ceea ce eliberase. Un sex extraordinar de lung, deşi încă neexcitat. Glandul dezgolit se sprijinea pe coapsă, aproape la douăzeci de centimetri mai jos. Aija ridică capul şi întâlni privirea înfumurată a bărbatului. Fusese obişnuit de foarte tânăr cu această admiraţie, dar nu se sătura niciodată. De când se devotase trup şi suflet politicii, îmbina utilul cu plăcutul. Aija nu era prima femeie de care se folosea în felul acesta. Nu simţea decât o plăcere scurtă şi violentă, creierul său încetând rareori să funcţioneze, axat pe o idee fixă: distrugerea Israelului. Trăsăturile regulate, ochii de culoare deschisă şi farmecul ar fi putut să facă din el un playboy, dar alesese altă cale. Apucă cu degetele ceafa tinerei femei, apropiindu-i faţa de sex.

Aija îl prinse lacomă cu gura, ridicându-l între mâinile unite în formă de cupă. Bineînţeles, din cauza lungimii, nu-l putea cuprinde în întregime cu gura, dar simţea cum i se loveşte de fundul gâtului şi ochii i se umplură de lacrimi.

Bine sprijinit pe picioarele uşor depărtate, bărbatul se lăsa, în voia ei, mângâind distrat părul blond. Treptat, excitat de gura şi degetele partenerei, sexul i se ridica de-a lungul pântecelui. Era într-adevăr monstruos. Nu câştigase

în lungime, dar sângele se năpustea în el transformându-l într-un mădular de o rigiditate impresionantă. Aija nu se mai sătura mângâindu-l, trecând de la extremitatea stacojie cu adevărat enormă la tija străbătută de vene albastre, uşor curbată. Pe ascuns, tânăra femeie îşi strecură degetele între picioare şi avu imediat un orgasm… Bărbatul nu-i dădu nici o atenţie. Sângele năvălea spre sexul său şi plăcerea pe care o simţea sporea fără încetare. Avea impresia că are la picioare cea mai docilă dintre târfe. Dar nu era o târfă şi asta era şi mai bine.

Aija răsucea acum între degete sexul ca pe un trabuc monstruos strângând între buze extremitatea durdulie. Această combinaţie îi provocă bărbatului o tânguire de plăcere iar ea îi oferi ca un ecou un geamăt pasionat.

— Niciodată nu ţi-am văzut-o atât de mare! murmură ea într-o scurtă pauză.

De la prima lor întâlnire, acest sex devenise o adevărată nebunie pentru ea. O dorinţă imposibil de înfrânat. Amantul ei se distrase posedând-o în felurile cele mai neverosimile şi niciodată nu spusese nu. Era destul să atingă acel cilindru mare prin blugi într-un loc public ca să ajungă la orgasm.

Bărbatul o ridică brusc şi se uită în jurul lui. Docilă, ea îl aşteptă teribil de excitată. El o trase până la masa de lemn, o debarasă cu dosul mâinii şi o puse să se lungească pe spate, cu capul răsturnat pe spate, atârnând uşor în gol, chiar în dreptul sexului său. Ea deschise singură gura. În această poziţie, gâtul ei se afla pe aceeaşi linie cu cavitatea bucală. Cu o încetineală sadică, bărbatul o pătrunse pe direcţia axei, până când îi intră tot sexul. Era de-a dreptul halucinant! Lacrimile începură să curgă din ochii tinerei femei. Avea impresia că se sufocă şi, în acelaşi timp, acest viol neobişnuit îi inunda pântecele.

Bărbatul începu să se mişte înainte şi înapoi, servindu-se de gura ei ca de un sex. Aija ar fi vrut să-i spună că ar fi preferat s-o posede aşa cum se făcea în mod obişnuit, dar el n-ar fi băgat-o în seamă. Era înnebunită după sexul lui. O treceau dureri reci la gândul că într-o zi ar putea să fie lipsită de acel membru enorm…

Bărbatul se aplecase şi-i frământa sânii cu un sadism

care ei îi plăcea la nebunie. Mişcarea lui se acceleră şi, brusc bărbatul lăsă să-i ţâşnească un jet de spermă cu un ţipăt răguşit. Apoi, încă în plin orgasm, bărbatul o întoarse cu brutalitate, o aduse în genunchi lângă marginea mesei şi o pătrunse cu membrul pe la spate dintr-o singură mişcare, provocându-i un urlet de plăcere şi de durere.

Din câteva mişcări, bărbatul o aduse la orgasm, ieşi, tatonă puţin şi îi provocă un urlet când îi forţă cealaltă deschizătură. Aija ţipa fără încetare, străbătută de senzaţii atât de violente, încât avea impresia că moare.

Cu mâinile crispate pe şoldurile ei, bărbatul se folosea de noua poziţie, aşa cum făcuse şi la început, cu un egoism total. Cel mai tare îl excita când vedea coloana enormă intrând în întregime în cea mai mare intimitate a femeii şi îi auzea gemetele.

*

* *

Ţipetele tinerei femei se auzeau până la ascensoare. Din fericire, „babuşca” tot nu se întorsese, iar vecinii se aflau în continuare la restaurant.

Pe culoar, Malko supraveghea atât uşa cu numărul 1634, cât şi ascensoarele... Nu regreta că revenise la hotelul Sovieţka*ia... Aija se* afla aproape sigur cu bărbatul căruia îi dăduse geanta maro. Trecuse pe sub nasul lui Malko care, necunoscându-l, avea puţine şanse să-l identifice. Acum trebuia să-l aştepte să iasă. Cel puţin să-i vadă faţa; în cel mai bun caz să-l urmărească.

*

* *

Bărbatul se mai mişcă o dată şi, cu dorinţa potolită, se retrase, cu sexul încă uimitor de mare. Aija era lac de sudoare, inima îi bătea să-i spargă pieptul şi nu-şi mai simţea partea de jos a corpului. Şi totuşi era copleşită de fericire, epuizată de plăcere, cu impresia că biela aceea mare mai era încă în ea. Partenerul ei îşi ridică liniştit slipul portocaliu şi blugii, apoi aprinse o ţigară şi se aşeză pe unul din paturi. Aija se ridică în picioare şi merse până la el clătinându-se, ca apoi să se lase să cadă în braţele lui. Îşi strecură mâna sub cămaşa lui şi-i mângâie părul negru de

pe piept.

— Te-ai descurcat de minune la muzeu, îi zise el.

— Mulţumesc, şopti ea.

Rareori făcea complimente şi rareori ridica vocea. Era un introvertit care putea să petreacă ore în şir singur, gândindu-se la tot felul de lucruri. Viaţa clandestină, cu contactele ei limitate, accentuase şi mai mult această trăsătură de caracter. Aija băgase de seamă că nu ştia despre omul ei decât ce-i spusese el. De altfel, când se afla în prezenţa lui, dorinţa ei era atât de mare, încât estompa restul. Faptul că n-o posedase aşa cum ar fi dorit ea o făcea să se simtă frustrată, dar ştia că el detesta să fie forţat. Mai aşteptă puţin, apoi îi luă din nou sexul în gură. Era o mângâiere la care el nu rezista.

— Acum spune-mi ce s-a întâmplat la Helsinki, îi ceru el cu o voce calmă.

Era dotat cu o insensibilitate totală. În afara câtorva satisfacţii sexuale, tipul era un ascet. Nu fuma, nu bea şi se hrănea cum se nimerea.

Aija îi făcu o relatare completă şi amănunţită.

La început o ascultă fără s-o întrerupă, apoi o chestionă îndelung despre ziaristul austriac şi, în final, dădu mulţumit din cap.

— Ai acţionat bine.

Aija ridică ochii spre el şi zise cu o voce nesigură:

— Bărbatul acela… era cu Fredrik când… Şi sunt aproape sigură că l-am văzut azi la muzeu. Mă supraveghea. Probabil că te-a văzut.

Aija îşi simţi partenerul încordându-se.

— Eşti sigură?

În vocea lui nu era nici urmă de tandreţe.

Ea lăsă capul în jos fără să răspundă. Bărbatul se desprinse de ea, trase spre el valijoara-diplomat şi o deschise. Înăuntru avea totdeauna câteva scrisori gata să fie trimise.

Neputând să călătorească, Ali scria mult. Dedesubt se aflau un pistol mare şi un aparat de emisie-recepţie. Luă aparatul.

*

* *

Malko fu alertat de zgomotul uşilor de la ascensor. De când se ascunsese acolo, lucrul acesta se mai întâmplase de încă trei ori. Făcu câţiva paşi în direcţia opusă palierului, apoi se întoarse ca şi cum ar fi venit de la o cameră din fundul culoarului. Exact după camera în care se afla Aija, Malko întâlni doi bărbaţi care se dădură la o parte pentru a-l lăsa să treacă. Lumina slabă de pe culoar nu-i permise să le vadă feţele.

Tocmai ajungea pe palier când o mână îi astupă cu brutalitate gura şi o lovitură violentă de genunchi în şale îl proiectă înainte. Înţelese prea târziu că cei doi bărbaţi făcuseră cale-ntoarsă. Nu erau simpli clienţi ai hotelului. Absorbit de supraveghere, Malko nu se gândise la această ameninţare... Toate astea îi trecură prin minte în câteva secunde.

Malko se lovi puternic cu bărbia de podea. Vru să se sprijine pe o mână pentru a se ridica, dar un pantof i-o strivi imediat, ţintuindu-l pe loc. Celălalt nu-i dăduse drumul, împiedicându-l să strige. Amândoi fuseseră bine antrenaţi, căci nu făceau nici o mişcare inutilă şi nu vorbeau. Unul dintre ei îi răsuci braţele la spate pentru a-l forţa să se ridice în picioare. Îl împinseră cu brutalitate pe culoarul prost luminat. Se zbătu, dar agresorii îl ţineau bine. Nu ştia ce voiau. Era uşor să-l înjunghie, dacă nu voiau să folosească o armă de foc.

Ajunseră în fundul culoarului. Agresorii îl aruncară cu brutalitate de perete, ameţindu-l. Cât ai clipi din ochi, unul dintre ei îi dădu drumul, se repezi la fereastra mare din fundul culoarului şi o deschise. Se întoarse la Malko, se lăsă în jos şi-l apucă de glezne, săltându-l de la podea. Celălalt împingea, apropiindu-l de fereastră.

Agresorii câştigau inexorabil teren. Zări şaisprezece etaje mai jos cimentul parcării slab luminate.

Malko se zbătu şi scoase un strigăt disperat. Acum capul îi ieşise în afară. Se agăţă cu toată puterea de marginea ferestrei, arcuindu-se, ştiind că nu făcea decât să-şi prelungească viaţa cu doar câteva secunde.

Capitolul IX.

— Vă mai bateţi mult ca nişte golani?

Vocea răguşită a femeii răsună pe culoarul pustiu ca o bubuitură de tunet. Silueta masivă a bătrânei apăruse la celălalt capăt al culoarului! Niciodată nu mai fusese Malko atât de bucuros că vorbea ruseşte. Strigă din toate puterile:

— *Tavarişicea,* cheamă miliţia, vor să mă fure! Sunt nişte huligani.

Agresorii nu-i dăduseră drumul, dar îi simţea că ezită. Cei doi schimbară cu rapiditate câteva cuvinte în arabă şi el se zbătu şi mai tare. Cu un ultim efort, arabii încercară să-l arunce peste marginea ferestrei, dar Malko, încurajat de sosirea sovieticei, se agăţa cu disperare. „Babuşca" venea spre ei legănându-se, adresându-le ameninţări îngrozitoare.

Cei doi îi dădură brusc drumul şi Malko căzu greoi pe podea. Îi zări cu coada ochiului dispărând pe scara de serviciu. În timp ce se ridica în picioare, o văzu pe „babuşca" cu mâinile în şolduri, cu basmaua legată sub bărbie, contemplând retragerea precipitată a celor doi ucigaşi.

— *Haraşo!* exclamă ea cu o voce de stentor. În ce cameră stai „tavarişci"?

Lumina slabă de pe culoar o făcea să-l ia pe Malko drept rus.

— Cred că am să mă duc să beau o votcă înainte de a urca la culcare. Noroc că ai fost aici.

Bătrâna se întoarse în boxa ei, în spatele samovarului.

— Sunt aici, zise ea cu un ton hotărât şi dacă golanii ăia mai vin, chem miliţia.

Malko apăsă pe butonul ascensorului. Era inutil să mai întârzie. Cei doi ucigaşi o şterseseră deja, iar în privinţa bărbatului care se afla cu Aija, singura şansă de a-l identifica era să-l intercepteze la ieşirea din hotel. Dar asta însemna să petreacă noaptea ascuns pe undeva şi să rişte să se facă remarcat. Dacă ar fi fost ridicat de miliţie, totul s-ar fi terminat la KGB.

Ajunse jos, traversă holul pustiu şi avu un mic şoc. Doi miliţieni purtând şepci plate cu panglică roşie îi controlau pe cei care ieşeau.

— Dokumenti?

Malko le întinse paşaportul US, miliţienii îl răsfoiră, i-l dădură înapoi şi-l lăsară să treacă.

— Spasibo. Dasvidania.

Adevărată minune, taxiul lui încă mai era acolo! Porniră pe străzile pustii ale Leningradului. Malko era încă sub efectul şocului. Dacă n-ar fi fost sistemul sovietic, acum ar fi fost piftie după o cădere de la etajul şaisprezece. În ciuda acestui episod, nu regreta că venise la Leningrad. Reuşise să descopere ceva, dar era nerăbdător să se întoarcă în Vest. Cu siguranţă că cei cu care avea de-a face se înţelegeau de minune cu autorităţile sovietice. Nu reuşiseră să-l arunce pe fereastră, dar ar fi fost foarte mulţumiţi dacă l-ar fi făcut să fie arestat de KGB.

*

* *

La cursa Leningrad-Helsinki-Paris aştepta foarte multă lume. Aija Sunblad nu se vedea nicăieri.

Malko era nervos, temându-se ca nu cumva în ultima clipă să apară un necaz. Agresiunea din ajun fusese pe cât de neaşteptată, pe atât de feroce. Cine era amantul finlandezei pentru care prietenii lui vruseseră să arunce pe fereastră un indiscret? Doar nu ca să-i protejeze pudoarea…

Ajunse la ghişeul Imigraţie şi întinse toate actele. După aceea, trecu prin faţa vameşului. Apoi fu nevoit să-şi arate copeicile. Deşi nu valorau mai nimic, era interzisă scoaterea din ţară a monedei naţionale.

Sala de aşteptare era plină. Nu se simţi liniştit decât în momentul în care se văzu în Airbus, în mână cu o cupă de şampanie. Patruzeci de minute de zbor până la Helsinki. Se uită la paşaportul fals. Îl va păstra ca amintire.

La aeroportul din Helsinki regăsi cu uşurare un taxi adevărat, al cărui şofer nu cerea să fie plătit cu ţigări sau salam. Direcţia: Ambasada USA. Avea multe de povestit…

*

* *

Când intră în biroul lui Donald Gast, omul de la CIA puse jos trabucul, se ridică şi veni să-l îmbrăţişeze!

— Întoarcerea ta e cea mai bună veste de la alegerea preşedintelui! zise el cu căldură. Să ştii că eram îngrijoraţi. A mers bine? Ai reuşit?

— Aproape, zise Malko începând să povestească…

După treizeci de secunde apăru şi Jim Mac Lane. Cei doi se cam schimbară la faţă când aflară că nu-l identificase pe misteriosul amant al finlandezei. Apoi, exclamară cu furie când auziră despre tentativa de asasinat a cărei victimă fusese Malko.

— Astfel de tipi sunt protejaţi de KGB, comentă omul de la CIA. Altfel e de neconceput. Sunt palestinieni, dar care?

— Habar n-am, mărturisi Malko.

„Agentul special” al FBI-ului îşi arătă dinţii cabalini cu un rictus dezgustat.

— Asta seamănă cu o operaţie clasică de „logistică”. Amantul finlandezei face parte dintr-un grupuleţ clandestin care o foloseşte pe fată drept curier şi o plăteşte în natură, e lucru curent. Numai că nu avem nici o dovadă şi finlandezii nu ne vor ajuta prea mult.

— Nu sunt de acord, obiectă Malko. Oamenii ăştia nu ucid pentru a-şi proteja logistica. A fost deja un mort – Fredrik Skytten – şi era gata să mai fie unul. Cred că am nimerit peste pregătirea unui atentat şi cei care-l pregătesc încearcă să distrugă pistele care duc la ei.

— În acest caz, Aija Sunblad e în pericol, remarcă Donald Gast.

— Probabil că sunt siguri de ea, conchise Malko. Sau nu se pot lipsi de ajutorul ei. Nu aveţi nici o veste de la Zurich?

— Încă nu.

— Atunci, nu văd ce-aş mai putea face. Ceea ce s-a întâmplat la Leningrad dovedeşte că ştiu de mine. Chiar dacă Aija nu ştie că amicii ei au vrut să mă omoare, numai ea putea să-mi semnaleze prezenţa. Prin urmare, i s-a recomandat să se ferească de mine… Va evita contactul cu mine.

— Ce costă dacă încerci? întrebă Jim Mac Lane.

— Un telefon, răspunse Malko.

Iar avea să fie pe post de momeală. Încă nu uitase strigătele de plăcere ale finlandezei. Niciodată nu va mai putea s-o privească cu aceiaşi ochi.

Se despărţiră şi Malko se duse la hotelul lui. După Uniunea Sovietică, oraşul Helsinki părea aproape vesel... Ieşi de sub duş chiar în momentul în care suna telefonul. Recunoscu vocea într-o fracţiune de secundă.

— *Yväpaiva,* zise cu un ton uşor Aija Sunblad.

— Ce surpriză plăcută! răspunse Malko cu căldură... Ştiu că eşti foarte ocupată, aşa că n-am îndrăznit să te sun.

— Nu ştiam că încă mai eşti la Helsinki, răspunse tânăra femeie.

Pornită pe o astfel de bază, conversaţia avea toate şansele să obţină medalia de aur la ipocrizie...

— Sunt tot aici şi aş fi încântat dacă ai vrea să luăm cina împreună.

Aija Sunblad suspină.

— O să văd dacă voi putea să fiu liberă diseară. Îţi voi da răspunsul peste câteva minute.

— Sper că va fi pozitiv, zise Malko.

Închise telefonul şi căzu pe gânduri. Nu şi-ar fi închipuit că Aija va ataca. Asta nu putea să fie din propria ei iniţiativă... Intenţiona probabil să afle mai mult despre ceea ce ştia. Oricum, CIA avea să fie mulţumită... Vru să-l anunţe pe Donald Gast, apoi preferă să mai aştepte puţin.

Era tot cufundat în gânduri când telefonul sună din nou. Era Aija.

— Veste bună! îl anunţă ea. Poţi să vii pe la zece şi jumătate în faţă la *Kulosaari Casino,* unde am mai fost o dată? Am de lucru la Agenţie până atunci.

— Perfect, aprobă Malko. Ne vedem diseară.

*

* *

Era încă lumină. Ca să nu se plictisească, Malko, care venise mai devreme, porni să hoinărească pe aleile bine măturate ale cartierului. Ambasade, vile luxoase, pădure, un fel de Neuilly al capitalei finlandeze. Pe când revenea spre *Casino,* Malko trebui să frâneze brusc ca să nu lovească un Mercedes care ieşea dintr-un garaj. O maşină

diplomatică: 25 CD 53. În trecere, zări lângă uşa de la intrarea în vilă o placă de cupru care indica faptul că acolo se află Ambasada Iranului.

Dar, cu excepţia obişnuitului panou cu fotografii, situat alături de poartă şi care dezvăluia „atrocităţile" irakiene, nici un alt semn nu arăta că acolo se află o ambasadă. Nici măcar o antenă pe acoperiş... Merse mai departe pe aleile liniştite şi ajunse în marea parcare din faţa *Casinoului.* Se aflau acolo vreo zece maşini. Pentru a ajunge la restaurant trebuia să treci un pod mic peste un braţ de apă, la o sută de metri de-acolo.

Malko dădu drumul la radio. Se făcuse aproape zece şi jumătate. Ascultă ştirile la Radio-Moscova şi, peste câteva momente, se uită în oglinda retrovizoare să vadă dacă nu cumva îşi făcea apariţia maşina finlandezei.

Dar nu era nimeni, cu excepţia unui pieton care venea spre el. Necunoscutul avea un cap ciudat, cu nişte urechi mari şi un păr abundent şi foarte negru. Agasat de vocea mieroasă a crainicei de la Radio-Moscova, Malko se aplecă să caute alt post. După câteva secunde, întoarse capul cu sentimentul că cineva îl observă. Pietonul se oprise în dreptul portierei. Văzu doi ochi negri, o gură mare prea roşie, aproape feminină şi acele urechi uimitoare de Mickey... La început, crezu că omul voia să-i ceară o informaţie şi puse mâna pe butonul care declanşa coborârea geamului. Apoi, fu alertat de ceva din ochii necunoscutului.

Instinctiv, deschise brusc portiera. Surprins, omul cu urechi mari se clătină din cauza şocului provocat de uşa grea de fier. Malko avu timp să vadă că în mâna dreaptă avea un pistol automat cu surdină. Necunoscutul ridică arma, o îndreptă spre Malko şi trase, dezechilibrat. Glonţul lovi cadrul uşii în timp ce Malko se arunca în spate, pe scaunul maşinii. Necunoscutul se trase înapoi. Ochii lui negri scăpărau de ură. De data asta ochi cu grijă, ţinând pistolul cu amândouă mâinile. Malko porni motorul şi dădu înapoi, apăsând pe acceleraţie.

De data asta nici măcar nu mai auzi detunătura, dar în geam apăru o gaură, la câţiva centimetri de faţa lui... Nu

mai gândea, aşteptându-se din secundă în secundă să primească un glonţ în cap. Îl zări cu coada ochiului pe ucigaş deplasându-se după maşină. Doar dacă era o nulitate îl mai putea rata.

Răsună o împuşcătură.

Malko o înregistră cu surprindere şi în acelaşi timp îl zări pe agresorul său clătinându-se şi lăsând arma în jos, de parcă ar fi fost cuprins brusc de o mare oboseală. Malko apăsă pe frână şi se uită în jurul lui. În spatele maşinii sale zări silueta unei femei, cu părul ascuns sub un fular, cu ochelari negri şi pantaloni. Şi ea avea o armă în mână, o armă automată cu ţeava foarte lungă... Malko îşi îndreptă din nou atenţia asupra ucigaşului. Tipul se îndepărta cu pistolul în mână. Îl văzu deschizând portiera unui Mercedes şi lăsându-se să cadă înăuntru. Malko descifră numărul: 25 CD 53! Maşina care ieşise de la Ambasada Iranului.

Maşina demară imediat, pornind cu cea mai mare viteză pe drumul ce ducea spre centrul insulei.

Femeia care trăsese urcă în grabă într-o maşină Golf cenuşie şi porni în urmărirea Mercedesului! Malko demară în forţă, făcând să sară pietrişul de sub roţi, cuprins de sentimente diferite. Cine era ucigaşul şi mai ales cine-l salvase?

*

* *

Vantaa. O aşezare formată din imobile mici şi mai curând modeste, pierdută în mijlocul pădurii. Trecuseră de multă vreme de aeroport şi traversaseră primul şi al doilea Ring[5]. Mercedesul făcu la stânga, pe un fel de potecă care şerpuia printre blocurile înalte împrăştiate într-o pădure de brazi. Malko văzu de departe deschizându-se poarta telecomandată a unei parcări subterane. Maşina pătrunse înăuntru şi uşa se închise imediat în urma ei.

Maşina Golf îşi continuase drumul şi oprise în faţa mobilului. Malko, încurcat de pietonii apăruţi brusc în faţa lui, trebui să încetinească. O văzu pe femeia din maşina Golf repezindu-se în interiorul clădirii. Intră şi el pe urma ei şi inspectă rapid cutiile de scrisori. Un singur nume nu era

[5] Bulevard circular (n.t).

finlandez: dl. Moktar Godzadeh, apartamentul 1208.

Unul din cele patru ascensoare se afla chiar la parter. Apăsă pe buton şi ascensiunea i se păru interminabilă.

Când uşa se deschise la etajul doisprezece, Malko zări în faţă femeia care îl salvase, stând cu spatele la el. Femeia se întoarse când auzi zgomotul uşii. În mână avea pistolul cu surdină. Îşi scoase ochelarii negri. Era Samira Beaj. Tânăra libaneză îi adresă lui Malko un semn imperios.

— Vino repede!

Samira aştepta în faţa unuia din ascensoarele care ducea la apartamentele ce dădeau spre faţadă. Malko nu avu timp să pună întrebări. Uşa cabinei se deschise dezvăluind faţa livid a lui Moktar Godzadeh. Nu mai avea pistol şi-şi apăsa cu mâna cămaşa pe care se lărgea o pată mare de sânge. Bărbatul schiţă un gest de apărare. Samira trase imediat, cu braţul întins ca la standul de tir. Două gloanţe în faţă, altele două în piept. Moktar Godzadeh se prăbuşi de-a lungul peretelui din fund, în timp ce uşa ascensorului se închidea.

— Trebuie să plecăm repede, zise ea. Ne întâlnim la mine. Îţi voi explica.

Pistolul îi dispăru în buzunarul pantalonilor şi o luă la fugă pe scări. Malko se întoarse la ascensorul cu care urcase. Trebui să-l aştepte puţin şi, când ieşi din imobil, maşina Golf dispăruse. Nimeni nu părea să-şi fi dat seama de asasinarea iranianului. Se întoarse la maşina lui şi porni pe drumul spre Helsinki. În capul lui se înghesuiau o sumedenie de întrebări.

Ce legătură exista între Godzadeh şi Aija Sunblad?

Cine era Godzadeh?

Când ajunse în centru încă mai era sub impresia celor petrecute. Se uită la ceas. Numai unsprezece şi un sfert. Impulsul fu mai tare decât el. Zări o cabină telefonică, opri şi formă numărul finlandezei.

Nu răspundea nimeni. Mai formă o dată pentru mai multă siguranţă, apoi se gândi să sune la Agenţia STT. De data asta avu mai mult noroc.

— Aija?

O tăcere lungă, după care vocea ziaristei întrebă:

— Cine... Cine e?

— Ai uitat de întâlnirea noastră? zise Malko.

Urmă o tăcere şi mai lungă... Îşi dădea perfect de bine seama de tulburarea tinerei finlandeze. În cele din urmă, reuşi să zică cu o veselie forţată:

— Oh, Dumnezeule, nici nu mi-am dat seama când a trecut timpul. E atât de multă treabă de făcut!

Vocea ei părea un fel de croncănit.

— Nu e drăguţ din partea ta, insistă Malko. Mor de foame.

— Dar acum toate restaurantele sunt închise, obiectă ea.

Malko o simţea la strâmtoare. Poate că era momentul s-o strângă definitiv cu uşa.

— Auzi, vin să te iau, zise el. Găsim noi un loc unde să ronţăim ceva.

Malko închise fără să-i lase timp să protesteze. Samira Beaj putea să mai aştepte.

*

* *

Aija Sunblad ieşi de la Agenţie şi se uită în jur. Malko îi făcu cu mâna prin geamul lăsat al maşinii Volvo şi tânăra femeie porni spre el. Avea trăsăturile crispate şi se vedea bine că făcea efort ca să zâmbească. Urcă în maşină şi se aşeză lângă el.

— Am acasă puţin somon şi heringi, zise ea cu un ton vesel. Dacă te mulţumeşti numai cu atât... Avem şi votcă, aşa că nu e rău deloc. Îmi pare rău că ţi-am tras plasă. Trebuie neapărat să termin un articol.

— Nu-i nimic, o linişti Malko, coborând din nou spre Esplanaden.

Cazul acesta era un teatru de umbre, personajele schimbându-şi înfăţişarea în funcţie de lumină. Aija Sunblad făcea parte dintre adversarii lui, dar ca ce?

În ascensor nu schimbară nici o vorbă, tânăra femeie evitându-i privirea. Interiorul apartamentului era aşa cum putea să se aştepte, impersonal şi confortabil. Pentru a mai însufleţi mobilele scandinave, ar fi fost nevoie de tot talentul lui Claude Dalie. Aija puse muzică clasică şi dispăru în bucătărie, lăsându-l pe Malko în salonaş. Se întoarse destul de repede cu o tavă mare încărcată cu tot felul de peşti afumaţi şi o sticlă de Finlandia, din care turnă imediat

în două pahare. Apoi, ridică paharul şi zise cu o voce care suna mai mult fals:

— Pentru întâlnirea noastră.

Goli paharul pe nerăsuflate. Malko avea impresia că voia neapărat să câştige puţină siguranţă. Gesturile îi erau încă bruşte şi-şi ferea privirea.

Începură să mănânce. Aija doar ciugulea.

Somonul era delicios, votca rece şi de fiecare dată când îi întâlnea privirea de smarald, Malko auzea strigătele de la Leningrad. Era fascinat de gâtul tinerei femei. Bea cot la cot cu el şi pomeţii începuseră să i se îmbujoreze.

— Mă duc să fac cafea, zise ea.

Tensiunea dintre ei era aproape palpabilă. Era cât se poate de clar că Aija nu se gândea că o să-l mai vadă vreodată.

Malko rămase singur câteva momente. Apoi, împins de un impuls irezistibil, se ridică şi intră în bucătărie. Aija întoarse capul şi Malko văzu imediat panica din ochii ei. Se apropie pe la spate, se lipi de ea, îi prinse sânii cu mâinile şi-şi puse buzele pe gâtul ei lung. Ea abia dacă se înfioră şi zise cu o voce tremurândă, aproape imploratoare:

— Fii cuminte!

Malko nu avea chef să fie galant. Aija îl trimisese la o moarte sigură. Îl simţise în defensivă, avusese timp să-şi revină din surpriză şi era sigur că nu va scoate nimic de la ea. Aşa că mai bine să-şi ia plata în natură... O întoarse cu faţa la el şi citi în ochii ei verzi un fel de resemnare mută.

Când o sărută, buzele ei groase se depărtară cu docilitate. Apoi, îi scăpă din braţe şi fugi în salon.

O prinse din urmă pe canapea. Ea nu mai lupta.

Îi desfăcu nasturii de la bluză, dezvelind nişte sâni ascuţiţi şi plini, apoi trase de fustă în jos, descoperind un slip din dantelă neagră. Când Malko o mângâie, Aija se încordă doar puţin, dar îl lăsă în voia lui. Se comporta ca o adolescentă hotărâtă să îndeplinească un ritual sexual fără să-l dorească cu adevărat.

Această pasivitate resemnată sfârşi prin a-l excita pe Malko. Aija îşi ţinea ochii superbi închişi cu încăpăţânare. Respiraţia abia dacă i se accelerase. Malko făcu să-i alunece

slipul de-a lungul coapselor şi acesta rămase agăţat de una din glezne. Vrând să vadă până unde va merge această supunere ciudată, Malko îi aplecă capul spre sexul lui rigid. Ea rezistă.

— Nu.

— Ba da, zise el.

Apăsă pe gâtul ei lung şi, în cele din urmă, tânăra femeie îi administră o felaţie de o delicateţe nemaipomenită. Dar fără pasiune. În aşa măsură, încât Malko o îndepărtă. Aija se întoarse singură şi îngenunche cu fundul ridicat pe canapeaua îngustă.

— Vreau să stau aşa, zise ea cu o voce fără timbru.

Malko se năpusti în ea şi o pătrunse cu greu, aşa de tare era contractată. Era aproape un viol. Cu capul pe braţe, tânăra femeie se lăsa posedată.

Când Malko termină, ea rămase la fel de tăcută şi în aceeaşi poziţie, până când el se trase. Apoi, se uită la el cu o privire absentă şi zise:

— A fost foarte bine.

Plecă cu un mers suplu spre sala de baie, lăsându-l pe Malko pradă unor sentimente contradictorii. Reapăru îmbrăcată într-un halat de baie roz şi-i adresă un zâmbet jalnic.

— Sunt foarte obosită, ai putea să pleci? îi zise ea.

Malko, uşurat sexual, nu insistă. Ceea ce se petrecuse nu era decât un episod scurt din lupta lui împotriva umbrelor. În seara aceea, Aija nu va spune nimic. Nu cedase aşa cum sperase el. Se ridică şi ea îl însoţi până la uşă.

— Pe curând, zise el sărutând-o.

Avea buzele reci ca ale unei moarte.

— Pe curând, răspunse ea.

*

* *

Samira Beaj întredeschise uşa, îl recunoscu pe Malko şi-l lăsă să intre. Îmbrăcată într-un „djelab” aproape transparent, cumplit de provocatoare. Totuşi ochii ei mari şi negri păreau reci.

Îl măsură cu privirea pe Malko şi zise:

— Nu te-ai putut abţine să nu te duci la Aija, nu-i aşa?

— Exact, recunoscu Malko. Voiam să verific ceva.

— Şi ai verificat?

— În parte.

Ea dădu din umeri resemnată.

— Ştie să tragă pe sfoară când e nevoie. E o femeie remarcabil de inteligentă. Păcat că s-a înhăitat cu oameni atât de periculoşi…

Malko îi remarcă privirea devenită deodată tristă şi rece.

— De ce l-ai împuşcat pe omul acela? Cine eşti? De unde ştii atâtea lucruri despre Aija Sunblad?

— Sunt o prietenă.

— Adică?

— Una asemenea ţie, zise Samira Beaj. Lucrez pentru ţara mea, Israel. Şi de luni de zile o supraveghez pe Aija Sunblad.

Capitolul X.

Mossadul!

Totul devenea clar! Malko îşi zise că meseria lui îi rezerva multe surprize. Asta nici măcar nu-i trecuse prin minte. Deşi ştia că Centrala israeliană avea mulţi agenţi neactivaţi sub diverse acoperiri în o mulţime de ţări. Poate că va afla în sfârşit mai multe. Ce mutră o să facă Donald Gast, reprezentantul CIA la Helsinki!... „El” ar fi trebuit s-o repereze pe Samira.

— Nu eşti libaneză? întrebă el.

— Sunt evreică, îi răspunse cu mândrie Samira. Sunt israeliană născută în Israel, vorbesc araba ca un arab şi am trăit într-adevăr în Liban. Selecţia e foarte dură, dar sunt fericită că-mi servesc ţara. După această misiune mă voi duce să mă odihnesc câteva luni într-un kibbutz, apoi voi pleca din nou. Suntem tot timpul în pericol. Acum mai mult ca niciodată...

— De ce?

Agenta Mossadului zâmbi amar.

— Palestinienilor le-a trebuit un sfert de secol pentru a înţelege că, pentru a ne stingheri, trebuia să aibă opinia internaţională de partea lor... „Intifada” e ameninţarea noastră cea mai mare. Imaginea Israelului se va tulbura treptat şi-i vom pierde pe unii dintre aliaţii noştri.

— Mai aveţi destui, remarcă Malko. Dar am multe întrebări să-ţi pun.

— Haide, am făcut cafea! îi zise ea.

Pe patul mare şi jos se afla o tavă. Această frază îi aduse aminte de ceva. Israeliana îi surprinse privirea şi se gândi la acelaşi lucru. Samira se aşeză lângă el.

— Dar sunt şi femeie, zise ea. Misiunea nu mă obligă să devin amanta ta. Mai existau şi alte metode să mă apropii de tine. A fost o... extravaganţă foarte plăcută. Chiar dacă am fost obligată să le spun şefilor mei. Pentru că, pentru ei, asta reprezenta un risc de securitate.

Vorbea cu o voce blândă şi lentă, lipită de el. Malko,

având aceeaşi meserie, ştia că nu toate lucrurile se făceau la comandă. Dar amorul lui propriu suferea... Cele două femei cu care făcuse dragoste la Helsinki nu fuseseră împinse chiar de motive personale. Samira se ridică şi scoase din frigider o sticlă de votcă şi una de Cointreau. Umplu două pahare şi-i întinse unul lui Malko.

— Îţi cunosc toate gusturile. Te admir mult. Chiar dacă uneori n-am avut aceleaşi interese.

Malko goli paharul dintr-o răsuflare. Era nerăbdător să înţeleagă acel joc de puzzle. Samira îşi înmuie buzele în pahar.

— Cum şi de ce te afli la Helsinki? Întrebă el.

— La început, am fost trimisă aici ca să supraveghez delegaţia OEP-ului. În fiecare oraş unde există una, noi încercăm s-o „penetrăm". Ceea ce se petrece în acest moment, apropierea palestinienilor de Statele Unite, este ceva foarte grav pentru noi. În urmă cu câteva luni, una din echipele noastre a urmărit un grup de terorişti în Cipru. Nişte mercenari comandaţi de un şef pe care nu l-au putut identifica, pentru că le-a scăpat printre degete. Echipa noastră a putut să-i lichideze aruncând în aer maşina în care se aflau. Printre documentele pe care le-am putut recupera după aceea, am găsit o fotografie pe jumătate arsă.

— Cea a frumoasei Aija Sunblad?

— Da. Sigur, la început n-am ştiut cine era. N-o puteam lega de nici unul dintre cei patru membri ai grupului de comando.

— Din ce grup făceau parte?

— Din nici unul. Erau nişte mercenari, foşti militari libanezi fără ocupaţie, recrutaţi prin diferiţi intermediari, pentru nişte oameni pe care nici măcar nu-i cunosc. Asta se întâmplă tot timpul. Erau un creştin şi trei musulmani, dintre care doi şiiţi. Am luat informaţii despre ei fără să găsim nimic semnificativ în privinţa lor.

— Nici despre şeful lor?

— Nici. A fost tare abil. Dar pe spatele fotografiei era ştampila unui fotograf finlandez din Helsinki... Te scutesc de alte detalii, dar în cele din urmă am putut s-o identificăm pe

Aija Sunblad. Şefii mei au studiat problema şi au hotărât să mă concentrez asupra ei.

— Şi la ce rezultate au dus cercetările tale?

Israeliana lăsă capul în jos cu tristeţe.

— La nimic până acum. Evident, am făcut o anchetă susţinută în legătură cu cei din jurul său, dar n-am putut să devin intima ei. Acesta fiind de fapt scopul misiunii mele. E bănuitoare. Nici măcar n-am reuşit să merg la ea acasă. Şi aici, la Helsinki, nu avem echipe care să pătrundă în apartamentul ei. Oricum, cred că n-am găsi nimic... Este extrem de prudentă.

Malko era din ce în ce mai intrigat.

— În fine, ce te face să fii sigură că este implicată în acţiunile teroriştilor? Fotografia aceea se putea afla în maşina respectivă din diverse motive.

Tânăra femeie se cam încruntă la faţă.

— Vorbeşti ca finlandezii, zise ea cu o frântură de dispreţ. Aija Sunblad nu a menţionat niciodată un contact cu cei din Orientul Mijlociu. I-am luat pe rând pe toţi cei care o cunosc. Pretinde că învaţă araba pentru a facilita realizarea reportajelor din Orientul Mijlociu. Or, asta e o regiune de care Finlanda nu se interesează deloc. Deci, dacă îşi ascunde legăturile cu un arab, o face pentru un motiv foarte bun. De altfel, ceea ce s-a petrecut după aceea o dovedeşte, concluzionă ea triumfal.

— Ce?

— Mai întâi asasinarea lui Khalil Aynam. Ştiam că lucra pentru americani. Apoi cea a finlandezului Fredrik Skytten.

— Ştii de ce a fost omorât?

— Nu. Dar acum sunt aproape sigură că ştiu de cine.

— De cine?

— Moktar Godzadeh, cel care a vrut să te împuşte în seara asta. Şi pe ăsta îl reperasem. Era un diplomat fals, o creatură a lui Ali Akbar Moctaşami, ministrul de interne al Iranului. Specialist în terorism. Au urmat apoi călătoriile ziaristei la Zurich şi Leningrad. Toate astea ne confirmă că este strâns legată de o reţea teroristă importantă.

— De ce n-a cerut ţara voastră colaborarea poliţiei finlandeze?

Israeliana se strâmbă cu dispreţ.

— Nu sunt buni decât de prins hoţi de găini. Iar legile lor interzic ascultările telefonice… Iar terorişti n-au văzut decât la televizor. Pentru că străinii sunt foarte puţin numeroşi la ei, finlandezii îşi închipuie că se află la adăpost…

Malko îi mai turnă puţină votcă.

— Există totuşi un mister, zise el. Cum de te-ai aflat mai devreme în faţă la *Casino,* înarmată şi gata să intervii?

— Să-i mulţumeşti Centralei mele, zise israeliana. Au interceptat nişte comunicaţii radio între Teheran şi Moktar Godzadeh. I se dădeau ordine pentru o „acţiune punctuală” ce trebuia să aibă loc azi. Am primit ordin să-l urmăresc… Şi am acţionat. Ce căutai acolo?

— O aşteptam pe Aija Sunblad, zise simplu Malko.

— Cred că motivul se subînţelege, conchise israeliana. Îmi lipseşte doar un element. Pentru ce acest grup a riscat de două ori pentru a elimina fizic nişte adversari, pe Fredrik Skytten şi pe tine?

— În privinţa mea cred că ştiu, răspunse Malko. Aija m-a văzut la Leningrad şi a crezut probabil că-l identificasem pe cel cu care avea întâlnire. Iar Skytten cu siguranţă că ştia prea multe despre Aija.

— Cu siguranţă că se pregăteşte un atentat important. Au hotărât să folosească ca bază o ţară „nouă” ca Finlanda, unde poliţia nu e familiarizată cu problemele terorismului.

Urmă o tăcere. Malko revedea gâtul lung al finlandezei şi îi auzea strigătele de plăcere din camera de hotel de la Leningrad. Israeliana îl observa.

— Nu eşti de acord?

— Ba da.

Îi povesti episodul amoros de la Leningrad şi ea dădu din cap copleşită.

— Idioata! Finlandezele sunt atât de însetate de dragoste, încât îşi pierd capul când un bărbat le regulează bine. Trebuie neapărat să-l identificăm pe acest bărbat. Cel care a luat geanta. Asta e pista care ne va duce la ceva.

Malko îşi aminti deodată de o scurtă întâlnire.

— Dar tânărul libanez pe care l-am văzut la *Happy Days?* Şi el o cunoaşte pe Aija?

— Walid Jaafar? Am luat informaţii despre el aici, la Beirut şi în Statele Unite. E curat. Un băiat de familie bună care îşi face studiile şi nu a fost niciodată amestecat în politică. De altfel, se întoarce curând în Statele Unite. E îndrăgostit cum sunt toţi îndrăgostiţi la vârsta lui şi asta probabil că o distrează pe Aija.

— Şi acel Moktar Godzadeh?

— Pe ăsta îl cunoşteam! A fost antrenat la Bekaa de grupurile Hezbollahului. A comandat câteva acţiuni împotriva noastră. Cu siguranţă că a intervenit la cererea bărbatului de la Leningrad. Aija te-a văzut şi i-a spus. În acest stadiu, tu eşti singurul susceptibil de a identifica pe cel răspunzător de tot ceea ce se pregăteşte. Trebuia să fii eliminat. Asta e cheia. Acest iranian era diplomat, riscurile erau limitate. O expulzare, dar în schimbul unor avantaje enorme. Şi Aija a încercat să-ţi tragă clapa după aceea lăsându-te s-o „seduci”.

— Nu s-ar putea să ai probleme după cele petrecute în seara asta? întrebă el.

Zâmbetul israelienei îl linişti.

— Nimeni n-a putut să mă identifice, nici măcar să mă bănuiască. Arma pe care am folosit-o se află deja la ambasada noastră. Iar SUPO nu are nici o experienţă în cazuri de acest fel.

— CIA ştie cine eşti?

— Nu. Suntem aliaţi, dar nu ne spunem totul… Din cauza incidentului din seara asta, şefii mei m-au autorizat să-ţi vorbesc. Bineînţeles că vei putea să raportezi totul mai departe.

Vorbea ca un militar. Asta îl cam intriga pe Malko. Ca şi dubla ei personalitate. Femeia aceea bine făcută şi senzuală omorâse cu sânge rece un om în urmă cu două ore.

— Nu-mi spune numele, dar spune-mi măcar cine eşti, îi zise Malko.

— Fac parte din Tsahal, am grad de căpitan, ba chiar am activat în uniformă înainte de a fi recrutată de ramura militară a Mossadului. E tot ce pot să-ţi spun.

Zâmbetul ei era puţin crispat. Se observară câteva clipe în tăcere.

— Şi acum? întrebă el.

— Ancheta continuă. Trebuie identificat amantul finlandezei şi, după aceea, trebuie prevăzut ce anume pregăteşte pentru a fi împiedicat. Yasser Arafat vine în Finlanda peste câteva săptămâni... Poate că au intenţia să-l asasineze...

Malko zâmbi.

— N-ai să plângi cu lacrimi amare...

Samira nici nu clipi.

— Îi urăsc pe toţi palestinienii, zise ea simplu. Vor să ne distrugă, ca naziştii în cel de-al doilea război mondial. Dar guvernul meu ar putea să aibă anumite motive pentru a-l cruţa. Deocamdată. Americanii s-au îndrăgostit de el, adăugă ea cu o ironie amară. Au uitat repede crimele pe care le-a comis.

Malko se ridică. Nu mai avea chef să prelungească această discuţie. Acum un colţ mare de voal fusese ridicat... Ştia care îi sunt prietenii şi care îi sunt duşmanii. Pivotul principal se numea Aija Sunblad, care era în gardă şi gata la orice.

— Mă duc să raportez, zise el. Mai vorbim mâine.

— Nu la telefon, preciză israeliana. Nu se ştie niciodată. Nu am încredere totală în finlandezi.

Se ridică şi ea şi-l strânse în braţe, ridicând faţa spre el cu un zâmbet plin de blândeţe.

— Sper că într-o zi vom avea pace, zise ea. Şi că vei veni în ţara mea.

Corpul ei transmitea acelaşi mesaj. Îl petrecu cu privirea până la ascensor.

Strada era calmă şi întunecoasă, iar paşii îi răsunau pe pavaj. Oraşul dormea. Merse pe lângă portul plin de feriboturi mari şi ajunse la hotel, întrebându-se cum să dea de misteriosul amant al finlandezei.

*

* *

— Mossadul! Ah, câinii!

Omul de la CIA nu se putea calma deloc. Era consternat că serviciile israeliene implantaseră o reţea sub nasul lui şi al finlandezilor. Asta era prea de tot!

La Ambasada SUA se adunase o celulă de criză. Asasinatul diplomatului iranian apăruse pe prima pagină a ziarelor finlandeze, care îl explicau printr-o reglare de conturi. Toţi membrii misiunii OEP fuseseră chestionaţi şi jurau că nu aveau nici un amestec în treaba asta… Jim Mac Lane rupse tăcerea:

— Prezenţa acestei israeliene dovedeşte cel puţin că mă aflam pe calea cea bună. Trebuie să ne conjugăm eforturile.

Reprezentantul CIA se strâmbă.

— Nu-mi prea place să lucrez cu jidanii, zise el. Ne-au tras-o de multe ori până acuma. Sunt prea capricioşi şi nu avem aceleaşi interese…

— O.K., O.K., zise „agentul special” al FBI-ului. Cel puţin să ne prefacem deocamdată.

— Cu atât mai mult cu cât n-au descoperit nimic, continuă Donald Gast. Malko a descoperit iepuraşul.

— Doar dacă nu mi-a ascuns ceva, obiectă Malko. Şi eu îi cunosc pe israelieni. Rareori se întâmplă să spună totul…

Jim Mac Lane îşi prinse capul cabalin între mâini şi gemu.

— *Wait a minute!* S-ar zice că sunteţi concurenţi în alegeri. E vorba de anihilarea unor terorişti! Scurt! Să ne unim eforturile. Dacă le vom istorisi finlandezilor toată povestea, aceştia or să-i spună totul ziaristei, care va intra în cochilia ei după ce-şi va preveni amicii. Se desfăşoară o operaţiune pornind de-aici. Trebuie s-o distrugem. Cu sau fără israelieni. O.K.?

— O.K., zise Donald Gast fără tragere de inimă.

Atunci interveni Malko.

— Nu cunosc decât silueta amantului finlandezei. Presupunem că e arab. Asta e tot. Cum nu prea există şanse să vină aici, noi trebuie să-i găsim ascunzătoarea şi mai întâi să-l identificăm. Numai că nu avem suficiente elemente.

Donald Gast îşi făcea însemnări. Ridică capul.

— Trebuie să telefonez la Langley. La trei ne întâlnim din nou aici.

*

* *

După expresia încordată a lui Donald Gast, Malko înţelese

că se petreceau lucruri grave. Americanul nu o luă pe ocolite.

— Am discutat problema noastră timp de două ore. Mai întâi cu directorul general, apoi cu consilierul pentru securitate al preşedintelui. Preşedintele a fost anunţat şi a semnat chiar azi un „finding”. Suntem autorizaţi să folosim „toate” mijloacele pentru a-l identifica pe acest terorist, pentru a împiedica atentatul care după toate probabilităţile e în curs de pregătire şi pentru a-i scoate din joc atât pe el, cât şi organizaţia lui. FBI-ul ne oferă întreaga lui colaborare. Iar tu, Malko, eşti însărcinat oficial cu această misiune.

Malko se uită la el puţin cam surprins.

— Cred că am studiat problema din toate unghiurile. Eu n-am aflat nimic nou.

— Eu da, îl anunţă reprezentatul CIA. De la Zurich. Te vei întoarce acolo.

Capitolul XI.

— Ce să fac la Zurich? întrebă Malko fără entuziasm.

Reprezentantul CIA zâmbi cu toată gura.

— Oamenii noştri de la Berna au lucrat bine. Au reuşit să „penetreze" Agenţia SBS de pe *Bahnhofstrasse.* Ştiu în mod sigur că Aija Sunblad a venit să retragă bani dintr-un cont şi să ia obiecte dintr-un seif. Au identificat angajaţii băncii care ar putea să cunoască numele proprietarului acestui cont.

— Şi crezi c-or să ne spună? zise Malko sceptic. Acolo e Elveţia…

Americanul nu se tulbură.

— Ştiu, dar oamenii noştri au găsit un caz neconform… Unul dintre aceşti elveţieni corecţi se droghează. E dependent de heroină. Deci, extrem de maleabil.

— Adică?

— Vom organiza o operaţiune clandestină. Îl vom răpi pe acest drogat, îl vom închide la el în casă în timpul weekendului şi-l vom lăsa să fiarbă în suc propriu până când va da din el ce ştie…

Malko zâmbi cu răceală.

— Şi contaţi pe mine pentru asta?

Reprezentantul CIA îl calmă cu un gest liniştitor.

— Dragul meu Malko, îţi cunosc scrupulele. La ora asta, prietenii noştri Chris Jones şi Milton Brabeck îşi fac valizele. Ţi se vor alătura la Zurich. Va fi de ajuns să le dai ordine. Nici unul dintre ei nu-i simpatizează pe drogaţi…

Malko nu se putu abţine să zâmbească. Chris Jones şi Milton Brabeck posedau împreună puterea de foc al unui mic portavion şi erau mult mai uşor de manevrat. Foşti angajaţi în *Secret Service,* amândoi trecuseră cu entuziasm la departamentul „capă şi spadă" al CIA, unde activau din toată inima. În ochii lor – în afară de Malko, pentru care aveau o admiraţie nelimitată – tot ce nu era american de şase generaţii – cu excepţia indienilor, bineînţeles – nu meritau nici cel mai mic interes. Multă vreme îl

consideraseră pe Ronald Reagan un moderat periculos şi nu începuseră să ţină cu adevărat la el decât după ce fusese invadată Grenada. Nu le era teamă de violenţă. La drept vorbind, nu se temeau de nimic pe pământ cu excepţia amibelor şi a bucătăriei exotice, adică tot ce depăşea un „cheeseburger”.

În ciuda acestui ajutor, Malko nu se putu abţine să precizeze:

— În cazul în care aţi uitat, nu pot să nu vă amintesc că Elveţia este o ţară extrem de civilizată şi-mi cereţi să conduc o răpire.

— Din punct de vedere tehnic nu e chiar o răpire, cârti reprezentantul CIA. Şi avem un „finding” din partea preşedintelui în această privinţă. Este cât se poate de important să le descoperim circuitele financiare. Pleci în seara asta, continuă americanul. Ai camera rezervată la hotelul *Dolder.* Azi e joi. Chris şi Milton sosesc mâine dimineaţă de la New York. Îşi vor prelua la aeroport echipamentul venit de la Berna cu un curier şi se vor pune la dispoziţia ta.

— Şi cine e ţinta?

— Îl cheamă Anton Birch, locuieşte într-un mic apartament, pe *Sonnenbergstrasse* nr. 37. Celibatar, probabil homosexual. Lucrează la agenţia Societăţii Bancare Elveţiene de pe *Bahnhofstrasse.* În fiecare zi de la nouă la şaptesprezece. După aceea se droghează… Uite nişte fotografii.

Americanul împinse spre Malko câteva fotografii luate cu teleobiectivul, în care apărea un bărbat blond cu părul pieptănat pe spate, cu o siluetă plăpândă, pus la patru ace, cu o faţă alungită şi plăcută. Hotărât lucru, nu te mai puteai încrede în nimeni…

*

* *

Chris Jones respiră cu mare plăcere mirosul de kerosen care venea dinspre pista de zbor a aeroportului din Zurich.

— Te-ai crede la noi! zise el suspinând. În sfârşit, nişte coclauri civilizate. Ai văzut ce curat e?

— Te-ai crede mai curând în California, replică Milton

încântat.

Chris Jones se încruntă. California constituia deja tenebrele exterioare. Amândoi ieşeau în evidenţă din mulţimea călătorilor care coborau din avionul 747 venit de la New York. Arătau ca de obicei: costume gri din ţesătură sintetică, prost croite, guler cu nasturi, ochi cenuşii, păr cărunt tuns scurt, pantofi enormi în picioare şi staturi enorme... Când Chris întinse paşaportul poliţistului elveţian, acesta se uită surprins la mâna enormă a gorilei. Iar restul era pe măsură. De departe puteai să-i consideri acceptabili, de aproape însă erau de-a dreptul monstruoşi.

La ieşire au fost abordaţi imediat de un tânăr cu păr brunet, care le arătă discret o legitimaţie a Ambasadei Statelor Unite la Berna.

— Urmaţi-mă!

Se pomeniră în parcarea mare din faţa aeroportului, într-un Chevrolet cu geamuri fumurii. Tânărul scoase dintr-o valijoară metalică un revolver 357 Magnum şi i-l dădu lui Milton Brabeck, împreună cu o cutie conţinând cincizeci de cartuşe... Procedă la fel şi cu Chris Jones, după care le întinse o foaie de hârtie.

— Semnaţi aici, zise el. Vă amintesc că trebuie să vă serviţi de aceste arme numai în caz de urgenţă absolută. Elveţienii nu glumesc, chiar dacă sunteţi în misiune oficială. Nu aveţi permis pentru această ţară.

Cele două gorile lăsară capul în jos. Amândoi erau încurcaţi, dar fericiţi că îşi regăsiseră artileria. Controlul electronic din aeroporturi nu le mai permitea să călătorească înarmaţi până în dinţi ca în vremurile bune.

Ghidul lor demară, ieşiră din parcare şi porniră spre Zurich. Cei doi priveau fermecaţi casele frumos aliniate, oamenii calmi, maşinile care se deplasau cuminţi în rând.

— Drace! exclamă Milton Brabeck. Ar trebui să anexăm ţara asta, pare plină de tipi bine!

— Am văzut totuşi şi vreo doi arabi, zise Chris Jones, totdeauna exigent.

— Sunt mai mulţi. Uite un tip care seamănă cu Kashogi.

— E la pârnaie, zise Milton cu o voce sepulcrală.

Împreună îl depăşeau puţintel în rasism pe Himmler...

Intrară în centrul oraşului. Chris Jones scoase un strigăt încântat când văzu mulţimea tramvaielor.

— Ai zice că eşti la Disneyland…

— Mda şi aceleaşi dimensiuni mici, întări Milton.

Merseră pe lângă lac înainte de a urca colina care ducea la hotelul *Dolder.* Intimidaţi de holul somptuos, de lustre şi de ambianţa riguroasă, cei doi rămaseră fără glas. Ghidul lor de la ambasadă se aplecă la urechea lor.

— Aveţi o cameră pentru două persoane. Aici este extrem de scump. Dacă folosiţi restaurantul, uitaţi-vă la lista de bucate înainte de a comanda. Reprezentanţa CIA de la Berna plăteşte.

— Unde e prinţul? întrebă Chris.

— Camera 122. Vă aşteaptă. Aveţi camera 128.

Camera 128 era o chichineaţă. Asta fusese cea mai ieftină. Paturile s-ar fi potrivit foarte bine într-o mănăstire, iar Chris nu putea să întindă braţele fără să atingă pereţii.

Se grăbiră să ajungă în camera lui Malko.

— Ah, e mişto aici! Nu se putu abţine Chris să spună chiar mai înainte de a-i strânge mâna.

Camera lui Malko era de şase ori mai mare, cu vedere spre lac şi grădini.

Cei doi îi striviră câteva oscioare de la mână şi rămaseră cu gura căscată în faţa televizorului.

— Dar ăsta e CNN-ul, zise Milton emoţionat până la lacrimi. Îl prind şi ei?

Ţintuiţi în faţa ecranului, americanii nu puteau să-şi mai ia ochii de la un predicator care vorbea despre analfabetismul din regiunile de sud ale Statelor Unite. Se simţeau la ei acasă! Chris Jones se întoarse spre Malko.

— Aici se poate bea apă de la robinet?

Malko îl asigură că e nevătămătoare.

— Când atacăm? întrebă Chris nerăbdător.

— În seara asta, zise Malko. Am să vă duc să reperaţi locurile. Aţi suportat bine decalajul orar.

— Mda, răspunse Milton căscând. S-ar părea că icrele negre sunt mai scumpe decât la noi.

— Totul costă scump, zise Malko. Priviţi această monedă. Face trei dolari.

Americanii se uitară cu respect la o superbă monedă de cinci franci elveţieni. Milton dădu din cap încântat.

— E într-adevăr o ţară frumoasă.

*

* *

Salonul de ceai de pe *Bahnhofstrasse* era mereu plin, mai ales de cliente pântecoase, purtând pe cap pălării cu culori ciudate, îmbrăcate în taioare comandate la croitori de lux, care păreau pe ele nişte saci cu cartofi. Milton şi Chris se aflau la al treilea ceai foarte îndulcit. Tramvaiele treceau prin faţa lor silenţios, de parcă s-ar fi deplasat în papuci, printre straturile cu flori înalte de pe calea pietonală. Americanii se uitau cu gura căscată. Acolo unde nu era o bancă, vedeai magazinul unui bijutier sau o marochinărie de lux... Ieşiră din salonul de ceai.

Sosise momentul reperării. Chris se îndepărtă lăsându-l pe Malko împreună cu Milton. Acesta din urmă se opri în faţa unei stive de „domnişorici", monede elveţiene de douăzeci de franci din aur puse teanc în vitrina unui negustor de metale.

— Sunt false! exclamă el.

— Ba nu! îl corectă Malko. Aici sunt mai mulţi bani decât pe *Wall Street.* Totul e liber în Elveţia. Lumea întreagă vine aici să-şi ascundă averea. De la Ferdinand Marcos până la bătrânii nazişti. Şi cum unii mor fără să lase testament...

Se opriră în faţa Societăţii Bancare Elveţiene. Câţiva clienţi întârziaţi se grăbeau să coboare treptele dintre coloanele maiestuoase. Era cinci fără cinci. Chris aştepta la intrarea din zona pietonală, la volanul unei maşini Audi închiriate. Doi funcţionari veniră să închidă poarta grea din fier. Timp de trei-patru minute nu se mai întâmplă nimic, apoi angajaţii băncii începură să iasă pe o uşiţă laterală.

Malko îi cerceta cu privirea pe rând. Din fericire, se aflau în Elveţia germană şi oamenii se deplasau ca melcii... În sfârşit, zări un tânăr cu umeri înguşti, cu părul blond pieptănat pe spate, îmbrăcat într-un costum gri, cu o cravată verde căreia îi făcuse un nod enorm. Elveţianul avea un mers uşor afectat.

— El e Anton Birch, zise Malko.

Elveţianul porni cu un pas vioi în direcţia lacului. O luă pe *Uraniastrasse* şi se opri la o staţie de tramvai, după care îşi aprinse o ţigară. Părea că nu putea sta locului şi, când sosi tramvaiul, tânărul sări în el aproape fără să lase pasagerii să coboare. Maşina Audi merse în spatele tramvaiului până în cartierul „Dolder”, trecând podul de peste lac.

Chris şi Milton clocoteau de nerăbdare.

— Unde se duce?

— La el acasă, răspunse Malko. Cel puţin aşa obişnuieşte.

Într-adevăr, Anton Birch coborî în colţul pe care-l forma *Sonnenbergstrasee* cu *Titlisstrasse* şi merse mai departe pe jos până când intră într-o clădire mare şi modernă, la numărul 37 de pe *Sonnenbergstrasse.* Malko îi ceru lui Chris să oprească maşina douăzeci de metri mai departe, sperând că în acel cartier liniştit nu vor atrăgea atenţia. Elveţienii chemau poliţia pentru te miri ce… În mod normal, Anton Birch ar fi trebuit să iasă destul de repede.

Te-ai fi crezut într-un orăşel de provincie. Oamenii plimbau câinii, magazinele închideau. Nu avură mult de aşteptat. Din clădire ieşi Anton Birch metamorfozat! Fără cravată, cu părul ciufulit, cu geacă din piele, nişte blugi vechi şi bascheţi.

Coborî în grabă spre capătul de jos al străzii şi se opri la staţia de tramvai. Elveţianul sărea pe loc ca un alergător. Crisparea feţei era vizibilă chiar şi de departe…

— Suferă din cauza lipsei de drog, zise Malko.

— Degeneratul, bombăni Milton scârbit.

După părerea lui, drogaţii ar fi trebuit băgaţi în cuptor… Tramvaiul sosi şi elveţianul sări imediat în el.

— Nu e nevoie să ne ţinem după el, ştiu unde se duce. Să i-o luăm înainte.

*

* *

Aşezat liniştit pe balustrada de piatră care domina râul Limmat – apa care traversează oraşul pornind de la lac – un băiat foarte slab îşi dădu jos geaca, scoase o seringă din buzunar, o umplu cu o linguriţă dintr-un amestec de heroină şi apă apoi, ţinând seringa vertical, se asigură că lichidul ieşea bine. După care, scoase limba de tot afară din gură şi,

cu mâna dreaptă, înfipse acul cu o mişcare scurtă!

Cu faţa ridicată spre cerul învăluit de crepuscul, perfect nemişcat, în văzul sutelor de automobilişti care treceau pe celălalt mal, pe cheiul Neumühle, băiatul îşi injectă încet lichidul.

— *Holy cow!* murmură Chris Jones îngrozit. De necrezut!

Se aflau în plin Zurich, la intrarea în grădina publică – Platzpromenade – lângă Schweiz Landesmuseum, chiar în faţa străzii Bahnhof. În parcarea muzeului închis se zăreau câteva maşini, printre care un Mercedes cu geamuri negre. Tineri de ambele sexe intrau cu un pas grăbit în grădină, buimăciţi, ameţiţi, scheletici, fără să arunce nici o privire spre oamenii care pur şi simplu se plimbau. Parcul, de formă triunghiulară, era prins între Limmat şi Sih. Drogaţii zăceau pe toate peluzele, injectându-şi droguri, dormind sau delirând. Mişunau prin fiecare boschet. Cei mai mulţi erau nepăsători, îşi scoteau pur şi simplu haina, suflecau o mânecă şi-şi făceau injecţia în văzul tuturor…

O fată, albă la faţă ca varul, care probabil că nu cântărea mai mult de treizeci şi cinci de kilograme, se clătină la câţiva metri de Chris Milton şi Malko, în mijlocul unei peluze şi se prăbuşi la pământ.

Alţi doi drogaţi se aplecară asupra ei. O întoarseră cu faţa în sus, o scuturară zadarnic şi îi închiseră ochii. Murise. *Overdose.*

— Nu se poate! murmură Milton Brabeck. Unde sunt curcanii?

— Nu vin, zise Malko. Preferă să ştie unde se află drogaţii. Ăsta e motivul pentru care au lăsat să se creeze acest abces.

— Iată-l! anunţă Milton.

Anton Birch intrase în parc. Elveţianul trecu pe lângă cei trei bărbaţi fără să-i vadă, năucit ca şi ceilalţi şi se repezi spre o cabană din lemn.

— Se duce să ia o seringă, explică Malko. Crucea Roşie le oferă gratuit.

Într-adevăr, angajatul băncii rămase înăuntru doar câteva secunde şi porni spre un chioşc de fanfară care se afla în centrul parcului. Cei trei bărbaţi se deplasară în

aceeaşi direcţie. Acolo se petrecea ceva de-a dreptul halucinant. Chioşcul fusese transformat în piaţă de droguri. Vreo douăzeci de vânzători ofereau toate dozele posibile şi imaginabile. Tăcerea era impresionantă. Tranzacţiile se făceau cu glas scăzut, în câteva secunde – câteva bancnote în schimbul unui pliculeţ cu drog şi cei doi participanţi se îndepărtau unul de altul imediat ca două insecte nebune… Drogatul se instala douăzeci de metri mai departe, în mijlocul unei peluze, pentru a-şi face injecţia.

Tipi cu mutre de bandiţi dădeau târcoale de jur-împrejur, cercetând cu privirea feţele noi. Gărzile de corp ale negustorilor de droguri nici măcar nu se ascundeau. Malko văzu doi dintre ei apucând cu brutalitate o fată care ţipa, aruncând-o la pământ şi lovind-o de două ori cu piciorul înainte de a o goni.

Aşa păţeau cei care erau prost platnici… Era oribil. Chris Jones încercă să glumească.

— Aici nu se primesc cărţi de credit.

Dar nimănui nu-i ardea de râs. Acea piaţă publică a morţii era ceva unic. Se înghesuiau să moară şi nici măcar nu se tocmeau la preţ. Malko îşi aminti de Mercedesul cu geamuri negre de la intrarea parcării. Negustorii de droguri.

— La naiba, îmi vine să trag în ei la grămadă! zise Milton Brabeck.

Doi bărbaţi în geacă, neraşi, cu privirea răutăcioasă, se apropiau de ei ameninţători. Chris Jones făcu un pas înainte. Tipii îi evaluară statura şi se opriră brusc. Malko îi văzu şuşotind şi întorcându-se spre chioşc. Îi luau drept poliţişti.

— Să ne îndepărtăm, zise el. Nu e cazul să provocăm vreun incident.

Plecară de-acolo, evitând să calce pe sutele de seringi abandonate. Trecură pe lângă un drogat cu privirea rătăcită, stăpânit de o mişcare ciudată de balansoar. Ceva mai departe, alţi doi se ajutau unul pe altul pentru a-şi face injecţiile. O fată dormea făcută ghem la baza unui boschet, ca un animal, cu seringa încă înfiptă în braţ.

— E o oroare, zise Chris Jones cu o voce confuză. Aşa ceva n-am văzut nici în Harlem.

O coborâre în infern! Faţa ascunsă a respectabilului

Zurich. Malko supraveghea chioşcul. Anton Birch se ivi din mulţime şi se îndepărtă. Se opri, se instală pe o bancă, îşi scoase geaca, îşi suflecă cu grijă mâneca cămăşii şi începu să-şi umple seringa. O fată vru să se aşeze lângă el, dar o respinse cu brutalitate. Malko închise ochii când seringa îi intră în braţ.

O fată, un adevărat schelet ambulant, îl apucă deodată de braţ pe Milton Brabeck şi îngăimă o invitaţie. Avea coji pe obraji şi înota în blugi. Gorila făcu un salt într-o parte, de parcă ar fi fost diavolul… Iar ea se îndepărtă docilă. Anton Birch terminase cu injectatul. Îşi aranjă hainele şi o porni spre pasarela metalică ce trecea peste Limmat, în direcţia cheiului Neumühle. Tânărul mergea acum cu un pas mult mai lejer… Fără să-şi dea seama că cei trei bărbaţi erau pe urmele lui. Ajunse pe Neumühle şi urcă spre centru pentru a se aşeza la masa unui Movenpick.

— Aduceţi maşina, zise Malko.

Urma partea principală – răpirea lui Anton Birch.

*

* *

Anton Birch se întoarse prea târziu pentru a închide uşa de sticlă a imobilului. Silueta masivă a lui Chris Jones bloca deja cadrul uşii. O luminiţă de panică se aprinse o clipă în ochii cu pupilele mărite ale funcţionarului de bancă.

— *Was… Sie sind?*

Îl lua pe Chris drept poliţist. Americanul îl împinse înăuntru. Malko şi Milton Brabeck li se alăturară imediat. Malko i se adresă lui Anton Birch în germană.

— Domnule Birch, vrem să stăm de vorbă. Poliţia Federală. Putem urca la dumneata?

Anton Birch era prea terorizat ca să spună nu. Era clar că se temea de scandal mai mult decât orice. Apartamentul lui se afla la primul etaj. Mâna îi tremură când răsuci cheia în broască. Pătrunseră într-un hol care dădea spre un birou mic şi un dormitor cu o decoraţie aproape prea rafinată. Un tavan din oglinzi cu marginile tăiate oblic în care se reflecta un pat enorm, totul creat – era evident – de Claude Dalle. Salonul era şi el la fel de sofisticat, cu mobile puţine, dar de mare calitate. Anton Birch se lăsă să cadă pe o canapea din

piele albă. Privirea lui cuprinsă de panică se oprea pe rând la fiecare dintre cei trei bărbaţi. În cele din urmă zise:

— Ce vreţi? N-am făcut nimic rău!

— Te-am urmărit în parc, zise Malko cu o voce severă.

Anton Birch lăsă capul în jos.

— Nu… Nu e interzis, bâigui el. Nu mă pot lipsi. Am întâlnit o fată care… Şi acum…

Heroina îl făcea nervos şi se bâlbâia. Malko se aplecă spre el. Chris şi Milton, aşezaţi pe scaune, se uitau la el ca nişte pisici gata să înghită un şoarece.

— De unde iei banii cu care cumperi drogurile? De la clienţi?

Insulta îl făcu pe Anton Birch să tresară.

— Eu sunt un om cinstit, „mein herr!” Muncesc şi câştig bine. Mă lipsesc de alte plăceri, asta e tot. Nu-mi fac decât o singură injecţie, pentru că o doză este foarte scumpă.

— Cât?

— O sută de franci.

Probabil că jumătate din salariu se ducea pe droguri. Malko îi zâmbi.

— Domnule Birch, nu mă aflu aici ca să-ţi ţin o lecţie de morală. Vreau să-ţi fac o ofertă. Suntem gata să-ţi oferim mulţi bani în schimbul unei informaţii.

Anton Birch se uită la el fără să înţeleagă, cu lacrimi în ochi.

— Ce informaţie?

— E vorba de un cont numerotat de care te ocupi dumneata. Vrem să ştim numele adevăratului proprietar.

Malko vorbea din nou în „schweizer deutsche”. Anton Birch se uită la el stupefiat şi protestă cu o voce plină de reproş:

— Dar este absolut imposibil! zise el cu accentul lui cântat. E secret. Aş risca să ajung la închisoare dacă aş face aşa ceva. De vreme ce sunteţi de la poliţie, ştiţi prea bine asta…

Malko îşi fixă privirea în ochii funcţionarului de la bancă.

— Adevărul e că nu suntem de la poliţie. Dar avem nevoie de această informaţie.

Chris Jones se foi pe scaun şi scaunul trosni sub el. Nu

pricepea nici o boabă din subtilităţile acelei „schweizer deutsche” şi homosexualul din faţa lui îl agasa. Îşi întredeschise haina lăsând să se vadă mânerul armei pe care o mângâie cu nostalgie.

Anton Birch scoase un ţipăt ascuţit ca de şoarece.

— Sunteţi gangsteri! Voi chema poliţia!

Vru să se ridice, dar mâna lui Milton Brabeck îl ţintui de canapea.

— Culcat, zise cu sobrietate gorila.

Malko continuă:

— Nu suntem gangsteri, dar vrem această informaţie. Cu orice preţ.

Anton Birch încercă să-şi recapete sângele rece.

— Dar, domnilor, chiar dacă aş vrea tot n-aş putea, zise el tânguitor… Conturile numerotate au un nume de cod. Cel al proprietarului nu apare niciodată. Fără acest cod n-aş putea să vă spun nimic.

— Bine, am să te ajut, zise Malko. În urmă cu câteva zile, o femeie tânără şi blondă a venit din Finlanda să scoată bani din acest cont. Dumneata te-ai ocupat de ea. O cheamă Aija Sunblad.

— Dacă ştiţi, atunci nu aveţi nevoie de mine!

— Avem motive să credem că proprietarul este altcineva, zise cu răceală Malko. Vreau să ştiu totul despre acest cont. Codul, numărul, proprietarii, totalul sumelor generate, viramentele efectuate. Totul.

— E imposibil. *Unmuglish…*

Cu braţele încrucişate pe piept, plăpândul Anton Birch devenise deodată un amestec de Jeanne d’Arc şi de Paznicul Rinului. Lui Malko aproape că îi era milă de el. Numai că nu putea să dea înapoi. Insistă din nou.

— Poţi astfel ajuta la salvarea unor vieţi omeneşti…

— Nici pentru salvarea a zece mii de vieţi! exclamă elveţianul. Noi avem principiile noastre. Nu vreau să trădez încrederea directorilor mei…

Când te angajai la o bancă în Elveţia era ca şi cum te-ai fi călugărit.

Ajunseseră în impas. Chris Jones scoase revolverul şi începu să se joace cu el. Asta avea totdeauna un efect sigur

asupra oamenilor simpli. Dar Anton Birch rămase închis în el. Trebuia să se treacă la mijloacele drastice.

— Căutaţi-l prin haine! zise Malko.

Elveţianul sări de pe canapea ca un greiere. Chris Jones a fost nevoit să-l ţină, în timp ce Milton Brabeck îi golea buzunarele, din care scoase cinci pliculeţe de hârtie albă împăturite... Anton Birch se zbătea cu furie. Încercă să-l muşte de mână pe Milton, care se trase brusc înapoi.

— Ei, poate are sida!

Malko luă pliculeţele şi desfăcu unul. Înăuntru erau câteva grame de praf alb. Anton se uita ţintă la el, fascinat ca de o cobră. Malko deschise fereastra şi despături pliculeţul.

— Opreşte-te! strigă Anton Birch cu o voce sugrumată.

Praful alb zbură pe fereastră. Elveţianul spumega de furie, ţinut bine de Milton.

— Ticălosule! strigă el. Ticăloşilor! Sadicilor!

Neclintit, Malko continua să împrăştie pliculeţele cu heroină în bătaia brizei. Anton Birch îşi făcuse aprovizionarea pentru toată săptămâna. După ce le vărsă pe toate, Malko se întoarse spre elveţian şi zise:

— Gata. Acum te vom ţine aici până când vei vorbi. Până când îţi vei pierde minţile. Până când corpul o să ţi se facă bucăţele. Noi avem destul timp. Acum e rândul tău.

Anton Birch se uită la el cuprins de oroare şi bâigui:

— Dar sunteţi nişte monştri, nişte sadici...

— Nu, răspunse Malko. Încercăm să salvăm nişte vieţi omeneşti. Multe vieţi. A ta nu mă interesează.

— Nu voi vorbi, zise Anton Birch. Vă voi denunţa poliţiei.

Chris Jones rânji. Cu ochii lui de iepure rusesc, tânărul îl cam agasa. Îi zise lui Malko cu un zâmbet răutăcios:

— Îl laşi pe mâna mea o jumătate de oră şi-ţi aduc lista cu toţi clienţii băncii.

— Înfrânează-ţi instinctele violente, zise Malko. Lucrurile se vor aranja de la sine.

*

* *

Anton Birch gâfâia, ghemuit pe canapea, cu fruntea scăldată de sudoare, cu privirea fixă, hăituită, ca cea a unui

animal. Stingheriţi, cei doi americani făceau cu rândul pentru a-l supraveghea, trecându-şi unul altuia o sticlă de Johnny Walker. Se distraseră cu telecomanda deschizând uşile unei mobile somptuoase care adăpostea un televizor mare Akai, cuplat cu un video Samsung şi acum se uitau la un film în germană. Funcţionarul de la bancă gemea uşurel şi tremura ca frunza în vânt. Deodată, sări în picioare şi se repezi la fereastră. Chris îl prinse în ultima clipă.

— Lasă-mă să ies! imploră el.

— Nu!

Deodată începu să urle. O adevărată sirenă. Milton fu nevoit să-i pună căluş. Se rostogoliră pe mochetă şi americanul scoase un ţipăt. Elveţianul îl muşcase. Americanul îl lovi cu muchia palmei şi se ridică puţin ameţit.

— Ar fi mai bine să-l băgăm în cadă, zise Chris Jones sinistru.

— S-ar supăra prinţul.

Anton Birch gâfâia din nou. Se zvârcoli pe podea, vizibil chinuit de dureri cumplite, cu mâinile crispate pe burtă. Apoi, începu să vomeze. Îngrijoraţi, Chris şi Milton se consultară din priviri.

— Doar n-o să crape?

— Habar n-am.

Milton formă numărul de la „Dolder”. Era şase dimineaţa. Malko ridică receptorul şi le ascultă doleanţele.

— Încă nu e „copt”, zise el, medicul „agenţiei” mi-a spus că nu va ceda decât pe seară.

*

* *

Orele treceau. Anton Birch semăna din ce în ce mai mult cu un cadavru. Avea tenul ca ceara şi ochii duşi în fundul capului. Nu mâncase, dar băuse enorm. O sudoare urât mirositoare îi lipea hainele de corp… Ghemuit într-un colţ ca un animal, elveţianul se uita ţintă la temnicerii lui. Deodată, buzele i se răsfrânseră însoţind un rictus de om nebun şi din piept îi ieşi un strigăt strident. Se ridică în picioare privindu-l ţintă pe Milton. Cuprins de panică, americanul scoase revolverul.

— Ei! S-a ţăcănit!

Chiar în momentul acela, Anton Birch se năpusti asupra lui, cu unghiile înainte, urlând ca o sirenă blocată. Milton Brabeck îl evită în ultima clipă şi-l pocni cu ţeava revolverului peste ceafă. Elveţianul se rostogoli pe mochetă şi rămase acolo cu mâinile întinse lateral.

— *Shit,* l-ai omorât! exclamă Chris Jones.

Se aplecă asupra lui şi Anton Birch sări imediat zgâriindu-i faţa şi urlând ca un animal. Îngrozit, americanul se debarasă de el lovindu-l cu piciorul şi în cele din urmă se culcă peste el, înfundându-i faţa în mochetă. Urmară secunde interminabile. Deodată, corpul elveţianului se destinse. Începu să hohotească ca un copil, cu corpul scuturat de spasme.

— Vă voi spune ce doriţi! Vă implor, voi muri! Am nevoie de o injecţie.

Era şase seara.

Capitolul XII.

— Duceţi-mă acolo, altfel voi muri! implora Anton Birch.

Malko se uită la el cu o privire rece. Funcţionarul de la bancă era schimbat la faţă, tremura din tot corpul, avea ochii oribil de roşii şi o sudoare bolnăvicioasă îi picura de pe frunte şi din păr. Îi era milă de el, dar nu era momentul să cedeze.

— Mai întâi informaţia. Codul şi numele.

Anton Birch îşi frângea mâinile.

— E unul pe care-l cunoaşteţi, dar de celălalt nu-mi mai amintesc. E un nume arab. Sunt bolnav!

Inima lui Malko tresări. Un nume arab!

— Numele de cod al contului?

— Amar, răspunse elveţianul dintr-o suflare.

Amar, victorie în arabă... se apropia de ţintă. Dar simţea că elveţianul ajunsese la capătul puterilor. Trebuia să slăbească presiunea.

— Foarte bine, te vom duce acolo, zise el. Luni dimineaţă voi veni la bancă împreună cu tine, ca şi cum aş fi un client şi-mi vei spune celălalt nume, semnăturile, totul.

— Da, da.

— Du-te să te speli.

— Nu.

Era un strigăt de oroare. După douăzeci şi patru de ore de suferinţă, funcţionarul de la bancă nu mai avea decât un singur gând: să-şi injecteze drogul. Coborâră. Anton Birch aproape că alerga. În maşină, elveţianul tremura lângă Malko, cu mâinile prinse de speteaza scaunului, gemând domol. Când ajunseră la intrarea în parcul cu drogaţi, elveţianul o luă la fugă spre chioşc. Îl văzură dând la o parte oamenii, ca un nebun. În ziua ceea era mult mai multă lume decât în ajun.

Birch ieşi din mulţime cu o seringă în mână. Se lăsă pe vine în iarbă şi-şi făcu imediat injecţia, rămânând apatic un lung moment. Când ridică capul întâlni privirea lui Malko. Miji ochii cu un zâmbet răutăcios şi se năpusti spre drogaţii

adunaţi în jurul chioşcului, urlând ca o sirenă.

— Sunt nişte curcani nenorociţi! M-au torturat, vor să vă aresteze pe toţi!

Brusc, se făcu o tăcere deplină. Preţ de câteva secunde nu se întâmplă nimic. Apoi, Malko avu impresia că trăieşte un coşmar. În timp ce unii drogaţi se eschivau, ceilalţi se adunau încet în jurul lor. O imagine de infern. Priviri halucinate de ură, mâini scheletice cu pumni diformi, piepturi cărora le puteai număra coastele – un adevărat tablou de Goya.

Dar în fiecare mână era o seringă…

Doi tipi bondoci, cu alură de italieni, se năpustiră spre ei. Unul dintre ei se aplecă asupra unei epave ghemuită la baza chioşcului. Petele şi pustulele de pe faţa emaciată nu lăsau nici o îndoială: un bolnav de sida în ultimul grad… Italianul îi smulse seringa din braţ şi o agită în direcţia lui Malko cu un zâmbet.

— Aşa, ticălosule, ai venit să ne calci pe nervi! O să-ţi lăsăm o amintire.

*

* *

— *Hold it!*

Alb ca varul, Chris Jones se aşezase între Malko şi vânzătorul de drog cu seringa. În spatele lui se auzi un strigăt. Milton Brabeck rupsese tibia unui drogat care se repezise la el, vrând să-l lovească în ochi cu seringa. Drogaţii se înghesuiau în jurul lor, strigând înjurături în germană şi franceză. Cineva aruncă o piatră care-l lovi pe Malko în umăr. De cealaltă parte a râului Limmat nu se vedea decât o masă de oameni adunată în jurul chioşcului şi ceva mai multă agitaţie decât de obicei…

— Anton!

Malko îl zărise pe elveţian fofilându-se printre drogaţi şi îndreptându-se spre ieşire. Făcu un pas înainte şi cei doi vânzători de drog îl prinseră imediat între ei, ignorându-l pe Chris Jones. Acesta din urmă văzu seringile ameninţătoare la mai puţin de un metru. Americanul îşi scoase cu un gest brutal revolverul şi, cu ţeava în aer, apăsă pe trăgaci. Detunătura răsună ca o bubuitură de tunet, declanşând o

reacţie de panică la majoritatea drogaţilor. Mai puţin la vânzătorii de drog. Aceştia se năpustiră imediat asupra americanului.

— Idiotule!

Seringile erau la mai puţin de un metru. Chris Jones, în ciuda anilor de antrenament, fu cuprins de panică.

Pac! Vânzătorul de drog păru lovit de o piatră enormă. Proiectilul revolverului 357 Magnum îi distruse complet capul, aruncându-l în spate, împrăştiind în jur numai sânge. Colegul lui rămase încremenit câteva secunde, apoi lăsă totul baltă, întoarse spatele şi o luă la sănătoasa, ca şi ceilalţi drogaţi, lăsând o dâră de seringi în urma lor. Cât ai clipi din ochi, nu mai rămaseră decât Malko, cele două gorile şi cadavrul care zăcea în ţărână.

Malko privi în direcţia în care fugise Anton Birch şi îl zări ascuns într-un tufiş de pe malul râului. Cei trei bărbaţi se repeziră spre el. Văzându-i, Anton scoase un strigăt strident şi se aruncă în apă.

Milton Brabeck ajunse primul. Fără să ezite, americanul se aruncă imediat după funcţionarul de la bancă şi-l prinse de guler, ca pe o pisică. Îl aduse fără efort la mal unde îl lăsă să cadă în iarbă cu un aer scârbit. Anton Birch era complet apatic, îngâna vorbe fără şir, ghemuit ca un animal hăituit.

Malko îşi dădu seama că trebuia traumatizat o dată pentru totdeauna, pentru a evita alte probleme. Nimic altceva nu mergea cu un drogat. Îl forţă să se ridice şi-l traseră până la chioşc, lângă cadavrul vânzătorului de droguri. Anton Birch sughiţă şi începu să vomeze peste cadavru. Malko îl forţă să întoarcă capul spre el.

— Dacă nu faci ce-ţi spun şi tu vei păţi la fel, îl ameninţă el. Acum te vom duce acasă. Mâine dimineaţă mergem împreună la bancă. Unul dintre prietenii mei va rămâne cu tine în noaptea asta. La bancă mă voi da drept client. În zece minute îmi vei comunica tot ce vreau. Şi n-ai să mai auzi niciodată de mine.

Anton Birch îşi recăpătă puţină energie pentru a spune cu o voce tremurătoare:

— Dar dacă fac asta îmi voi pierde slujba…

— Nimeni nu va afla vreodată, zise Malko. Şi, la urma urmelor, nu prea ai de ales. Să mergem!

Ieşiră din parc. Mercedesul vânzătorilor de droguri dispăruse. Pe drum întâlniră o maşină a poliţiei care se îndrepta fără grabă spre parc. Probabil că infirmierele de la Crucea Roşie telefonaseră la poliţe. Malko nu era prea îngrijorat. Moartea unui vânzător de droguri nu avea să tulbure prea tare autorităţile locale... Nici martori n-or să se prea găsească. Cu puţin noroc, cazul va fi clasat...

Acum nu mai rămăsese decât ultima parte a operaţiunii. Anton Birch părea pregătit pentru ea. Rezistenţa lui semăna cu cea a unei meduze.

*

* *

Ajuns la douăzeci de metri de coloanele care încadrau intrarea Societăţii Bancare Elveţiene, Anton Birch se opri brusc şi se uită la Malko, cu ochii umezi de lacrimi. Îşi reluase înfăţişarea impecabilă de funcţionar model, cu cămaşă roz şi haină cu dungi.

— Nu pot, zise el cu o voce plângăreaţă. Voi fi întrebat cine eşti...

— Ba nu, îi tăie vorba Malko. Preferi să mă duc la directorul băncii... şi să-i povestesc despre micile tale excese?

— Nu, nu, gemu el. Atunci lasă-mă să intru primul. Vei veni după aceea şi vei întreba de mine.

— De acord!

Malko îl privi îndepărtându-se şi urcând treptele. Cinci minute mai târziu, după ce se prefăcuse că priveşte cu interes vitrina unei galerii, Malko intră şi el. Holul băncii era mohorât şi luxos, peste tot cu lambriuri. Un gardian în uniformă îl întâmpină cu zâmbetul pe buze.

— Cu domnul Anton Birch.

— Pe cine să anunţ?

— Domnul Amar.

Gardianul ridică receptorul telefonului interior şi vorbi cu Anton Birch. Malko aştepta cuminte. Gardianul închise şi-l rugă să-l urmeze. Îl instală într-un mic birou cu şase scaune, ţigări şi un telefon. Ferestrele dădeau spre Bahnhofstrasse.

Totul strălucea de curăţenie. Blocnotesuri, creioane ascuţite şi un coş mare pentru hârtii…

Anton Birch îşi făcu intrarea peste cinci minute, cu un teanc de dosare sub braţ. Bărbia îi tremura.

— Am adus! zise el.

Malko deschise primul dosar. Cel care conţinea numele proprietarilor contului. Două fişe din carton alb. Una era pe numele Aija Sunblad. Cealaltă purta numele Ali Muganieh. Cu două semnături diferite, una în arabă, cealaltă cu litere latine. Şi o fotografie! Cea a unui bărbat tânăr cu faţă pătrată, cu o mustaţă mare, cu ochii foarte înfundaţi în orbite.

— De ce aveţi o fotografie? întrebă el.

— Ne luăm această măsură de siguranţă în cazul clienţilor arabi, explică elveţianul. Pentru noi, toţi arată la fel…

Malko băgă fotografia în buzunar zâmbind.

— Ţi-o voi înapoia.

Celălalt era prea pierdut ca să protesteze.

— Mai vrei şi altceva?

— Da. Câţi bani a retras femeia când a venit ultima dată?

— Două sute de mii de dolari în bancnote şi ceva din seif, dar nu ştiu ce.

— Unde e cheia?

— Cheia e la ea. N-am văzut niciodată ce se afla înăuntru. Te rog să te grăbeşti.

Sudoarea îi picura de pe faţă. Malko deschise un plic mare în care se aflau câteva foi pline cu cifre. Situaţia plasamentelor. Anton începu să explice ca un automat.

— Aceşti clienţi vor mai mult bani lichizi, aşa că nu prea am tranzacţii la bursă, ci doar plasamente la vedere pentru patruzeci şi opt de ore… Ăsta e totalul. Moneda de referinţă e dolarul.

Malko avu totuşi un mic şoc: 11.674.932 de dolari şi 45 de cenţi. O adevărată avere. Cu siguranţă că nu cu banii de pe articole strânsese Aija o astfel de sumă.

— Cum este aprovizionat acest cont?

— De conturi numerotate, aici, la Geneva, de societăţi extrateritoriale şi din Liban.

Cu alte cuvinte, era imposibil să se ajungă la sursă. Malko îşi făcu câteva însemnări şi se ridică.

— Mulţumesc, zise el. Uită vizita mea şi nu vorbi nimănui.

Ali Muganieh îşi dăduse o adresă din Beirutul de Vest. Într-o altă lume. Numele era fals, dar cu siguranţă că CIA îl va putea identifica după fotografie. Anton îl conduse până la ieşire arătându-i cel mai mare respect şi Malko se pomeni pe Bahnhofstrasse, în bătaia soarelui de iunie. Făcuse progrese, dar mai erau încă multe de descoperit.

Chris şi Milton se apropiară de el.

— Ce facem?

— Eu mă întorc la Helsinki, răspunse Malko. Iar voi veniţi cu mine.

— Acolo e la fel de curat? întrebă cu nelinişte Chris.

— Au lichidat ultimul microb acum treizeci de ani, zise Malko.

La Helsinki se afla Aija, singura legătură cunoscută cu Ali Muganieh, cheia misterului.

*

* *

Donald Gast derulă telexul venit în urmă cu cinci minute de la Langley.

— Iată, Mahmud Jalil, zise el. Cu numele de războinic Ali Muganieh. Născut la Jaffa în 1946. Văduv, doi copii, nevasta lui fiind ucisă în urma unui bombardament israelian asupra unei tabere palestiniene. Fost ofiţer în armata siriană. A făcut studii de inginerie în Berlinul de Est. Militant naţionalist arab. A organizat un grup terorist protejat de sirieni şi e ajutat de Libia, care are drept scop împiedicarea apropierii dintre Israel şi OEP. Specialist în explozive. Are o reţea logistică importantă în Europa. Trăieşte în general în Siria, unde are mai multe ascunzători. A fost implicat în explozia unui avion „727” al Companiei TWA între Atena şi Beirut, acţiune încredinţată unei libaneze care era nebună după el. Este unul dintre teroriştii cei mai periculoşi, pentru că dispune de mulţi bani, are mult farmec şi vorbeşte câteva limbi. De cele mai multe ori se dă drept om de afaceri libanez. I s-au găsit urmele trecerii prin Roma, Atena, Frankfurt şi Berlinul de Est. Totdeauna prea târziu.

— Când a fost văzut ultima dată? întrebă Malko.

— În urmă cu un an se afla la Damasc. Nu avem nici cea mai mică idee despre locul unde se ascunde în momentul de faţă. Poate într-o ţară din Est, de vreme ce era la Leningrad. KGB-ul îl protejează fără să participe la operaţiuni. Asta a fost totdeauna politica lor.

— Cu siguranţă că pregăteşte un atentat, conchise Malko. O bancă e un loc ideal pentru a ascunde un material exploziv sofisticat. Banii îi folosesc pentru logistică. Nu mai rămâne decât Aija. Va trebui să aibă neapărat un contact cu el.

— Poate că nu, obiectă omul de la FBI. Nu ştim în ce stadiu de pregătire se află atentatul. Poate că e prea târziu. Şi nu dispunem de nici un element, nici ca să prevenim companiile aeriene, nici pentru a determina poliţia finlandeză s-o interogheze pe Aija Sunblad. Pentru că ceea ce ştim a fost obţinut ilegal.

Ziarele din Zurich scriseseră doar câteva rânduri despre moartea vânzătorului de droguri, dar nu trebuia întinsă prea mult coarda cu poliţia elveţiană. În ciuda eforturilor, se aflau blocaţi.

— Pot să-i comunic Samirei identitatea amantului? întrebă Malko.

Urmă o tăcere stingheritoare. Cei doi americani ar fi vrut să păstreze pentru ei aceste mici secrete. Dar prietenia avea îndatoririle ei.

— Spune-le acestor imbecili, răspunse Donald Gast suspinând. Altfel vor face din asta o adevărată dramă.

Malko privea ţintă la granitul gării de peste drum, prin ferestrele mari ale încăperii. Cum s-o abordeze pe Aija şi mai ales cum să afle mai multe de la ea. Ce împingea o femeie ca ea să participe la un atentat terorist? Ali Muganieh era liber şi ceasul maşinii infernale ticăia implacabil. Chris şi Milton se instalaseră la *Intercontinental,* gata să acţioneze, dar deocamdată nu-i erau de nici un ajutor…

— Trebuie să ajung din nou la Aija, zise el.

*

* *

Anton Birch ieşi cu teamă din bancă. Ziua aceea fusese îngrozitoare. Clipă de clipă se aşteptase ca directorul să intre în biroul lui. Niciodată, nu-i trecuse prin minte că i se putea întâmpla o astfel de aventură. Acum ştia prea bine că avusese de-a face cu agenţii unui serviciu secret. Nu era naiv. Cel care trăsese o făcuse cu siguranţa unui poliţist. Nu erau nişte gangsteri, ci nişte agenţi mult mai periculoşi. Ca şi titularul contului Amar. Cu arabii nu se ştia niciodată. Şi blonda aceea superbă, o finlandeză…

Ajunse lângă o cabină telefonică situată în colţul străzii Rennweg şi intră în ea. Se aprovizionase cu monede de cinci franci. Îşi scoase carneţelul secret şi formă primul din numerele de urgenţă pe care i le lăsaseră clienţii lui. Pentru cazul în care s-ar fi ivit o problemă gravă. Conştiinţa lui profesională era mai tare. Nu le putea înşela…

Soneria sună în gol. Era un număr din Germania. Încercă altul, de la Beirut, dar o voce înregistrată pe bandă îi spuse că legătura era întreruptă. Nici cu următorul nu avu mai mult succes. În sfârşit, cineva îi răspunse de la capătul celălalt al firului şi elveţianul transmise mesajul cu o voce sacadată.

Capitolul XIII.

Malko împături *Herald Tribune* care anunţa pe prima pagină:

„Yasser Arafat, preşedintele OEP-ului, acceptă în mod oficial existenţa statului Israel. Americanii încep negocieri cu OEP-ul. Organizaţia palestiniană declară că renunţă total şi definitiv la terorism.”

Donald Gast tocmai intrase în birou, unde Malko îl aştepta împreună cu Jim Mac Lane. Omul de la CIA, cu un aer agitat, aruncă pe masa joasă un teanc de documente şi se aşeză în faţa celor doi.

— Am primit informaţii suplimentare despre Ali Muganieh, zise el imediat. Mai întâi cea mai importantă. Este specialist în aparate explozive acţionate cu ajutorul unui detonator altimetric, ascunse în aparate de radio. În urmă cu trei luni, poliţia germană a pus mâna pe câteva astfel de dispozitive aflate într-o ascunzătoare aparţinând unuia dintre oamenii lui. Pe urmă, în aprilie se afla în Iran, fapt ce explică intervenţia lui Moktar Godzadeh. Avem de-a face cu un proiect de atentat „sponsorizat” de Iran. După toate aparenţele, o bombă plasată la bordul unui avion.

Malko avu impresia că cineva îi toarnă pe spate un lichid rece ca gheaţa.

— Donald, iată pentru ce a fost asasinat Fredrik Skytten! zise el. Tranzistorul Toshiba! Probabil că în el se afla un aparat exploziv şi pentru recuperarea lui au fost nevoiţi să-l împuşte pe acel nefericit de finlandez. Fredrik Skytten îl avea de la Aija!

Cercul se închisese. Totul devenea clar, cu excepţia morţii lui Khalil Aynam. Donald Gast întinse mâna spre telefon.

— Sună-l pe Ilnari Kaarnola, îi ceru el secretarei.

După treizeci de secunde se auzi soneria telefonului. Omul de la CIA branşă difuzorul, pentru ca şi ceilalţi doi să poată auzi convorbirea.

— Ilnari, Aija e la agenţie? întrebă americanul.

— Nu, răspunse finlandezul. E în concediu de două zile! Pentru o săptămână sau ceva mai mult. A rămas să mă sune.

— Unde a plecat? aproape că strigă Donald Gast.

— Habar n-am, răspunse calm Ilnari Kaarnola. Probabil undeva la soare.

Americanul închise livid la faţă.

— Trebuie să anunţăm imediat SUPO, propuse Jim Mac Lane.

Dacă raţionamentul lor se dovedea corect, Aija era liberă ca pasărea cerului şi ducea cu ea un tranzistor în care se afla o bombă. Era perioada vacanţelor, o perioadă propice pentru un atentat.

— Voi face o notă către companiile aeriene, zise Donald Gast. Cu numele şi semnalmentele finlandezei. Urgenţă absolută!

— Stai puţin! interveni Malko. Crezi că se va sinucide? Acest tip de tranzistor nu se înregistrează printre bagaje. Îl iei cu tine. Cu siguranţă că nu ea îl va transporta. Şi pe urmă, de unde ştim că nu e încă la Helsinki? Poate că asta ar putea să ne spună Samira, care o supraveghează tot timpul…

— O.K., admise Donald Gast. Chris şi Milton să se ducă la ea acasă, în eventualitatea că nu a plecat încă. Tu te duci la Samira. După aceea, înainte de a anunţa SUPO, ne vom ocupa noi de Aija.

— Adică?

— Îi scotocim apartamentul. Fie că e aici sau nu.

— Perfect, zise Malko. Am plecat.

*

* *

Samira îi deschise imediat şi-l sărută distrată pe buze. Israeliana era în blugi şi pulover gros de culoare albă.

— Ai aflat lucruri noi la Zurich? îl întrebă ea.

— Da. Am aflat cum îl cheamă pe amantul finlandezei. E vorba de Mahmud Jalil, cunoscut sub numele de Ali Muganieh. E unul dintre oamenii de bază ai lui Ahmed Jibril. Mai mult decât periculos.

Samira dădu din cap indiferentă.

— Numele nu-mi spune nimic, dar cu siguranţă că şefii mei ştiu mai multe decât mine.

— Şi asta nu e tot, continuă Malko.

Îi aduse la cunoştinţă „specialitatea” lui Muganieh şi existenţa tranzistorului Toshiba. În mod curios, tânăra femeie părea mai mult indiferentă.

— Ce ai? întrebă Malko.

Samira dădu din umeri.

— N-ai citit ziarele? Ticălosul de Yasser Arafat a dat lovitura! Acum agită ramura de măslin... Americanii, care sunt nişte naivi, au căzut în cursă. Dar el va continua pe ascuns cu terorismul... Îl cunoaştem bine...

— Asta nu e sigur, zise Malko pe post de avocat al diavolului.

Israeliana îi aruncă o privire plină de ranchiună.

— Nu-i cunoşti pe arabi... Îţi întind o mână şi cu cealaltă aruncă grenade. Dar asta nu e problema ta. Ştii ceva precis despre atentatul care se pregăteşte?

— Nu, trebui să mărturisească Malko. Dar tu ai continuat s-o supraveghezi pe Aija?

— Nu chiar. În zilele din urmă n-am văzut-o, dar asta nu înseamnă nimic. În mod normal trebuie să vină mâine pentru ultima lecţie a anului. Avem şi o mică petrecere.

— De alaltăieri e în concediu, zise Malko. Şi avem toate motivele să credem că a luat cu ea tranzistorul cu pricina.

— Voi raporta, zise israeliana. Să mă ţii la curent cu ce mai aflaţi.

Se despărţiră. Aproape cu răceală. După cinci minute, Malko se întâlnea cu Chris şi Milton în faţa imobilului în care locuia Aija Sunblad.

— N-am văzut nimic, îl anunţă Chris.

— Să mergem! zise Malko.

Urcară cele trei etaje pe scări. În imobil nu se auzea nici un zgomot. Malko sună la uşa finlandezei.

O dată, de două ori, de trei ori. Nici un răspuns. Se întoarse spre oamenii lui.

— Mai ştiţi să deschideţi discret o uşă? întrebă el.

— O să dureze cam zece-treizeci de secunde, răspunse Chris Jones.

— Atunci, daţi-i drumul.

Chris scoase o trusă din buzunar, iar Milton lumină broasca. Urmară câteva hârâieli metalice şi, după zece secunde, un scrâşnet urmat de un pocnet înăbuşit. Chris Jones se ridică cu ochii plini de mândrie.

— Întoarceţi-vă în maşină, zise Malko. Mă anunţaţi dacă vine.

Intră în apartamentul ziaristei şi închise uşa în urma lui. Mai întâi, aruncă o privire rapidă. Totul era în ordine, pe masa din salon chiar se afla un buchet de lalele. Prin urmare, nu plecase din Helsinki. Se repezi în dormitor şi deschise pe rând dulapul, comoda, vestiarul.

În dulapul de perete din bucătărie, el găsi ceea ce căutase – un mare aparat Toshiba ascuns în spatele unor pungi de plastic. Scoase aparatul din ascunzătoare şi-l examină. Fără îndoială că era acelaşi tranzistor zărit în cabana lui Fredrik Skytten. Sau fratele lui geamăn... Îl porni. Muzica răsună imediat în încăpere şi Malko opri repede sunetul. Îl ridică în dreptul urechii şi-l scutură. Auzi un zgomot metalic, ca şi cum un obiect greu s-ar fi plimbat în interior... ceva anormal. Ai fi zis că înăuntru erau nişte baterii suplimentare prinse prost.

Deschise un sertar şi luă o şurubelniţă. Se instală la masă şi începu să demonteze tranzistorul.

Scosese deja două şuruburi, când auzi o cheie rotindu-se în broasca uşii de serviciu. Se ridică instinctiv şi se repezi în camera vecină, lăsând aparatul de radio pe masă. Putea să fie o femeie de serviciu. Nu era cazul să provoace zarvă în imobil.

Aproape că ajunsese la uşa principală, când o voce răsună în spatele lui:

— Opreşte-te că trag!

În vocea aceea era ceva disperat care-l împiedică să facă pasul mai departe. Se întoarse. Aija Sunblad, în pulover şi pantaloni, cu părul desfăcut şi nemachiată, ţinea îndreptat spre el un pistol mic nichelat.

Ochii ei superbi străluceau de o ură nebună. Mâna dreaptă îi tremura uşor, dar degetul era crispat pe trăgaci... De unde apăruse? Cu siguranţă că nu de pe stradă, căci

altfel ar fi fost interceptată de cei doi americani.

— Ştiu totul, Aija, zise calm Malko. Orice încercare de fugă e inutilă. Eşti complicea unui terorist periculos, Ali Muganieh. Abia m-am întors de la Zurich.

— Ştiu, zise ea. Mă aşteptam. Ţi-am văzut maşina când ai sosit. M-am ascuns. Acum vei face ce-ţi spun eu. Altfel te ucid. Întoarce-te în bucătărie.

Malko nu se împotrivi. Trebuia să câştige timp. Ea se dădu înapoi cu arma îndreptată în permanenţă spre el. Muşchii gâtului erau întinşi ca nişte coarde.

— Deschide uşa! îi ordonă ea.

Ajunseră pe un mic palier în faţa uşii de fier a unui ascensor de serviciu. Malko simţi în dreptul şalelor ţeava revolverului.

— Dacă mişti, trag! îl avertiză Aija.

Rămase lipit de perete, cu arma în spate. Nici un moment nu-i lăsă posibilitatea să încerce ceva. Când ajunseră jos, Aija deschise şi ieşi din cabină, obligându-l şi pe Malko să facă la fel. Apoi, îi arătă un culoar lung. Malko o simţea gata să tragă la cel mai mic incident.

Ajunseră într-o încăpere mică care semăna cu un vestiar, în fundul căreia se afla o uşă mare, jumătate din lemn şi jumătate din sticlă: sauna comună a blocului.

Aija deschise uşa şi Malko zări bănci de lemn cu prosoape. Dispozitivul de încălzire era deja pornit şi se simţi sufocat de un val de aer cald.

— Intră! îi ordonă finlandeza.

Malko ezită şi Aija ridică ţeava armei spre faţa lui cu o expresie rătăcită... Intră pe uşa saunei şi-şi simţi pieptul umplându-se de abur fierbinte. Tânăra femeie se uita la el cu o privire răutăcioasă.

— M-ai forţat să fac dragoste cu tine. Vei plăti scump pentru asta, zise ea.

Finlandeza nu-i lăsă timp să-i răspundă. Trânti uşa cu un gest violent şi o încuie. Malko o văzu aplecându-se spre termostat şi răsucind butonul spre dreapta, până la refuz, probabil la optzeci de grade... În general, o temperatură suportabilă preţ de câteva minute. Aija era liniştită. Prima saună comună era prevăzută pentru ora cinci, exact peste

două ore.

Timp suficient ca să-l „prăjească” pe Malko.

Chris şi Milton se priviră îngrijoraţi. Trecuseră douăzeci şi cinci de minute de când îl lăsaseră pe Malko în apartamentul finlandezei. Ciudat. Nu o văzuse pe Aija intrând în imobil.

Câteva maşini ieşiseră din garaj, dar nici una nu intrase.

— Mă duc să văd, zise Chris Jones.

Luă ascensorul. Uşa apartamentului 3 B era încuiată. Sună. Nici un răspuns. Sună din nou. Malko n-ar fi deschis, dar asta dovedea că în apartament nu se afla proprietara lui legitimă.

Îşi scoase trusa şi descuie cu un şperaclu. Peste câteva secunde se afla înăuntru. Într-un minut constată că Malko nu mai era acolo. Ieşi şi coborî scările câte patru pentru a ajunge cât mai repede la coechipierul său.

*

* *

Sprijinindu-se de o bancă, Malko încerca să spargă geamul saunei lovindu-l cu picioarele. Din păcate, era protejat de un grilaj solid. Parcă respira foc. Inima îi bătea cu putere. Era o senzaţie cumplită. Avea pielea fierbinte, hainele se lipiseră pe el şi puţinul aer care îi intra în plămâni îl ardea îngrozitor. Se opri epuizat. Peste câteva minute avea să-şi piardă cunoştinţa. Închise ochii. O sudoare acidă i se scurgea de pe frunte iritându-i corneea. Vederea i se tulbură. Rămase cu faţa lipită de geam ca o insectă prinsă în capcană.

*

* *

Aija Sunblad se oprise să telefoneze de la o cabină de lângă port. Striga în receptor, pentru că legătura era proastă şi interlocutorul ei recepţiona un cuvânt din trei. Se uită la ceas şi constată că nu mai avea deloc timp…

După o ultimă recomandare, finlandeza închise şi urcă în maşină. Telefonul acela de la Zurich fusese providenţial. Altfel s-ar fi întâmplat o adevărată catastrofă. De multă

vreme îşi pierduse reflexele normale, ignorând punctele de referinţă pe care fusese educată să le respecte. Nu-i mai rămăsese decât un scop: să placă bărbatului de care nu se putea lipsi şi care pur şi simplu o subjugase. Gândul de a dormi lipită de el, de a se lăsa pătrunsă de membrul lui enorm o excita la culme. El o îndemnase să cumpere acel revolver. Îi mărturisise că era un om hăituit de serviciile secrete ale Israelului şi Statelor Unite care voiau să-l omoare şi că toţi cei care împărţeau viaţa cu el se expuneau aceloraşi riscuri. Cumpărase pistolul crezând că nu se va folosi de el niciodată. Apoi, descoperise treptat o lume necunoscută şi periculoasă căreia îi adoptase orbeşte regulile şi modul de a gândi.

Amantul ei nu o lăsase multă vreme în dilemă după prima întâlnire. Aproape imediat îşi dăduse seama că era ceva mai mult decât un om de afaceri. Oamenii de afaceri nu dormeau cu un pistol la îndemână.

„Sunt un combatant care ia parte la lupta armată împotriva statului Israel, îi explicase el amantei sale. Ţara mea e ocupată de evrei, care ne-au gonit din ea. Vreau să mă reîntorc acolo. E un război pe viaţă şi pe moarte împotriva Mossadului şi a binecunoscutei CIA, care e aliata lui. Mossadul a omorât deja câţiva din prietenii mei. În Teritoriile Ocupate curge sânge palestinian în fiecare zi. Încerc să răzbun aceste acţiuni barbare.”

Aija fusese mai mult decât receptivă la vorbele lui. Tatăl ei, *scharführer* în Divizia SS Nordiand, o crescuse în aşa fel încât să-i urască pe evrei. Pe lângă capacităţile lui sexuale, acest palestinian i se părea un erou autentic. La începutul relaţiei lor nu amintise de terorism. Doar de acţiuni împotriva Israelului şi a celor care îl hăituiau. Îl simţise sincer devotat cauzei sale. Când nu făceau dragoste, amantul ei îi povestea istoria Palestinei şi a războaielor succesive şi ratate pentru eliberarea de dependenţa Israelului.

Când o părăsise, după vreo zece zile, Aija se simţise diferită, utilă unei cauze.

Coborî de-a lungul portului, trecând peste un pod suspendat, gândindu-se că peste câteva zile va face din nou

dragoste cu amantul ei. Îi plăcea să fie posedată cu brutalitate de acel bărbat pe care-l admira. Chiar dacă, undeva în sinea ei, ceva îi spunea că totul se va termina rău...

Feribotul mare şi alb urma să plece în curând spre Germania. Trase maşina în parcare şi alergă până la debarcader. Din fericire, totdeauna avea la ea o sumă importantă de bani. Din portbagajul maşinii luase geanta de călătorie şi tranzistorul.

*

* *

— Nu se poate, doar nu şi-a luat zborul!

Chris şi Milton începeau să fie serios îngrijoraţi. Şuşoteau pe culoarul imobilului în care locuia Aija Sunblad. În cele din urmă, luară ascensorul până la ultimul etaj. Coborâră apoi pe scări cercetând cu privirea fiecare colţişor. Nu mai rămăsese decât parterul. Milton Brabeck deschise uşa culoarului şi intră.

— Chris!

Chris Jones, care rămăsese la intrarea culoarului, veni în fugă. Îl găsi pe Milton Brabeck descuind cu febrilitate uşa saunei în care zăcea Malko.

Acesta căzu în exterior, leşinat, în mijlocul unui val de aer fierbinte. Americanii îl scoaseră imediat din saună. Pielea lui Malko era fierbinte, roşie, deshidratată.

— Respiră! zise Milton. Trebuie să-l ducem la spital.

Îl ridică în braţe ca pe un copil şi se repeziră spre maşină. Chris se aşeză la volan şi conduse cu mare viteză spre centru. O luă la întâmplare spre Esplanaden. Opri la stop, coborî geamul şi întrebă un trecător:

— *Hospital?*

Trecătorul îi arătă prima stradă la dreapta.

— *Unioninkatu, 33.*

După două minute intrau în curtea unui spital specializat în dermatologie şi boli venerice!

Un infirmier care vorbea engleza îl duse imediat pe Malko la reanimare. Era deshidratat şi avea un început de edem pulmonar...

Când Chris şi Milton intrară în camera lui, o oră mai

târziu, Malko se simţea deja mai bine şi tocmai i se scosese masca de oxigen. Pielea îl durea îngrozitor şi avea băşici în câteva locuri.

— Aţi venit la timp, zise el.

— Ea te-a închis acolo? întrebă Chris sufocat de uimire.

Malko îi povesti ce se întâmplase şi îi întrebă:

— N-aţi văzut-o?

— Nu.

— Trebuie să-l anunţăm pe Donald Gast şi pe cei de la SUPO, zise Malko. Mă voi odihni aici până mâine.

Nu se simţea în stare să se mişte. Era moleşit de calmantele administrate. Căzu într-un somn adânc, imediat după plecarea celor doi americani.

*

* *

Anton Birch se îndepărtă de chioşcul de unde tocmai cumpărase cinci pliculeţe de heroină, plătind cinci sute de franci. Îşi dublase dozele pentru a-şi calma angoasele, după incidentul petrecut cu o săptămână în urmă. De când telefonase, se simţea ceva mai bine. Coşmarul se îndepărta şi încerca să se convingă că nu se întâmplase nimic. Îl ajuta şi rutina vieţii zilnice de la bancă. În curând avea să plece în concediu în Insula Capri, unde va uita de toate necazurile.

Nu-i remarcă pe cei doi bărbaţi cu pielea bronzată care îl urmăreau. Geci din piele, blugi, bascheţi şi un aer dur. La fel ca cei care vegheau asupra vânzătorilor. Fumau şi-l urmăreau cu privirea. Elveţianul îşi scoase geaca, îşi suflecă mâneca şi apăsă pe venă deasupra cotului. O înţepătură imperceptibilă. Închise ochii în timp ce lichidul i se scurgea în vene. Era momentul cel mai plăcut, când se simţea cuprins de o mare linişte. O voce necunoscută îi întrerupse beatitudinea.

— Tu eşti Anton Birch?

Deschise ochii. Unul dintre cei doi tipi se uita la el zâmbind. Un tip mai curând simpatic.

— Da, răspunse funcţionarul de bancă. De ce?

— Aşa, zise celălalt.

În acelaşi moment, al doilea tip, trecu în spatele lui, îi trase pe spate capul şi-l făcu să se prăbuşească în mijlocul

unui desiş de plante verzi unde pământul era presărat cu seringi. Cel care vorbise se lăsă în genunchi în faţa lui. Anton Birch abia dacă avu timp să-i fie frică. Briciul ţinut cu o mână fermă lovi gâtul cu o mişcare scurtă, secţionându-i cele două carotide şi traheea.

Elveţianul rămase lungit pe spate, cu seringa înfiptă în braţ. Jeturi de sânge îi ţâşneau din fiecare parte a gâtului tăiat şi ochii erau deja tulburi. Necunoscuţii se ridicaseră deja în picioare. Cel mai scund dintre ei scoase din buzunar un număr din ziarul *Zürcher Zeitung,* îl desfăcu şi-l aşeză peste faţa lui Anton Birch, pentru a ascunde sângele. Apoi, cei doi necunoscuţi se îndepărtară, mergând fără grabă spre muzeu. Nimeni nu-i remarcă.

*

* *

Malko avea impresia că era un homar scăpat dintr-o apă clocotită. Donald Gast şi Jim Mac Lane se uitau la el cu milă. Tocmai ieşise din spital.

— Putoarea a fost gata să-ţi facă de petrecanie! remarcă americanul. N-ai fost destul de prudent.

— Nu, nu credeam că are o armă. Coborâse în pivniţă sau în garaj. I s-a găsit urma?

— Da, răspunse „agentul special” al FBI-ului. SUPO a găsit o maşină garată în parcarea de la debarcaderul feribotului care merge la Peenemunde, în Germania. Prea târziu ca să se poată interveni. Sunt acolo sute de finlandezi şi practic nici un fel de control. Oricum, nu s-a emis nici un mandat împotriva ei…

— Şi tranzistorul?

— Â dispărut. L-a luat cu ea.

O secretară aduse un telex. Donald Gast aruncă o privire asupra lui.

— L-au lichidat pe Anton Birch, anunţă el. Închid pistele…

Malko îşi simţea capul gol. Misiunea lui se termina cu un eşec, în ciuda cursei sale de urmărire prin Europa. În mod ciudat, avea impresia că un anumit element îi scăpa, deşi evenimentele erau, aparent, cât se poate de clare. Aija fugise folosindu-se de pretextul concediului, luând cu ea tranzistorul.

Totuşi ceva îl tracasa. Nu se vor servi chiar de ea. De Ali Muganieh cu atât mai puţin. Prin urmare, îi lipsea o piesă din acest joc de puzzle. Şi, deodată, întrezări soluţia, gândindu-se din nou la Friedrick Skytten.

— De unde ştim că Aija Sunblad a luat cu ea acel tranzistor cu bombă? întrebă el.

Capitolul XIV.

— Ce vrei să spui?

Donald Gast părea la fel de stupefiat ca Jimmy Mac Lane. Malko îşi preciză ideea.

— Nu Aija va comite direct atentatul, explică el. Altfel ar fi o sinucidere. Şi nici Ali Muganieh. Există deci încă o persoană. În lumina celor descoperite, cred că înţeleg de ce Fredrik Skytten a fost asasinat. Probabil că Ali Muganieh i-a încredinţat finlandezei tranzistorul cu aparatul exploziv, în vederea unui eventual atentat. Tânăra femeie, nevrând să-l ţină la ea în casă, l-a încredinţat la rândul ei sau i l-a împrumutat prietenului său Fredrik. Pentru că acest bărbat o adora, probabil că nu i-a fost greu să-l manipuleze… Când Fredrik a fost căutat de poliţie pentru asasinarea lui Khalil Aynam, finlandeza a intrat în panică. Mai întâi, poliţia ar fi putut să găsească tranzistorul, apoi Fredrik putea să vorbească. Nu vom şti niciodată dacă avea intenţia să-l omoare sau dacă prezenţa mea a speriat-o. Cred că Moktar Godzadeh a fost cel care…

Donald Gast îl întrerupse.

— Sunt de acord. SUPO a descoperit că arma care l-a ucis pe Fredrik a fost revolverul găsit în posesia lui Moktar Godzadeh.

Din moment ce Aija se folosise deja de unul din prietenii ei pentru a păstra acel tranzistor, de ce nu s-ar fi folosit de altul pentru a-l transporta?

Urmă o tăcere apăsătoare. Donald Gast prinse grai primul.

— La cine te gândeşti?

— La un tânăr libanez care ia lecţii împreună cu Aija şi care pare îndrăgostit de ea. L-am întâlnit într-o zi din întâmplare.

Jimmy Mac Lane dădu din cap.

— E cam tras de păr, dar se poate verifica. Oricum, telexul privitor la Aija a plecat şi probabil că acum companiile deja l-au primit. Ştii unde poate fi găsit acest tip?

— Nu, dar Samira îl cunoaşte, răspunse Malko. Azi chiar trebuie să vină la o mică petrecere.

— Du-te, zise Donald Gast.

*

* *

Samira se îmbrăcase la marele fix, cu o rochie lungă excesiv de decoltată şi se machiase cu multă artă. Tânăra femeie scoase un strigăt de uimire când îl văzu pe Malko.

— Ce-ai păţit?

Malko avea tenul cărămiziu al unui maior din Armata Indiilor…

— Ultima glumă a prietenei noastre Aija. De data asta a intrat de-a binelea în clandestinitate. Ştii unde locuieşte Walid Jaafar?

Tânăra femeie se încruntă.

— Da. Pe Linnankatu nr. 17, nu departe de-aici. De ce?

Malko îi explică teoria lui. Israeliana îi sorbea vorbele.

— S-ar putea să ai dreptate. Face parte din tehnica acestor ticăloşi. Walid m-a sunat ca să se scuze că nu poate veni la petrecerea mea. Pleacă chiar azi. Mai întâi la Londra, apoi la New York. Sper că vei reuşi să-l prinzi la timp.

— Vom reuşi, zise Malko, chiar dacă va trebui să oprim decolarea avionului.

— Atunci noroc, îi ură Samira. Voi raporta şefilor mei aceste informaţii.

Malko remarcă un ziar desfăcut pe masă. Prima pagină era barată de o linie roşie. Samira îi urmări privirea şi zâmbi trist.

— L-ai văzut pe ticălosul de Arafat? Combinaţia lui merge. Acum, cu Intifada, suntem comparaţi cu SS-iştii! Noi suntem teroriştii. E prea de tot…

Amărăciunea îi trăgea în jos colţurile gurii. Israelienii erau atât de mult obişnuiţi să fie consolaţi, încât nu se mai recunoşteau. Proclamaţia solemnă a OEP-ului, prin care declara că abandonează terorismul, crease o dinamică favorabilă palestinienilor din care evreii aveau să-şi revină cu greutate. Dar nu era un moment potrivit pentru discuţii politice.

Ieşi, îşi consultă planul şi găsi strada indicată de Samira. La numărul 17 era un imobil masiv cu cariatide. Acolo erau cu siguranţă garsoniere locuite de străini. Nu zări nici un portar. Cercetă cutiile de scrisori şi găsi numele tânărului libanez. Ascensorului leneş îi trebui un secol ca să ajungă la etajul doi. Un palier întunecos cu lambriuri. Sună la uşa pe care era prinsă cartea de vizită cu numele libanezului. Nu răspunse nimeni. Tocmai voia să coboare, când uşa vecină se deschise şi apăru o tânără blondă. Îi aruncă lui Malko o privire întrebătoare şi zâmbi.

— Îl căutaţi pe Walid? Sunt vecina lui.

— Da, răspunse Malko vorbind şi el tot în engleză. Ştiţi unde e?

Blonda zâmbi amuzată.

— A plecat în călătorie.

— Demult?

— Cam de o oră, răspunse ea. Se duce la familia lui în Statele Unite. Vă aştepta?

— Nu, nu, protestă Malko. Voiam doar să-mi iau înapoi un tranzistor pe care i-l împrumutasem. Nu l-o fi lăsat aici?

— Putem arunca o privire, zise ea, dar mi se pare că avea cu el unul atunci când a plecat. O chestie mare cu mâner…

— O.K., nu mai are importanţă, zise Malko cu un ton resemnat.

Coborî pe scări cele două etaje urmărit de privirea mirată a tinerei femei. După o sută de metri întâlni o cabină telefonică. Intră şi-l sună imediat pe Donald Gast.

— Libanezul probabil că e în acest moment la aeroport, îl informă el. Anunţă SUPO. Are cu el tranzistorul de la Aija Sunblad. Mă duc acolo, dar trebuie să vii după mine.

— *Holy cow!* exclamă americanul. Anunţ poliţia şi vin.

Malko urcă din nou în maşină. Aeroportul se afla la vreo

treizeci de kilometri spre nord. Spera că Walid Jaafar nu plecase încă. Conduse cu nerăbdare, printre maşinile care se mişcau cu o încetineală exasperantă, până când ajunse pe autostrada 170.

*

* *

Donald Gast stătea în holul de îmbarcare lângă un bărbat foarte înalt, cu părul cărunt, mai curând prost îmbrăcat. Malko se grăbi spre ei. Donald Gast făcu prezentările.

— Gert Pienar, directorul poliţiei, zise el. Nu te grăbi, abia am sosit, dar toţi poliţiştii de pe aeroport au fost anunţaţi. Vezi dacă nu cumva libanezul se află deja aici. Te-am aşteptat pentru că nu ştim cum arată.

Lumea stătea la coadă în faţa birourilor de înregistrare. Malko începu să cerceteze cu privirea toţi pasagerii în curs de îmbarcare. Se opri la al treilea şir. Un tânăr brunet cu o faţă rotundă stătea cuminte la coadă, cu o geantă de călătorie între picioare şi un tranzistor mare în mână.

Walid Jaafar! Cel pe care-l văzuse la *Happy Days.*

Avu impresia că respiră oxigen pur. Eforturile lui Ali Muganieh nu serviseră la nimic! Raţionamentul lui se dovedise bun. Aija Sunblad era o fiinţă machiavelică. Se întoarse spre cei doi bărbaţi.

— El este Walid Jaafar. Şi are cu el tranzistorul ziaristei Aija Sunblad.

Gert Pienar făcu un gest discret celor doi poliţişti în civil care-l însoţeau, arătând spre tânăr. Aceştia se apropiară de el, îi arătară legitimaţiile şi îl rugară să-i urmeze. Stupefiat, tânărul libanez se supuse şi se întâlniră cu toţii în biroul poliţiei. Walid Jaafar părea mai mult uimit decât îngrijorat.

— Ce doriţi? întrebă el. Nu sunt în regulă?

— Ba da, ba da, îl asigură poliţistul finlandez. Vrem numai să ştim de unde aveţi acest tranzistor.

Uluit, Walid Jaafar se tulbură uşor înainte de a răspunde.

— Mi l-a vândut o prietenă.

— Cine?

— Aija Sunblad. Ia lecţii împreună cu mine. De ce?

Malko interveni.

— Avem motive să credem că în acest tranzistor se află o

bombă.

— O bombă?

Tânărul era de-a dreptul năucit.

— Da, conţine un explozibil destinat să arunce în aer un avion aflat în zbor.

Tânărul libanez zâmbi discret şi se uită la aparatul japonez de parcă ar fi fost un dragon. Bărbia îi tremura uşor.

— Cred că e o glumă…

— Vom afla, zise Malko.

*

* *

O tăcere de moarte domnea în micul birou al Poliţiei de Frontieră, tulburată doar de scrâşnetul unei şurubelniţe mânuite de un om de la SUPO. Din tranzistor nu mai rămăsese decât carcasa. Toate componentele zăceau pe masă, demontate una câte una. Nici cea mai mică urmă de exploziv. Totul fusese verificat cu o mare rigoare. Malko nu îndrăznea să se uite la Donald Gast care, la rândul lui, nu mai îndrăznea să se uite la directorul poliţiei.

Poliţistul îşi puse jos scula. Nu mai era nimic de demontat.

— M-am înşelat, mărturisi Malko. Îmi pare rău. De câtă vreme ai acest tranzistor?

— De cel puţin două luni, răspunse libanezul care îşi recăpătase puţină siguranţă. Dar cum puteţi bănui de aşa ceva o femeie ca Aija Sunblad…

— Nu v-aţi văzut înainte de plecare?

— Nu.

Toţi cei care se aflau acolo, cu excepţia tânărului, ştiau că un dispozitiv exploziv trebuie să fie „activat” cu o oră-două înainte de utilizare. Deci, erau pe un drum greşit. Malko izbucni furios şi decepţionat:

— Există două tranzistore! Aija avea unul la fel, exact acum două zile. Acela trebuie să conţină bomba.

După tăcerea care urmă, Malko înţelese că se îndoiau de el.

— I-ai spus vecinei dumitale că pleci în vacanţă. Unde te duci?

— La New York. Dar mă opresc la Londra la un văr de-al meu.

— În ce împrejurări ţi-a dat Aija Sunblad acest tranzistor?

— Voiam să-mi cumpăr unul. Şi ea mi l-a vândut foarte ieftin, la preţul de fabrică, explică el. Tatăl ei fabrică astfel de aparate.

O minciună. Deci, Malko nu se înşela. Donald Gast interveni şi el.

— Ai avut dreptate! zise el. Cu siguranţă că Aija avea de gând să se întâlnească cu acest băiat la aeroport şi să facă substituirea. Dar i-ai răsturnat planurile, forţând-o să fugă.

Tânărul libanez se uită îngrijorat la ceas.

— Pot să plec? Altfel pierd avionul…

Poliţistul finlandez schimbă o privire cu omul de la CIA. Acesta din urmă zise cu un zâmbet trist:

— Domnule Jaafar, cred că ai scăpat ca prin urechile acului. Îţi urez vacanţă plăcută. Stai mult la Londra?

— O zi, două.

Tânărul se grăbi spre sala de plecare. Donald Gast se întoarse spre Malko.

— Ai făcut totuşi treabă bună!

Malko însă se simţea frustrat. Poate că atentatul fusese evitat, dar nici Aija şi nici Ali Muganieh nu fuseseră prinşi. Deoarece nu declarase poliţiei tentativa de asasinat de la saună, tânăra femeie putea să meargă mai departe cu capul sus. Nu e un delict să fii amanta unui terorist. Se despărţiră în faţa aeroportului şi o porni spre Helsinki. Se săturase până peste cap de brazii Nordului. Alexandra îl aştepta la Liezen…

*

* *

Samira îl aştepta instalată într-unui din fotoliile de la *Intercontinental.* Îşi aşezase picioarele lungi unul peste altul. Machiată, coafată, israeliana părea că şi-a revenit. După mersul nonşalant, Malko îşi zise că nu venise doar ca să afle ce mai era nou.

— L-ai găsit pe Walid Jaafar? întrebă ea.

— Da, răspunse Malko. Hai la bar să-ţi povestesc!

Se instalară la *Baltic Lounge* şi comandară votcă şi

Cointreau. Tânăra femeie îl ascultă pe Malko fără să-l întrerupă, apoi dădu din cap lămurită.

— O ticluiseră bine! Tipii ăştia sunt diabolici... Eu plec. Centrala mea mă cheamă la Tel Aviv. Voi sta o vreme într-un kibbutz ca să mă fac uitată, apoi o voi lua de la capăt, „Inch Allah" ... Am venit să-mi iau rămas bun.

Ochii ei mari şi negri îl priveau parcă prea insistent. Privirea lui Malko coborî până la sânii ei mari şi i se păru că Samira se înfiora de parcă ar fi mângâiat-o. Mai băură o votcă şi un Cointreau. Tânăra femeie se sprijinea de el. El îi puse mâna pe coapsă şi, de parcă asta ar fi aşteptat, gura ei se plecă spre el. Urmă o sărutare lungă sub privirea bovină a crupierului.

— Hai sus! îi propuse Malko.

În ascensor Samira se lipi de el. Malko îi simţea pubisul prin fusta roşie foarte strânsă pe corp.

Imediat ce ajunseră în cameră, tânăra femeie îşi trase bluza peste cap şi se întinse pe pat păstrându-şi fusta pe ea.

Apoi, se aplecă şi luă în gură sexul lui Malko. Stând în genunchi, Samira îi aplică o felaţie tăcută, mişcând capul, masturbându-l, până când se răsturnă pe spate. Malko îi zări în umbra fustei pântecele gol.

— Vreau să stau aşa, zise ea.

Malko o pătrunse adânc şi rămase aşa. Samira strânse picioarele şi-l prinse între coapse. Malko o posedă foarte lent în timp ce ea suspina scurt. Deodată fu scuturată de un spasm şi ţipă.

Picioarele slăbiră strânsoarea. El, cu sexul încă tare, se retrase uşurel şi o întoarse pe burtă. Ea ridică singură fundul şi el o pătrunse dintr-o singură mişcare. Apoi o posedă pătrunzând în ea adânc, fără menajamente. Samira gemea. Apoi el se lăsă în voia instinctelor sale proaste şi ea abia dacă avu o tresărire când o pătrunse în cea mai strictă intimitate.

— Să mă doară! Nu mă menaja! îi ceru ea.

El făcu întocmai. Se retrăgea pentru a reveni cu brutalitate cât era de lung, făcând-o uneori să ţipe de durere. În sfârşit termină, iar Samira, pe când se mai afla în

ea, se întoarse pe jumătate şi zise cu o voce plină de tandreţe:

— Nu ne vom mai vedea niciodată. Nu pot să-ţi spun nici numele meu, nici adresa…

— Dar tu ştii unde e castelul meu, glumi el.

Ea zâmbi cu tristeţe.

— Şefii mei n-au să fie de acord. Sunt foarte severi. Şi probabil că ai şi tu viaţa ta…

El nu răspunse, ştiind că spune adevărul.

*

* *

Malko nu reuşea să adoarmă. Se făcuse lumină de la patru dimineaţa. Întorcea pe toate părţile elementele anchetei sale. Treptat, i se contura în minte o bănuială cumplită. Chiar anihilaseră operaţiunea lui Ali Muganieh? În aparenţă, da. Dar unele mici detalii nu se potriveau. De exemplu, dacă Walid nu minţea, Aija nici măcar nu-i telefonase înainte de plecarea lui…

De ce?

Uitase să-i pună o întrebare esenţială tânărului libanez. Intenţiona s-o revadă pe Aija? Şi dacă era un mecanism cu detonare dublă?

Angoasa îl împinse jos din pat. Consultă orarul avioanelor care plecau din Helsinki. Avea cursă spre Londra chiar în dimineaţa aceea, la şase şi jumătate. Acum nu se mai putea rezerva loc, trebuia să-şi încerce norocul. Avea să fie semnul destinului… Ridică receptorul şi formă numărul lui Donald Gast. Aproape după un minut se auzi şi vocea somnoroasă a omului de la CIA.

— Sunt Malko.

Donald Gast simţi că se trezeşte brusc.

— Ce s-a întâmplat, fir-ar să fie?

— Cred că am să mă duc la Londra, zise Malko. Mă întreb dacă am avut în vedere chiar toate posibilităţile.

— Adică?

— De unde ştim că Aija nu are de gând să facă la Londra schimbarea dintre cele două tranzistoare? Pentru că suntem „siguri” că sunt două.

— *My God!* exclamă Donald Gast. Poate că ai dreptate.

Voi anunţa imediat oamenii noştri de la Londra.

— De acord, dar am să mă duc şi eu, zise Malko. Cei de-acolo nu o cunosc pe Aija şi nici pe Walid Jaafar.

— Fir-ar să fie! zise americanul. Dacă aşa se va întâmpla, ţi se va datora o mare recunoştinţă. Am mai primit informaţii despre Muganieh. Ticălosul e primul pe lista teroriştilor căutaţi de FBI în Italia, în Elveţia, în Franţa şi, bineînţeles, la jidani.

— Nu cred că sunt şanse să fie la Londra, zise Malko, dar dacă îi putem sabota atentatul…

— Domnul să te aibă în pază, zise Donald Gast. Sun imediat la Londra.

Capitolul XV.

Pe la opt şi jumătate dimineaţa, Malko ajunse în birourile pe care CIA le avea la Londra, la etajul patru al Ambasadei SUA situată în Grosvenor Square. Nu găsi decât doi oameni care făceau de permanenţă: omul de la cifru, care descifra un mesaj venit de la Langley şi un tânăr analist care făcea tăieturi din ziare.

Şeful biroului era pe drum. Fu sunat în maşină şi îi ceru imediat analistului să se pună la dispoziţia lui Malko. Tânărul, care căpătase obiceiuri englezeşti, îi oferi mai întâi lui Malko un ceai cu lapte, abia îndulcit. Americanul era foarte impresionat că se află în prezenţa uneia din figurile mitice ale „agenţiei”.

— Ce pot să fac pentru dumneavoastră? întrebă el cu anxietate.

— Aveţi acces la listele pasagerilor companiilor aeriene?

— Bineînţeles. Care?

— Nu ştiu. Vreau să reperez un nume pe listele tuturor curselor care pleacă spre New York, azi şi mâine. E posibil?

— Fără probleme. Instalaţi-vă în biroul domnului Butler şi eu voi veni să vă dau răspunsul. Care e numele?

— Walid Jaafar.

Malko pătrunse în biroul mare cu podeaua acoperită de o mochetă gri şi pereţii austeri plini de hărţi. Analistul îi aduse o cafea în care turnă zahăr cu lopata. Tocmai aţipise în fotoliul adânc de piele când, douăzeci de minute mai târziu, analistul se ivi cu o hârtie în mână.

— Iată, *sir,* persoana care vă interesează se află pe lista de pasageri a cursei 103 a Companiei Pan Am. Decolarea la orele unsprezece. Dacă vreţi să vorbiţi cu el, trebuie să luaţi un taxi spre Heathrow. Mai doriţi şi altceva?

— Da, reperează un alt nume. Aija Sunblad. Numai că nu ştiu destinaţia. Tânărul american dădu din cap zâmbind.

— În acest caz, *sir,* îmi va lua foarte mult timp, chiar şi cu calculatorul, pentru că trebuie să verific toate listele de pasageri ale avioanelor care urmează să plece. Aţi putea să mă sunaţi la acest număr, mai târziu în timpul zilei?

Tânărul notă un număr de telefon pe o bucăţică de hârtie. Malko se gândi că nu are nici o armă, dar că oricum ar fi fost inutil. Lăsă câteva rânduri reprezentantului CIA înainte de a pleca.

*

* *

Holul numărul trei al aeroportului Heathrow mişuna de lume. Era holul de unde se pleca spre destinaţii îndepărtate şi la birourile de înregistrare se înghesuiau sute de călători de toate neamurile. Malko verifică pe tabela de afişaj ora plecării şi ghişeele de înregistrare ale cursei 103.

Avionului care pleca spre New York îi fuseseră rezervate cinci ghişee. Malko le cercetă pe rând cu privirea. În şirul al patrulea îl zări pe Walid Jaafar, tânărul libanez, discutând aprins cu un alt băiat de vârsta lui. Malko se îndepărtă şi începu să facă turul holului unde se aflau câteva magazinaşe, chioşcuri de ziare şi două baruri. Trebuia să-ţi croieşti drum ca la metrou.

Îşi termină inspecţia fără să fi remarcat nimic special şi reveni la coada de la ghişeu. De data asta, Walid Jaafar era chiar la ghişeu.

Cu legitimaţia de îmbarcare în mână, tânărul se duse la bar, ducând cu el tranzistorul Toshiba.

Malko îl observă de departe. Inima îi bătea cu putere. De

n-ar trece vama! Până să obţină un bilet, ar fi putut să fie prea târziu. Ar fi fost obligat să anunţe poliţia britanică. Tânărul libanez părea nervos, privind mereu la ceas. Totuşi avionul lui pleca abia peste o oră şi se înregistrase deja. Începu să se plimbe prin faţa unui chioşc de ziare, apoi se instală la bar imediat ce se eliberă o masă. Era atât de multă lume încât Malko, care nu voia să se apropie prea mult, uneori îl pierdea din vedere.

Un grup de japonezi care trecură cu camera de luat vederi agăţată de umăr i-l ascunse un moment şi când îl avu din nou în raza lui vizuală, Malko simţi cum i se accelerează viteza sângelui.

Walid Jaafar nu mai era singur. Lângă el apăruse o femeie blondă cu o siluetă elegantă, cu ochii ascunşi de ochelari negri, având la picioare o geantă mare de călătorie. Aija Sunblad! Gâtul lung o dădea de gol... Era clar că pe ea o aşteptase Jaafar. Aplecat peste masă, tânărul flecărea cu un aer încântat. Inima lui Malko bătea gata să-i spargă pieptul. Nu putea să fie o simplă întâlnire de îndrăgostiţi. Acum, când o cunoştea mai bine pe finlandeză, Malko ştia că un băiat ca Walid Jaafar nu-i putea stârni interesul. Se ştia sau se credea căutată de poliţie. Nu putea să fie o întâmplare faptul că se afla la Londra chiar în momentul în care tânărul libanez trebuia să plece cu avionul.

Îi supraveghe pe cei doi, urmărindu-i într-o oglindă, aşteptând momentul potrivit ca să intervină. Dacă i-ar fi avut cu el pe Chris şi Milton...

Până când să-l prevină pe reprezentantul CIA la Londra iar acesta să-şi anunţe omologii englezi, s-ar fi creat deja confuzie. Aija şi Walid flecăreau veseli, izolaţi în mijlocul mulţimii de pasageri care aşteptau să plece. Malko aruncă o privire spre tabela de afişaj. Cursa 103 decola peste patruzeci şi cinci de minute. Deocamdată nu era cazul să anunţe poliţia. Ştia că tranzistorul tânărului libanez era inofensiv, iar Aija Sunblad nici măcar nu era căutată de poliţie în mod oficial.

Deodată, Walid Jaafar se ridică şi se îndreptă spre „freeshop”. Aija aprinse o ţigară, trase câteva fumuri, apoi după ce o puse pe scrumieră cu un gest cât se poate de

natural, se aplecă spre geanta de călătorie pe care o avea la picioare.

Îngrozit, Malko o văzu scoţând din ea un tranzistor, identic cu cel lăsat acolo de tânărul libanez. Schimbarea nu-i luă mai mult de câteva secunde. Când finlandeza reîncepu să fumeze, tranzistorul lui Walid Jaafar se afla în geanta ei, înlocuit cu cel pe care îl adusese ea! Malko o privea fascinat. Dacă ar fi putut s-o filmeze! Se uită în jur. Mişcarea finlandezei trecuse total neobservată. Într-un aeroport, oamenii nu se urmăresc unii pe alţii. Iar cei însărcinaţi cu siguranţa supraveghează zonele sensibile, nu un bar. Walid Jaafar se întorcea cu o sacoşă albă pe care i-o întinse finlandezei.

Aija se aplecă peste masă şi-l sărută pe obraz. Deşi se afla destul de departe, Malko putu să-şi dea seama de emoţia tânărului palestinian. Walid Jaafar se uită la ceas şi Aija Sunblad dădu din cap. Se ridicară amândoi. El o sărută strângând-o în braţe şi se îndepărtă, pornind în direcţia ieşirii internaţionale, întoarse capul şi Aija îi făcu veselă cu mâna, înainte de a porni spre ieşire.

— *Himmel!* murmură Malko.

Era momentul să intervină. Din dragoste pentru amantul ei, Aija Sunblad trimitea la moarte un tânăr libanez prea încrezător şi câteva sute de pasageri. Îşi croi drum prin mulţime, ocolind ghişeele Companiei British Airways pentru a ajunge la Walid Jaafar care se aşezase la coadă în faţa ghişeului de paşapoarte, înconjurat de numeroase familii care-şi luau rămas bun. Trei poliţişti placizi vegheau asupra mulţimii.

În momentul în care urma să pună mâna pe umărul tânărului libanez, se auzi strigat de o femeie:

— Malko!

Se întoarse, gândindu-se imediat că Aija revenise.

O femeie înainta spre el cu un zâmbet larg pe buze. După gura mare o recunoscu pe Samira. Israeliana purta nişte ochelari mari negri, un batic ascunzându-i părul, ca în ziua în care îl omorâse pe ucigaşul iranian.

Samira se aruncă literalmente în braţele lui Malko.

— Ce bine-mi pare că te văd!

Malko o strânse în braţe şi o respinse imediat. Nu-şi putea permite să piardă nici o secundă. Era mirat. Ce făcea la Londra? De unde apăruse? Lipită de el aşa cum fac cuplurile înainte de a se despărţi, tânăra femeie îi trimitea în faţă răsuflarea ei parfumată. Vru să se elibereze de braţele ei.

— Samira…

— Ştiu, îi tăie israeliana vorba, zâmbind întruna.

În acelaşi moment, Malko se pomeni încadrat de doi bărbaţi. Nişte feţe necunoscute, la fel de zâmbitoare. Scoase un ţipăt. Ceva îl înţepase în fesa dreaptă, intrându-i adânc în carne. Un ac. Simţi un lichid gros pătrunzându-i în muşchi fără să simtă nici o durere. Samira îl săruta ţinându-l cu forţa lipit de ea.

Malko vru să strige, să ceară ajutorul poliţiştilor care se aflau doar la câţiva metri, dar avea gura astupată de buzele israelienei. Cei din jur probabil că îi luau drept un cuplu deosebit de pasionat care îşi lua rămas bun… Malko simţi deodată că i se înmoaie picioarele. Un val de căldură îi urcă spre cap şi în câteva secunde fu lac de sudoare. Nu mai avea putere. Începu să nu mai vadă bine. Mai întâi, cifrele tabelei de afişaj, situată chiar deasupra capului său, apoi literele şi, în sfârşit, siluetele. Ar fi căzut dacă n-ar fi fost ţinut de subsuori de însoţitorii Samirei.

Vederea tulbure îi permise totuşi să-l zărească pe Walid Jaafar trecând de uşa care ducea spre pista aeroportului. Voia să strige, să asmută poliţia, dar nu reuşea să scoată nici un sunet. Auzi întrebarea Samirei ca prin vis:

— Ţi-e mai bine, scumpule?

Un poliţist în uniformă se apropia blajin. Malko închise ochii, cuprins de ameţeală şi o auzi pe Samira zicând cu o voce blândă, uşor îngrijorată:

— Nu e nimic, *sir,* căldura. A fost operat de curând…

Prietenii ei îl duceau deja pe Malko spre ieşire. Nu-şi pierduse cunoştinţa, dar nu era în stare să opună rezistenţă sau să vorbească. Dar de ce? În cap totul i se amesteca… Samira, israelienii, Walid Jaafar… Apoi, brusc, se prăbuşi într-un abis negru.

*

* *

Walid Jaafar se prezentă la trecerea magnetică unde pasagerii se aşezaseră la coadă. Puse tranzistorul pe banda rulantă şi trecu prin poartă fără probleme. Operatorul opri aparatul câteva secunde pentru a observa tranzistorul pe ecran. Nimic deosebit. Dădu drumul la manetă. Tânărul libanez îşi luă tranzistorul şi trecu prin faţa poliţistului în civil care-l examină în trecere. Tânărul nu arăta a terorist. Nu dădu nici o atenţie tranzistorului. Mii de pasageri plimbau astfel de aparate după ei.

Libanezul ajunse în sala de plecare, încă sub impresia revederii cu Aija Sunblad. Întâlnirea lor era prevăzută de multă vreme. Îi spusese că vine la Londra să facă un reportaj. Trebuia să ia cina cu ea în ajun, dar Aija se scuzase în ultimul moment, invocând un motiv profesional, jurând că va veni la aeroport să-şi ia rămas bun... În ochii ei verzi şi migdalaţi citise de data asta o promisiune care îl tulbura profund... Vocea anonimă a unui difuzor îl trezi din visare.

— Îmbarcarea imediată a pasagerilor pentru cursa 103 cu destinaţia New York. Pasagerii cu legitimaţii verzi sunt rugaţi să se prezinte la poarta 45 şi să nu mai fumeze.

Walid Jaafar se ridică. Era fericit că îşi va vedea familia.

*

* *

Întuneric. Apoi spasme oribile care îi încordau şi îi destindeau muşchii, de parcă ar fi fost supuşi unei bruşte descărcări electrice. Malko încercă să deschidă ochii, dar îi închise imediat. Avea vederea neclară, percepea lumini care se dublau, se deformau. Simţea nişte pereţi moi care îi limitau mişcările şi îi blocau spasmele braţelor şi picioarelor. Treptat, creierul începea să funcţioneze din nou.

Îşi dădu seama că se află într-o maşină, în partea din spate, chiar pe podea. Nu era legat, dar nu-şi putea controla muşchii. Când vru să se ridice, ameţeala îl făcu să cadă, vedea dublu. Malko se uită fix la geamul unei portiere şi-l văzu deformându-se. Era înspăimântător, ca într-un coşmar. Inima îi bătea cu repeziciune. Închise ochii şi încercă să-şi reamintească ce se petrecuse. Scoase un mârâit plin de

oroare revăzându-l pe Walid Jaafar dispărând. Nu era cu putinţă, era un coşmar!

Rămase apatic, incapabil să se mişte, paralizat de ameţeli cumplite şi recăzu în inconştienţă.

Mult mai târziu, Malko se trezi din nou. Bătăile inimii se potoliseră, nu mai avea spasme. Nu-l mai durea nici locul unde fusese înţepat. Când vru să se uite la un obiect, îl văzu tot dublu, dar senzaţia devenise suportabilă.

Se târî cum putu în partea din faţă şi se aşeză la volan. Vedea o mare de maşini. Se afla într-o parcare. Auzi huruitul unui avion cu reacţie care decola. Se afla lângă aeroport... Reuşi să distingă ora. Cinci şi patruzeci şi cinci. Se afla acolo de şapte ore! Zări cheile maşinii în tabloul de bord.

Maşina demară fără probleme. Coborî rampa şi întinse tichetul găsit pe bord portarului care îi ceru două lire şi îi aruncă o privire ciudată. Bariera părea că se leagănă. Probabil că arăta tare bizar... Găsi o cabină telefonică ocupată. Sări din maşină, deschise uşa cabinei, îl apucă de mânecă pe bărbatul care telefona şi-l aruncă pur şi simplu afară din cabină.

— Poliţia, bâigui el. „This is an emergency[6]”.

Formă imediat numărul biroului CIA de la Londra. Îi răspunse o voce anonimă care repetă numărul ca de obicei.

— John Butler e acolo? Întrebă el.

— Da. Cine-l caută?

— Malko.

— O secundă.

Inima îi bătea cu putere. În sfârşit, în receptor se auzi vocea americanului.

— Malko, *My god!* Unde eşti? De dimineaţă te căutăm.

— Ce s-a întâmplat?

O pauză, apoi americanul întrebă:

— Ce vrei să spui?

— A avut loc un atentat?

De data asta tăcerea dură ceva mai mult, apoi americanul zise cu o voce nesigură:

— Nu e cu putinţă! Nu ştii că avionul 103 al Companiei

[6] Este o urgenţă. (n.a.).

Pan Am a explodat în zbor deasupra Scoţiei? Sunt aproape trei sute de morţi. Încă nu se cunoaşte cauza…

— Ştiu ce s-a întâmplat, zise Malko. E oribil. Vin acolo.

Închise şi ieşi din cabină cu un gust amar în gură. Totul i se tulbura în minte. Samira, Aija, Walid Jaafar. Şi toţi ceilalţi cărora nu le cunoştea chipul. Morţi. Văzuse moartea urcând la bord.

Urcă în maşină şi se îndreptă spre Londra, conducând ca un somnambul, cu vederea încă neclară. Deschise radioul şi prinse BBC-ul. Numai despre asta se vorbea. „Lockerbie. Salvatorii caută în continuare fără nici o speranţă. Aparatul 747 a explodat în aer. Se presupune că a fost un sabotaj. Autorităţile nu înţeleg…” Vorbele ajungeau la el ca prin ceaţă. Şi în parte, vinovată de această oroare era Samira, israeliana. Se gândi la acei oameni de la New York care aşteptau un avion ce nu avea să mai sosească niciodată. Părinţi sau rude care muriseră deja, ciopârţiţi sau arşi. Radioul continua să înşire ipoteze sinistre şi declaraţii grave. Ca de obicei, nu se ştia nimic, nu se înţelegea nimic. Ajunse în Londra unde viaţa îşi urma cursul.

Niciodată nu mai avusese o aşa senzaţie de dezgust şi neputinţă.

*

* *

Ceşti de cafea goale, scrumiere pline de chiştoace, oameni care intrau şi ieşeau cu teancuri de telexuri. Şi mai ales o atmosferă apăsătoare, irespirabilă. Sentimentul de eşec şi de moarte stăruia în fiecare colţ al culoarului.

John Butler se uită la Malko consternat.

— Ce s-a întâmplat? Arăţi ca un cadavru!

— Am fost drogat, zise el. De israelieni.

Americanul îl luă de braţ şi-l duse până la unul din fotoliile din piele din biroul lui. Malko închise ochii. Îl auzi pe omul de la CIA chemând un medic.

Peste câteva minute, medicul ambasadei sosi şi ascultă relatarea lui Malko. Îl examină, îi luă tensiunea şi-i examină înţepătura.

— Nu v-a durut?

— Nu, răspunse Malko.

— Probabil că au folosit „ketelar”, zise el. Doza e de 10 mg pe kilogram. V-au injectat un gram. Asta produce în primul rând o anestezie cutanată. Nu se poate face nimic, doar să beţi multă cafea…

Malko gustă dintr-o ceaşcă cu cafea rece şi neîndulcită, străduindu-se s-o bea.

— De ce-au făcut asta? întrebă el. De ce?

John Butler dădu din cap scârbit.

— Cu ei nu se ştie niciodată! interesele Israelului trec înainte de orice. Bănuim că au provocat sau au lăsat să aibă loc mici atentate. Că nu au încercat niciodată în mod serios să se debaraseze de Khadafi sau de Abu Nidal. Că-l salvaseră o dată pe faimosul „Carlos”. Pentru că asta scoate în faţă Israelul şi creează o imagine proastă arabilor. Dar în cazul ăsta…

— Sunt disperaţi de hotărârea neaşteptată a lui Arafat, zise Malko. Ar fi trebuit să n-am încredere în ei. Pentru ei e o adevărată catastrofă. În felul ăsta vor putea să dovedească că Arafat nu se ţine de cuvânt. Poate chiar că tratativele dintre OEP şi SUA vor fi întrerupte…

— Sunt nişte nebuni! exclamă americanul.

Malko ridică capul.

— Dar cum a putut să treacă Walid Jaafar cu bomba? N-ai dat alarma? Omul de la CIA lăsă capul în jos.

— Ba da. Dar nu-ţi închipui ce s-a întâmplat.

— Ce?

— E o oroare. Funcţionarii însărcinaţi cu răspândirea consemnelor de securitate n-au luat în serios ameninţarea. Pentru că sunt prea multe. În urmă cu câteva luni fuseseră semnalate astfel de tranzistoare care ar fi avut bombe, dar nu avusese loc nici un atentat.

Malko rămase fără grai, scârbit.

Fusese într-adevăr o conjugare a tuturor ghinioanelor. Era din ce în ce mai oribil. Americanul bău puţină cafea rece.

— Ne rămâne Aija Sunblad, zise el. Ai văzut-o făcând substituirea. Pe baza mărturiei tale o vom trimite la închisoare unde va sta până la sfârşitul zilelor.

— Încă nu e pregătită să reapară…

— Poate că da. Nu te-a văzut. Aşa că nu bănuieşte nimic.

Malko rămânea sceptic. Probabil că la ora aceea tânăra finlandeză se afla într-o ţară arabă împreună cu amantul ei.

Uşa se deschise brusc şi apărură Donald Gast şi Jim Mac Lane, întunecaţi la faţă, urmaţi de Chris Jones şi Milton Brabeck. Cei trei bărbaţi îi strânseră mâna în tăcere. Apoi, Donald Gast se întoarse spre Malko şi zise:

— Aveai dreptate. Am fost orbi.

— Ai vorbit cu israelienii? întrebă Malko.

Americanul dădu din cap afirmativ.

— M-am întâlnit cu omologul meu. Mi-a jurat că nu ştie nimic.

Malko se gândea. Ceva îl şoca.

— E ciudat, zise el. Israelienii par să fi luat cu răceală hotărârea de a lăsa să fie ucise aproape trei sute de persoane. Ştiu că eu cunosc asta. Că voi spune totul. De ce nu m-au eliminat în loc să mă drogheze? Dacă m-aţi fi găsit înecat în Tamisa, v-aţi fi gândit la Ali Muganieh, nu-i aşa?

Americanul dădu afirmativ din cap.

— E adevărat. Nu înţeleg.

Malko era epuizat, capul îl durea cumplit. Trebuia să doarmă. În spatele lui, Chris şi Milton stăteau tăcuţi ca două statui. Malko parcurse distrat telexurile care veneau tot timpul. Atentatul fusese deja revendicat de trei organizaţii cu baza la Beirut, dintre care una iraniană. Casa Albă primea o mulţime de mesaje de simpatie, inclusiv de la Ierusalim. O telegramă îi atrase în mod deosebit atenţia şi o smulse de pe telex.

„Guvernul israelian aminteşte că totdeauna a susţinut că Yasser Arafat e un terorist. În momentul în care şeful palestinian pretinde că a abandonat terorismul, oribilul atentat asupra avionului american ar trebui să reamintească oamenilor de bună credinţă trista realitate…”

Omul de la CIA îşi aşează o mână pe umărul lui Malko.

— Du-te să te culci. Nu mai poţi să faci nimic. Mâine va trebui să faci raportul. Am reţinut două camere la *Hilton* pentru tine şi pentru aceşti domni.

Malko ieşi din încăpere. Şoferul aştepta. Urcară toţi trei în Buick. Chris Jones întrebă cu o voce alterată de emoţie:

— Crezi că vom pune mâna într-o zi pe unul dintre aceşti ticăloşi?

Încă nu ştia ce rol jucase Samira şi israelienii.

— Sper, răspunse Malko. Voi face tot ce-mi stă în putere.

— Nu trebuie să-i aducem în faţa unui tribunal, zise americanul. Eu le-aş băga pe gât o grenadă cu capsa trasă, cu explozie întârziată, ca să aibă timp să înţeleagă.

Malko revedea feţele cenuşii şi lipsite de expresie ale celor doi agenţi ai Mossadului care îl atacaseră la aeroport. Roboţi fără suflet. Hotărât lucru, toţi spionii de lume seamănă între ei. Când sunt în joc raţiuni de stat, pierd orice urmă de omenie.

*

* *

Telefonul suna probabil de multă vreme când Malko reuşi în sfârşit, să se smulgă din somnul plin de coşmaruri şi să găsească pe bâjbâite receptorul. Nici măcar nu ştia unde se află. O voce necunoscută întrebă cu un puternic accent britanic.

— Domnul Malko Linge?

— Da. Cine sunteţi?

— Sunt doctorul Percy Rigwell, de la *Grand Mercy Hospital* din Londra. Acum câteva ore mi-a fost adusă o pacientă care a încercat să se sinucidă. O anume Samira Beaj. Vă cheamă.

— Pe mine? Cum m-aţi găsit?

— Am mai încercat la câteva hoteluri mari, la *Savory*, la *Dorchester*... Nu sunteţi Malko Linge? întrebă medicul mirat. Se pare că v-aţi cunoscut la Helsinki. Îmi pare rău, dar...

Malko sărise deja din pat.

— Vin! zise el. În ce stare se află?

— Sunteţi rudă cu ea?

— Nu, doar prieten.

— A înghiţit o mare cantitate de barbiturice, zise medicul. Facem tot ce ne stă în putinţă. Puteţi ajunge aici foarte repede?

— Daţi-mi adresa.

De ce-l chema Samira? Şi de ce încercase să se sinucidă? După oroarea atentatului apăruse o nouă dramă. Se

îmbrăcă în mare viteză şi sună în camera celor doi americani, trezindu-l din somn pe Chris Jones.

— În cinci minute ne întâlnim toţi trei jos, zise el. Avem noutăţi.

În timp ce se încheia la cămaşă, Malko îşi aminti cele întâmplate la aeroport şi se întrebă dacă nu cumva era o cursă. La urma urmelor, el era martorul cel mai jenant pentru israelieni. Ceilalţi muriseră. După dispariţia lui, vina ar fi căzut definitiv în cârca lui Ali Muganieh.

Capitolul XVI.

— Nu staţi prea mult, e foarte slăbită, şopti doctorul Rigwell la urechea lui Malko.

Malko avu un şoc când pătrunse în camera 469. În câteva ore, Samira îmbătrânise cu câţiva ani. Ochii păreau înfundaţi în orbite, tenul era palid ca ceara, pielea încreţită, părul lipit de cap de o sudoare nesănătoasă. Privirea îl frapă cel mai mult. Goală, pierdută. *Grand Mercy Hospital* era situat în East End. Era o clădire din cărămidă, relativ modernă, plină de negri şi indieni. Reanimarea se afla la etajul patru. Chris Jones şi Milton Brabeck rămăseseră în parcare. Pentru că Malko avea o idee... Se aplecă spre Samira.

— Samira? Eu sunt, Malko.

Privirea se deplasă uşor, fără să se însufleţească. Buzele fremătară, dar nu se auzi nici un sunet. Samira închise ochii de parcă ar fi fost epuizată. Apoi, îi deschise. Mâna ei, aşezată pe cearceaf, prinse mâna lui Malko pentru a-l aduce mai aproape de ea.

— Nu... Nu credeam. E cumplit, n-am vrut ceea ce s-a întâmplat.

Scotea vorbele ca nişte bule de săpun, fără punctuaţie, sacadat, cu vocea imediat frântă. Avu un acces de tuse atât de puternic, încât apăru imediat o infirmieră, o ridică puţin şi aruncă o privire încruntată spre Malko.

— A fost intubată. Nu trebuie să o faceţi să vorbească mult.

Aşteptă plecarea infirmierei şi-i şopti la ureche:

— De ce-ai făcut asta?

Capul Samirei căzu într-o parte, gura i se strâmbă, formând ceea ce ar fi putut fi luat drept un rictus de disperare. Respiră profund de parcă şi-ar fi luat elan şi zise cu o voce ceva mai puternică:

— Nu voiam ceea ce s-a întâmplat, îţi jur...

— Cum aşa? zise Malko mai mult decât sceptic.

Urmă o tăcere lungă, apoi Samira zise dintr-o răsuflare:

— E adevărat, aveam ordin să te scoatem din circuit, dar şefii mei n-au vrut niciodată ca atentatul să aibă loc.

— Dacă nu m-aţi fi împiedicat, nu s-ar fi întâmplat nimic, zise Malko cu reproş. Voiam să fac cunoscute semnalmentele lui Walid Jaafar poliţiei britanice.

Samira nu răspunse imediat. Dintre buzele ei ieşea un şuierat uşor. Deschise din nou ochii şi zise:

— Serviciul de Securitate britanic trebuia să găsească singur tranzistorul cu bomba. Aşa mi-a explicat şeful meu. Ca să nu se poată crede într-o manipulare din partea noastră.

— Bine, dar riscul era enorm, obiectă Malko.

Samira se îndreptă uşor ca să protesteze.

— Nu, nu! Datorită ţie, ştiam că toate serviciile de securitate occidentale fuseseră prevenite. Nu exista nici un risc.

— Cel puţin, aţi fi putut să-l urmăriţi pe Walid Jaafar până la îmbarcare…

— Avem ordin să dispărem imediat după fiecare operaţiune.

Samira recăzu epuizată pe pernă. Malko dădu din cap neîncrezător.

— Nu exista nici un risc, dar atentatul a avut loc şi au murit patru sute de persoane. E imposibil, nu-mi spui tot adevărul. Mai întâi, de unde ai ştiut că Aija se va întâlni cu Walid Jaafar?

— Am presupus, după informaţiile tale. Se potrivea cu felul de a acţiona al lui Ali Muganieh. Dar, îţi repet, eram sigură că tranzistorul avea să fie reperat. Mai întâi, pentru că avea mult mai multe elemente electrice decât un aparat normal. Şi, în plus, sarcina explozivă nu era fixată în interior. Dacă mişcai tranzistorul, se auzea un zgomot anormal.

Malko îşi amintea că şi el remarcase acelaşi lucru când descoperise tranzistorul acasă la Aija Sunblad.

Se uită fix la Samira. Avea toate trăsăturile crispate, privirea i se mai înviorase puţin. Tânăra femeie făcea un efort disperat ca să fie crezută. Îl strânse de mână.

— Walid Jaafar ar fi fost interceptat dacă ar fi fost vorba

de un avion al Companiei El Al. Serviciile noastre de securitate demontează totdeauna acest gen de aparate.

Deodată, îşi dădu seama că Samira încerca măcar să se convingă pe sine de nevinovăţia israelienilor. Îi căută privirea şi zise:

— Samira, nu-mi spui totul. Ştii prea bine că în astfel de împrejurări nu eşti niciodată sigur sută la sută de ce se va întâmpla. Există prea mulţi parametri…

Ea îi susţinu privirea câteva secunde, apoi Malko îi văzu pupilele deplasându-se în sus. Pleoapele, se închiseră şi pe obraji începură să-i curgă lacrimi. Când deschise ochii plini de lacrimi, tânăra femeie părea şi mai disperată.

— Ai dreptate, şopti ea atât de slab, încât Malko fu nevoit să se aplece şi mai mult ca s-o audă. Dar n-am vrut să cred. Moshe m-a convins.

— Cine e Moshe?

— Şeful misiunii mele. Dar nu ăsta e numele lui adevărat. A fost în lagăre în timpul războiului, toată familia lui a căzut victimă naziştilor, a suferit mult. Îi e teamă de un nou holocaust. Mi-a spus că Centrala de la Tel Aviv i-a ordonat să procedeze în acest fel. Acum nu mai sunt sigură că a spus adevărul…

— Când ţi-ai dat seama de asta?

— Când s-a anunţat la radio catastrofa. Te duseserăm într-o parcare şi ne-am întors separat la Londra. Moshe m-a sunat imediat. Mă cuprinsese isteria, ne-am certat rău de tot. Era furios la culme. Mi-a strigat că nu vrusese asta, că ascultase de ordine, dar că la urma urmelor acest atentat era foarte bun pentru noi. Atunci i-am trântit telefonul şi…

Samira tăcu, cu vocea sugrumată de emoţie.

Malko se simţea şi el puţin emoţionat. Acum deţinea toate elementele catastrofei. Un şef de misiune „înflăcărat” şi fanatic, încălcând ordinele, executanţi prea creduli, birocraţi iresponsabili şi, mai deasupra tuturor, dorinţa feroce de distrugere a unui terorist lipsit de stări sufleteşti. Samira plângea în tăcere, cu ochii deschişi.

— De ce m-ai anunţat? întrebă el.

— Moshe m-a sunat din nou, răspunse ea. Era foarte politicos. Prea politicos. Atunci am înţeles. Dacă a încălcat

ordinele, atunci trebuie să suprime doi martori: pe mine şi pe tine. Ceilalţi doi sunt nişte roboţi fără importanţă. De ei am hotărât să mă ocup eu. Acum ştii totul. Ai grijă.

Samira închise din nou ochii. Malko era, în sfârşit, sigur că ştie tot adevărul.

— Ştii unde e Aija? o întrebă el.

— Nu.

Dintre ele două, până la urmă, finlandeza era cea mai vinovată. Samira îşi dovedise sinceritatea, atentându-se la viaţa ei şi avertizându-l pe Malko. O privi câteva momente în tăcere, neştiind dacă într-adevăr adormise sau dacă asta însemna pur şi simplu că nu mai avea nimic să-i spună. Se ridică şi ieşi din cameră. Doctorul Percy Rigwell îl aştepta pe culoar. Era încruntat la faţă.

— O să scape?

— Aşa cred, răspunse medicul. Pot să vă anunţ undeva în cazul în care starea i se agravează?

— Voi suna eu.

Tocmai voia să plece când se răzgândi.

— Au mai venit şi alte persoane s-o vadă pe această femeie?

Medicul scutură din cap.

— Nu. Au venit doi bărbaţi, în timp ce era încă inconştientă. Prieteni de-ai ei. Trebuie să revină.

Malko se uită fix în ochii lui.

— Mi-e teamă că viaţa pacientei dumitale e în pericol…

Medicul se uită la el surprins.

— Dar v-am spus că…

— Nu e vorba de sinuciderea ei, preciză Malko. Nu pot să spun mai mult. Anunţă imediat poliţia, spune-le cine e şi până atunci să fie totdeauna cineva în camera ei.

Malko se îndepărtă lăsându-l pe medic uluit. Era dezgustat peste măsură. Poliţia nu va cunoaşte niciodată adevăraţii vinovaţi.

Ajunse în parcarea spitalului şi se uită în jur. Chris şi Milton se aflau în Buick, de cealaltă parte a străzii. Se îndreptă încet spre ei. Sigur că se va întâmpla ceva. Aproape că traversase când îi văzu. Cei doi israelieni se ascunseseră după o furgoneta. Veneau spre el, prinzându-l

la mijloc şi tăindu-i calea de retragere. Malko se opri. Agresorii îl credeau singur. Şi cu siguranţă că nu voiau să stârnească scandal. Intenţionau să-l răpească. Sau să-l înjunghie. Nu voiau să folosească arme de foc. Şi de preferinţă nu în acel spital, pentru a nu se putea face legătură între acest incident şi Samira. După ce vor termina cu el, se vor întoarce să-i dea tinerei femei lovitura de graţie...

Ucigaşi lucizi, reci, fără cea mai infimă stare sufletească, programaţi să şteargă urmele unei erori. Îi aşteptă sprijinit de o maşină. Când le văzu feţele, Malko fu puţin dezamăgit. Erau cei doi de la aeroport. Moshe nu considerase necesar să se deplaseze. Ucigaşii se opriră, miraţi de atitudinea lui.

— Haide, ce aşteptaţi? le strigă Malko. Am vorbit cu cea căreia îi ziceţi Samira. Ştiu totul. Şi e prea târziu, am anunţat deja reprezentantul CIA de la Londra. Aţi venit să mă omorâţi?

Cei doi schimbară o privire şi câteva cuvinte în ebraică, apoi unul dintre ei făcu un pas spre Malko şi zise în engleză:

— Vrem să-ţi vorbim.

— Voi sau Moshe? Are remuşcări?

Folosise intenţionat un ton usturător.

Israelianul zise cu răceală:

— Nu fi naiv. Lucrul acesta nu trebuia să se întâmple. Englezii sunt nişte idioţi.

Ca orice bun israelian, respectivul îi ura pe britanici.

Malko îl măsură cu privirea.

— Poate. Dar voi sunteţi nişte criminali. Voi sunteţi vinovaţi pentru acest atentat.

Tăcere.

Cei doi israelieni se înţeleseră din priviri. Malko îi simţea puţin dezolaţi, dar aveau o misiune. Şi aveau s-o îndeplinească. Acum era sigur de asta. Misiunea lor era să-l ucidă. Mossadul sau Moshe, şeful misiunii, analizase situaţia şi hotărâse să treacă catastrofa aeriană în uitare. Pentru aceasta trebuia suprimarea martorilor direcţi: el şi Samira. Malko se uită cu milă la oamenii Mossadului. Era sigur că soarta lor fusese deja decisă. Şi ei ştiau prea multe. Marile servicii făceau curăţenie cu discreţie. Într-o zi vor fi

convocaţi, de exemplu, pentru o paraşutare de antrenament şi paraşutele lor nu se vor deschide... Fireşte, vor fi înmormântaţi ca nişte eroi.

Întoarse capul şi zări două siluete în umbră. Chris şi Milton luaseră poziţie. Zarurile erau aruncate. Malko începu să se îndepărteze cu o încetineală deliberată, întorcând înadins spatele celor doi israelieni.

Detunătura zgudui geamurile spitalului. Malko întoarse capul la timp pentru a-l zări pe unul dintre israelieni, cu un revolver lung în mână, sprijinit de capota unei maşini, cu capul aruncat pe spate. Proiectilul lui Chris îl lovise drept în piept. Şi de la distanţa aceea, glonţul blindat al unui revolver 357 Magnum făcea stricăciuni enorme... Colegul lui nu ezită nici o secundă. Dar şi el era un robot bine reglat. În loc să-şi ajute camaradul, plonjă ca un animal sălbatic spre Malko, scoţându-şi arma din buzunar.

A fost ultimul său gest. Au urmat două detunături care aproape că s-au confundat. Cu capul distrus, israelianul făcu un adevărat salt înapoi şi alunecă între două vehicule. Muri chiar mai înainte de a fi atins pământul.

Chris şi Milton se apropiară cu feţele încruntate. Ferestrele spitalului începeau să se lumineze. Malko se apropie de primul israelian. Murise şi el. Se aplecă şi luă de jos arma. Ca totdeauna, un revolver automat lung şi negru, de calibru 22, pe care nu scria nimic. Israelienii aveau oroare de calibrele mari... Aruncă arma peste cadavru.

— Să mergem! zise el.

Întâlniră imediat un Rover albastru cu girofar care se deplasa cu mare viteză spre spital. Moartea celor doi israelieni nu-i aducea lui Malko nici o satisfacţie. Dacă nu mureau ei, ar fi trebuit să moară el. Şi nu ei aveau cea mai mare vină... Fusese o eroare, aşa cum se întâmplă uneori în cadrul operaţiunilor secrete, care costase moartea a 270 de persoane... Revăzu faţa încrezătoare a lui Walid Jaafar. Oare îşi dăduse seama?

Probabil că nu. Sau poate cu o secundă înainte de eternitate când tranzistorul explodase. Dezintegrarea avionului fusese probabil instantanee.

Se întoarse ca un automat în Grosvenor Square. Nimeni

nu se culcase. John Butler, tras la faţă din cauza oboselii, veni în întâmpinarea lui Malko şi-l conduse în biroul lui, unde acesta îi relată ultimele evenimente.

— Israelienii şi-au dat seama de consecinţele jocului lor de pocher, conchise el. Au încercat să şteargă urmele.

Americanul se uită la el gânditor.

— Au dreptate. Scotland Yardul şi MI5 vor face descoperiri interesante… datorită rămăşiţelor căzute la Lockerbie. În mod normal, explozia ar fi trebuit să aibă loc deasupra Atlanticului.

— De ce? Ai primit noi informaţii?

— Informaţii tehnice, preciză americanul. Planul de zbor al avionului a fost modificat în ultima secundă de către comandantul de bord, datorită vremii proaste şi nimeni nu avea cum să ştie. A urcat mult mai repede ca de obicei şi a atins altitudinea de croazieră deasupra Scoţiei, în loc să facă asta deasupra Atlanticului. Cu siguranţă că bomba avea un detonator altimetric…

Fără această schimbare, avionul ar fi dispărut în Atlantic şi nimeni n-ar fi ştiut nimic niciodată.

Se auzi soneria telefonului. Americanul răspunse şi-şi ascultă îndelung interlocutorul invizibil. Când închise, John avea faţa gravă şi încordată.

— Corespondentul nostru la Scotland Yard. Poliţia a găsit cadavrele celor doi israelieni, fireşte, fără nici un act asupra lor. Bănuieşte că e o poveste cu agenţi secreţi. Îl interoghează pe medicul spitalului. Acesta o să-i dea semnalmentele tale. Trebuie să te scot repede din ţară. Avem un avion Falcon care aparţine „agenţiei”. Poate pleca peste o oră. Chris Jones şi Milton te vor însoţi. Nu vreau să avem de furcă cu Scotland Yardul.

— De acord, zise Malko.

Nu mai avea ce să facă la Londra. Cu siguranţă că şi Aija părăsise Anglia. Iar pe Samira, moartă sau vie, nu mai dorea s-o vadă. Americanul telefona deja pentru a-i organiza plecarea. Se simţi deodată obosit de moarte.

Şi nu numai din cauza drogului neeliminat încă în întregime… Toată povestea asta era o catastrofă nemaipomenită, o ratare ruşinoasă. Serviciile secrete se

lăsaseră trase pe sfoară de un terorist diabolic ajutat de o complice devotată. Nota de plată era usturătoare. Americanul ridică capul.

— Vrei să te întorci la Liezen?

Malko scutură din cap.

— Nu.

— Atunci unde?

— La Helsinki.

John Butler rămase cu receptorul în mână, stupefiat.

— Ce să mai faci la Helsinki?

Malko se uită fix în ochii lui.

— Aija Sunblad a plecat de la Helsinki. Va trebui neapărat să se întoarcă acolo sau să trimită veşti despre ea…

— Şi?

— Şi pentru mine cazul ăsta nu s-a încheiat. Aija Sunblad şi Ali Muganieh trebuie scoşi din circuit.

Americanul dădu din cap neîncrezător.

— Eşti nebun. Înţeleg că asta te-a şocat… Dar nu poţi să-ţi consacri restul vieţii reglării conturilor cu aceşti doi ticăloşi. Va avea grijă de asta FBI.

— FBI-ul nu are mijloacele necesare, răspunse Malko. Şi nici idei. E neputincios în faţa unor terorişti de talia asta. Câţi a arestat în ultimul timp?

Americanul lăsă capul în jos. Cunoştea răspunsul: nici unul.

— O.K., O.K., capitulă el cu un ton ostenit. Vei pleca la Helsinki. După aceea te înţelegi cu cei de la Langley. Sarcina mea e să vă pun la adăpost pe toţi trei.

*

* *

Avionul viră deasupra Tamisei, lăsând în urmă luminile Londrei. Până în ultima secundă fusese o cursă contra cronometru între Scotland Yard şi CIA. Poliţiştii britanici găsiseră foarte repede urma lui Malko la hotelul *Hilton* şi imediat intraseră în funcţiune toate antenele. Era cunoscut ca lupul alb. Iar unul dintre israelieni avusese imprudenţa să păstreze la el un pachet de ţigări din ţara lui…

Asta fusese de ajuns pentru ca englezii să înceapă să asambleze piesele jocului de puzzle… Noroc că avionul

Falcon era înscris ca fiind din Bahamas.

Chris Jones veni lângă Malko. În micul avion cu reacţie nu erau decât ei trei şi piloţii. Aparatul lua înălţime şi urma să iasă din spaţiul aerian britanic. Fusese înregistrat un plan de zbor fals în care Helsinki nu era menţionat. Englezii vor băga de seamă mai târziu…

— Ce vom face acolo? întrebă Chris.

Malko îşi întoarse spre el faţa obosită.

— Chris, ai auzit vreodată de vânătoarea de elefanţi? E ceva foarte lung şi foarte obositor. E nevoie de răbdare şi rezistenţă. Dar eşti răsplătit. Asta vom face şi noi…

Americanul îl asculta cu gura căscată. Se scutură.

— Înţeleg ce simţi, zise el. Dar fii lucid. Tipul ăsta, Muganieh, după o astfel de lovitură, chiar dacă nimeni nu arată cu degetul spre el, se va ascunde într-o ţară arabă sigură.

— Ştiu, răspunse Malko. Şi chiar dacă e arestat, alte avioane tot vor sări în aer şi alţi oameni vor fi ucişi.

Era un limbaj pe care Chris îl înţelegea prea bine. Americanul suspină.

— Nu ştiu dacă putem face ceva.

— Putem, pentru că o avem pe Aija Sunblad, răspunse Malko. Nu va rămâne veşnic cu amantul ei. Se va întoarce. O vom face să se întoarcă.

— Cum?

— Încă nu ştiu…

— Toate astea vor lua timp. Langley nu te va lăsa luni în şir şi nici pe noi…

— Nu va fi nevoie de luni, zise Malko. Nici măcar de săptămâni.

Avionul viră, urcând spre nord. Milton Brabeck trăgea cu urechea la conversaţia lor. Malko simţea că trebuie să-i convingă pe cei doi americani. Se întoarse spre Milton.

— Am înţeles multe lucruri prea târziu, zise el. Avem de-a face cu oameni decişi, fanatici, organizaţi. Lovitura fusese pregătită de multă vreme. În realitate, noi nu i-am stingherit prea mult. Au continuat să-şi aplice mai departe planul. Singura modificare a fost plecarea finlandezei în Germania… În rest, totul s-a desfăşurat aşa cum fusese

stabilit.

— Cu siguranţă că ai dreptate, recunoscu Chris Jones. Dar nu e deloc încurajator pentru viitor.

Malko zâmbi cu tristeţe.

— Nimic nu-i va învia pe cei două sute şaptezeci de călători care au murit în urma exploziei avionului. Dar dacă cei care au comis această oroare vor fi pedepsiţi, atunci înseamnă că încă mai există dreptate pe lumea asta.

— Te referi la israelieni? întrebă Milton Brabeck.

— Nu, ei au luat trenul din mers. Şi în momentul ăsta nu cred că se simt bine deloc.

— Îi avem în mână, zise Chris Jones rânjind. Cu ceea ce ţi-au făcut...

— Nu fac din asta o răzbunare personală, zise Malko. Dar ştiu că CIA îi va face să plătească scump această gafă. În alt fel şi asta nu mă priveşte. Cred cu sinceritate că nici un conducător al Mossadului nu a hotărât să arunce în aer un avion pentru a forţa SUA să rupă relaţiile cu OEP-ul. Dar acest Mosche a preferat un joc periculos. Rămân adevăraţii instigatori. Mai întâi omul care, de luni de zile, planifică această oroare. Din ură.

— Vorbeşti de Ali Muganieh?

— Da. Nu ştiu dacă a acţionat pe cont propriu sau în baza unui „contract”. Poate că într-o zi vom şti. Dar n-am să mă mai pot privi liniştit în oglindă decât în ziua în care îl voi şti mort.

Chris Jones dădu din cap cu înţelegere.

— E sigur că ai dreptate! Dar cum? Niciodată nu a fost arestat vreunul din aceşti mari terorişti. Nu se plimbă prin ţările periculoase pentru ei decât în perioadele liniştite. După o astfel de lovitură se va ascunde în Liban, în Siria sau în Libia.

— Cu siguranţă, zise Malko zâmbind cu răceală. Dar îl voi scoate de-acolo. Şi în ziua aceea sper să fiţi cu mine pentru a-l întâmpina. Căci va fi ultima lui călătorie.

Capitolul XVII.

Malko se trezi din somn tresărind. Lumina zilei invadase deja întreaga cameră, iar ceasul nu arăta decât patru dimineaţa! Soarele de la miezul nopţii. Îi trebuiră câteva secunde ca să-şi dea seama unde se afla. Abia se făcuse noapte când aterizaseră la Helsinki. Nici unul dintre ei nu mai avea chef de vorbă, iar restaurantele erau închise. Se duseseră direct la *Intercontinental,* cu stomacurile goale. Malko deschise televizorul. CNN-ul difuza alte imagini cu aparatul Boeing distrus, rămăşiţe informe sub prelate, jucării împrăştiate în pădure, feţe grave. O femeie se tăvălea pe jos în Aeroportul Kennedy din New York. Soţul ei împreună cu cele două fiice se aflau la bordul avionului care explodase. Urmaseră comentarii... Întortocheate şi lipsite de conţinut. Ameninţări solemne şi găunoase. Depăşite.

Poate că în timpul ăsta Aija Sunblad şi amantul ei făceau dragoste. Se aflau în siguranţă în Liban sau în altă parte.

Începu să se gândească din nou la planul încă vag pe care începuse să-l construiască. Trebuia să fie acceptat de CIA şi de FBI, căci el singur nu-l putea realiza. Şi chiar şi aşa, proiectul lui se situa la limita posibilului, conţinând atâtea necunoscute încât părea hărăzit eşecului.

Malko era împins numai de furia răzbunării. Se sufoca de mânie la gândul că Ali Muganieh avea să rămână nepedepsit.

Somnul îi fugise, aşa că se dădu jos din pat, făcu un duş şi coborî să ia micul dejun. Însoţitorii lui încă mai dormeau. La nouă se întâlneau cu Donald Gast.

Reuniunea ultimei şanse.

*

* *

— Aija Sunblad ar trebui să se întoarcă peste două zile, anunţă Donald Gast. Am aflat de la Ilnari Kaarnola. Nu ştie unde se află, dar a telefonat ieri ca să afle ce mai e nou.

— Care e poziţia poliţiei faţă de ea?

— Asta depinde de noi, îi explică americanul. Când a

fugit, după ce a încercat să te omoare, i-am anunţat pe cei de la SUPO că o bănuim că e amestecată într-un caz de terorism. Nimic oficial.

— Prin urmare, conchise Malko, dacă le spui că a fost o eroare, n-o vor deranja deloc.

— Cu siguranţă că nu… Oricum, în afară de scena substituirii de la Londra la care ai asistat numai tu, nu există nimic concret împotriva ei. Atâta vreme cât nu faci o reclamaţie scrisă…

— Faptul că a telefonat arată că e totuşi neliniştită, remarcă Malko. Acum fiind liniştită – căci Kaarnola i-ar fi spus dacă era căutată de poliţie – cu siguranţă că-şi va relua viaţa aici, crezându-mă mort. Se va întoarce cu tranzistorul de parcă nu s-ar fi întâmplat nimic, convinsă că nu vom face caz de ceea ce ştim oficial. Ai mai aflat ceva de la Langley?

— Toate reprezentanţele CIA sunt în alertă, răspunse americanul. Precum şi posturile FBI-ului. Până acum n-am primit nici un răspuns despre Ali Muganieh, ceea ce nu e de mirare. Respectivii călătoresc cu acte false dacă nu se află într-o ţară ca Siria sau Libanul. Şi de acolo nu avem informaţii.

— Trebuie ţinuţi sub presiune, zise Malko.

Donald Gast îl privi mirat.

— Ce vrei să faci? Ai fost gata să împiedici atentatul şi ai fi reuşit fără intervenţia israelienilor. Dar acum?

— Acum vreau capul lui Ali Muganieh, răspunse Malko. Ayatollahul Khomeiny n-a pus un preţ pe capul lui Salman Rushdie?

Omul de la CIA se foi nervos în fotoliu.

— *Don’t be stupid!* Ştii bine că acest tip se ascunde acolo unde noi nu putem ajunge la el. Te-ai gândit la vreo chestie?

— Probabil că da, dacă reapare Aija Sunblad, răspunse Malko. Dacă nu, mă întorc la Liezen. Cer să se aibă răbdare patruzeci şi opt de ore.

— Care e ideea?

— E prea devreme. Nu e nimic extravagant, doar mă cunoaşteţi. Putem deja să facem ceva.

— Ce?

— Să lăsăm să scape nişte informaţii. Din diferite surse apropiate nouă. În mai multe ţări. Conform cărora bănuielile s-ar îndrepta spre Abu Nidal. Daţi detalii, construiţi un caz... Chestia asta trebuie să apară în mediile de informare din lumea întreagă.

Americanul se uită la el intrigat.

— Ştii că nu e adevărat...

— Bineînţeles, zise Malko. Dar şi Ali Muganieh ştie şi atunci se va simţi mai puţin vizat. Asta poate să ne servească...

— Înţeleg, zise Donald Gast. Cred că se poate face. Am un coleg la Bonn care lucrează cu BND-ul. E destul să le arunc informaţia. Englezii vor fi mai greu de manipulat, dar dacă procedăm cum trebuie... Nu trebuie să-ţi mai spun, Malko, că am da mult ca acest ticălos să se transforme în căldură şi lumină. Şi vom încerca, chiar dacă avem o şansă la un milion. Dar tare mi-e teamă că această finlandeză nu se va mai întoarce.

— Patruzeci şi opt de ore! repetă Malko. Merită, nu?

*

* *

Întinsă în partea din spate a vasului *Cobra,* Aija Sunblad privea cerul de un alb imaculat al Mediteranei, legănată de hula uşoară. Ambarcaţiunea se afla la vreo sută de metri de coastă, într-un golf mic de lângă Limassol, în sudul Insulei Cipru. Ceva mai departe era ancorat marele *Magnum,* la bordul căruia se aflau vreo zece oameni înarmaţi până în dinţi... Cele două nave, înmatriculate în Liberia, aruncaseră ancora în Cipru. Oficial, făceau curse speciale...

Ali Muganieh privea şi el la cer. Tânăra femeie era fascinată de pieptul lui păros şi de lăţimea umerilor. Le ceruse oamenilor lui să rămână pe celălalt vas ca să fie liniştit. Nu o oprise decât pe Amina, o tânără palestiniană născută într-o tabără, pentru a-i servi băuturile. Rar se întâmpla să se poată destinde astfel şi acceptase un risc limitat ieşind din ascunzătoare. Numai că din când în când trebuia s-o recompenseze pe Aija.

Trebuise să suporte o criză de nervi când ajunsese la el.

Se afla încă sub şocul distrugerii avionului. Ali Muganieh se comportase perfect, împărtăşindu-i supărarea, asigurând-o că fusese o neînţelegere îngrozitoare, că „niciodată” nu dorise distrugerea acelui avion, că nu intenţionase decât să-i sperie pe duşmani. Că telefonase „el însuşi” companiei aeriene pentru ca tranzistorul cu bomba să fie interceptat... Ea îl crezuse sau se prefăcuse doar.

— *Habibi!*[7]

El întoarse capul. Tânăra finlandeză îl privea cu ochi tulburi. Nu purta decât un *strâng* violet care, cu excepţia părţii din faţă, o făcea să pară goală. Sânii plini erau frumos bronzaţi, iar gâtul ei părea şi mai lung.

— Da?

— Chiar trebuie să plec înapoi?

Palestinianul făcu un gest fatalist.

Când fugise de la Helsinki, Aija fusese convinsă că nu se va mai întoarce acolo decât după multă vreme. Că va trăi tot timpul cu Ali Muganieh. Vedea deja toate poliţiile din lume pe urmele ei. Apoi, nu se întâmplase nimic. Îşi întâlnise amantul în Cipru, chiar în seara atentatului. Era şocată şi foarte hotărâtă să nu-l mai părăsească. Palestinianul îi ceruse să-i povestească detaliat ce se întâmplase. Se informase şi el, Aija telefonase şi ea... Până la urmă, palestinianul ajunsese la concluzia că putea să reapară fără nici un pericol.

— Ne vom reîntâlni? întrebă ea.

— Nu imediat, răspunse el. Am multă treabă. Trebuie să mă duc clandestin în Teritoriile Ocupate. Nu vreau să rişti prea mult întâlnindu-te cu mine. Ştii bine că evreii vor să-mi facă de petrecanie.

Oamenii de pe cealaltă ambarcaţiune erau înarmaţi, dar asta n-ar fi fost de ajuns împotriva unui comando israelian. Protecţia lui cea mai bună era improvizarea permanentă. Niciodată un plan dinainte făcut. Aija suspină şi se întoarse pe burtă. Ali Muganieh îi urmări cu privirea curba spatelui. Din poziţia aceea, fesele ei îi păreau goale, incredibil de arcuite şi pline. Simţi că i se usucă gura şi întâlni privirea tinerei Amina care stătea în picioare lângă bar. Ea îi adresă

[7] Scumpule (n.a.).

un zâmbet complice. Aija se mişcă uşor, legănându-şi şoldurile, pentru a alunga o muscă şi palestinianul se simţi brusc excitat. Sexul lui întinse costumul de baie şi Amina îşi întoarse capul pudică.

Nu auzea decât clipocitul apei şi zgomotul respiraţiilor lor. Ali Muganieh ridică capul cercetând marea cu privirea lui pătrunzătoare. Se ştia tot timpul în pericol de moarte. Distrugerea avionului nu era pentru ei decât o victorie tactică. Adevăratul lui obiectiv era să împiedice ceea ce considera drept o capitulare: un acord dintre OEP şi Israel în privinţa Teritoriilor Ocupate. Voia să-i alunge pe israelieni şi să înapoieze Palestina palestinienilor. Scopul său final era ca OEP-ul lui Yasser Arafat să revină la carta lui iniţială care recomanda lichidarea Israelului ca stat. Pentru asta, orice metodă era bună.

Lupta în felul lui.

Oamenii de pe cealaltă ambarcaţiune moţăiau, mai puţin doi care scrutau fără încetare orizontul cu binoclul. Alte două echipe vegheau pe ţărm. Rareori se deplasa fără vreo doisprezece oameni absolut siguri. Asta costa bani, dar avea. Pentru mai multă siguranţă, ajunsese să se autofinanţeze şi nu depindea de nimeni. Oamenii lui erau plătiţi de el şi când unul dintre ei cădea, avea grijă să asigure familiei un venit decent.

În acea după-amiază caldă, totul era liniştit. Israelienii nu vor îndrăzni să vină cu avioanele lor deasupra apelor cipriote. Iar oamenii lui vegheau. Şi, pe urmă, primejdia îl excita. O prinse de păr pe Aija şi-i lipi faţa de sexul rigid.

— Hai în cabină, aici e prea cald, îi zise el.

Era hotărât s-o sodomizeze cu o mare brutalitate, aşa cum nu mai făcuse niciodată.

*

* *

Lungită pe spate, Aija îl mai simţea încă zvâcnind în ea şi această senzaţie îi provoca o plăcere de nedescris. El ieşi brusc din ea şi se răsturnă pe spate. Plăcerile sexuale erau singura lui destindere. Restul timpului lucra, lua contact cu diferite persoane, organiza rezistenţa, încerca să ghicească ce pregăteau adversarii lui. Cu simţurile potolite,

palestinianul analiza situaţia cu luciditate. Aija devenise elementul esenţial al sistemului său logistic. Toţi teroriştii visau să aibă o femeie sau un bărbat de rasă şi de naţionalitate diferite, în care să poată avea încredere deplină şi să le servească drept partener... Având un cont cu două semnături, Ali Muganieh evita călătoriile periculoase în Vest. Ştia că Aija e de o cinste desăvârşită. În seiful băncii se mai aflau şi adresele ascunzătorilor sale, ale oamenilor de legătură, ale filierelor în caz de pericol şi detonatori miniaturizaţi. Lucruri de o valoare inestimabilă...

Aija mai făcuse acum un pas înainte, participând la un atentat. Ceea ce crea între ei o legătură şi mai puternică. Numai că se ivise o problemă. Evenimentele de la Helsinki. Intervenţia de două ori a lui Moktar Godzadeh fusese un rău necesar pentru ca operaţiunea să nu eşueze. Aija era acum reperată de serviciile occidentale şi nu o vor lăsa să le scape, chiar dacă oficial o lăsau în pace. Poate că tocmai acest calm aparent îl îngrijora cel mai mult pe Ali Muganieh.

Trase din ţigară, alungându-şi un gând neplăcut. Aija devenise la fel de periculoasă pentru el pe cât îi fusese de preţioasă. Nu va mai putea niciodată să joace rolul pe care îl avusese. Trebuia să o înlocuiască, dar nu era uşor. Până atunci era nevoit să accepte unele riscuri.

Aija se uita la el cu ochii inundaţi de plăcere. Şi puţin cam mirată. De obicei, după o absenţă lungă, făceau imediat dragoste din nou.

— La ce te gândeşti?

— La tine, zise el bătând-o uşor pe fund.

În curând nu va mai avea de ales. I-ar fi făcut viaţa imposibilă dacă o păstra lângă el. Va face deci în aşa fel ca să dispară fără să-i fie frică înainte... Se întinse şi se uită la ceasul de aur, cel care îi servea pentru a-şi dovedi identitatea de om de afaceri libanez.

— Trebuie să plec! zise el.

Aija se aruncă asupra lui frecându-şi pântecele de sexul încă tare.

— Oh, mai stai!

— Nu, zise el eschivându-se.

Când era vorba de siguranţa lui, devenea tăios şi brutal.

Se ridică, trase pe el slipul şi o cămaşă şi ieşi pe punte. Chemă prin gesturi cealaltă ambarcaţiune. Pilotul porni şi se apropie de „Cobra”.

— Iradj şi Bechir, o conduceţi la Limassol, plecăm. Ceilalţi vin cu mine.

Îi urmări cu privirea în timp ce încărcau sacii mari din plastic în care îşi aveau armamentul. Puteau să ţină piept unei miniarmate. Se întoarse spre cabină.

— *Aija, you are ready?*

Aija Sunblad apăru în şort şi pulover lipit pe corp, cu părul blond răvăşit şi aerul trist. Se lipi de el fără o vorbă şi-i căută gura. Palestinianul o respinse. Nu-i plăcea să se dea în spectacol în faţa oamenilor săi.

— Am să te sun curând, zise el.

Cu cât se gândea mai mult, cu atât mai pregnant îi apărea necesitatea de a acţiona rapid, pentru a-şi modifica organizaţia. Avea un avans de câteva săptămâni. Dacă supravieţuise până atunci, asta se datora faptului că reacţionase mai repede decât adversarii lui... Aija se îndepărtă şi coborî scara, ajutată de Iradj. După treizeci de secunde, cele două ambarcaţiuni, cu motoarele pornite, se îndepărtau una de alta. Cobr*a spr*e larg, Magn*um spr*e Limassol.

Ali Muganieh se întoarse în cabină în timp ce oamenii lui se instalară pe puntea din faţă. Amina stătea lângă bar. O atinse uşor şi ea îl întrebă imediat:

— Vrei ceva?

Palestinianul se opri şi-i văzu ochii negri plini de admiraţie. Pentru palestinieni, Ali Muganieh era un erou, un luptător neobosit şi indestructibil. Când vizita o tabără din Liban, oamenii îi sărutau mâinile şi-l rugau să continue lupta. Toate femeile erau gata să i se dea. Viaţa ascetică pe care o ducea îi sporea şi mai mult aura. El nu trăia în hoteluri de lux aşa cum făceau conducătorii OEP-ului, risipind banii Organizaţiei. Îi zâmbi Aminei şi privirea îi coborî spre sânii mici şi fustiţa plisată.

— Da, răspunse el.

Palestinianul, o apucă de şolduri şi o frecă puţin de el. Sexul îi intră instantaneu în erecţie. Ea se prefăcu că vrea

să scape de el, dar el îi luă mâna şi i-o puse cu fermitate pe sex, iar ea nu şi-o retrase. Îi smulse slipul de pe ea cât ai clipi din ochi şi şi-l scoase şi pe-al lui. Fata schiţă o mişcare de recul când văzu sexul acela enorm lipit de ea.

Dar Ali Muganieh nu-i lăsă timp de gândire. Îndoi uşor picioarele şi o pătrunse dintr-o singură mişcare, făcând-o să ţipe de durere.

*

* *

Donald Gast schiţă un zâmbet şi îi întinse lui Malko un telex.

— Ai avut dreptate. Aija Sunblad a plecat de la Atena spre Paris. De la Paris ia alt avion spre Helsinki şi soseşte aici în seara asta la cinci şi jumătate.

Capitolul XVIII.

La postul său obişnuit de observaţie, în mijlocul hainelor şi căciulilor de blană ale unui magazinaş din aeroport, Malko aştepta. Pasagerii avionului venit de la Paris treceau prin faţa lui în rânduri strânse. În ciuda aparentei sale convingeri, nu reuşea să creadă că Aija îşi va face din nou apariţia aşa, de parcă nu s-ar fi întâmplat nimic.

Şi totuşi o văzu! Ţinând într-o mână o geantă mare de călătorie şi în cealaltă un tranzistor alb... Cel pe care i-l subtilizase lui Walid Jaafar. Aija Sunblad era bronzată, purta o minijupă care îi lăsa descoperite picioarele lungi, arăta superb şi totuşi avea ceva trist în privire. Bărbaţii o urmăreau cu privirea, dar ea nu le acorda nici o atenţie. Mersul ei era la fel de senzual. Malko se luă după ea, păstrând o distanţă respectabilă, o văzu îndeplinind formalităţile, apoi îndreptându-se spre taxiuri. Nimeni nu venise înaintea ei.

Cu excepţia lui...

Urcă în maşina închiriată şi porni spre Helsinki. Adevărata luptă începea. CIA şi FBI-ul îi dăduseră mână liberă. Vor colabora şi îi vor pune la dispoziţie mijloacele lor. Era un adevărat noroc că informatorul CIA era în acelaşi timp şi patronul tinerei finlandeze. Altfel planul lui Malko n-ar fi putut funcţiona. Chris şi Milton erau deja ascunşi şi aşteptau pe Satamakatu.

Chris ieşi din maşină când îl văzu pe Malko şi-l însoţi în imobilul în care locuia Aija Sunblad. Deschise uşa apartamentului cât ai clipi din ochi şi Malko se strecură înăuntru. Veniseră de mai multe ori în cursul ultimelor zile... Fără să aprindă lumina, Malko se aşeză pe canapeaua din salon, lăsându-l pe Chris să coboare.

După un sfert de oră, Malko auzi cheia rotindu-se în broască. Aija aprinse lumina în salon şi dădu cu ochii de el. Malko ţinea arma lui Chris pe genunchi şi avea o faţă de marmură. Tânăra femeie mai avu forţa să închidă uşa în urma ei şi să întrebe cu o voce nesigură:

— Ce… ce cauţi aici?

Se schimbase brusc la faţă, iar buzele păreau intrate înăuntru, ca o scoică care se închide. Îşi trecu mâna prin păr ca un automat. Malko se uita la ea cu răceală.

— Ştii foarte bine pentru ce mă aflu aici, zise el. Şi ştii şi cine sunt. Comedia s-a terminat, Aija.

Ea se întoarse spre uşă şi Malko adăugă imediat:

— Nu încerca să fugi. Cred că îţi închipui că nu sunt singur…

Ea puse mâna pe telefon.

— Voi chema poliţia, zise ea moale. Nu ai dreptul să te afli aici.

Se gândise ce să spună în legătură cu cele întâmplate la saună, având de gând să pretindă că Malko vrusese s-o violeze şi că ea îşi pierduse capul. Revolverul era înregistrat şi poliţiştii finlandezi vor avea tendinţa s-o creadă.

— Fă-o, o îndemnă el şi ai să te trezeşti la închisoare pentru cel puţin treizeci de ani, dacă nu mai mult… Va trebui să începi prin a le povesti ultima noastră întrevedere.

Ea rămase încremenită, albă la faţă ca varul. În cele din urmă, se lăsă să cadă pe un scaun şi-şi scutură părul buclat.

— Ce vrei? întrebă ea cu o voce ostenită.

Malko o măsură cu o privire rece.

— Aija, vii de la Atena. Ai fost în Cipru unde ţi-ai întâlnit amantul, pe Ali Muganieh. Din păcate am aflat prea târziu ca să putem interveni…

O văzu clipind, apoi revenindu-şi.

— Asta nu te priveşte, e viaţa mea personală.

— Întocmai. Numai că Ali Muganieh e un terorist periculos şi a comis un atentat care a costat viaţa a peste două sute de persoane. Cu ajutorul tău.

Aija îşi lăsă umerii să-i cadă, dar tot mai încercă să lupte.

— Nu ştiu despre ce vorbeşti, zise ea.

Malko se ridică şi veni în faţa ei, căutându-i privirea care se eschiva.

— Aija, zise el, mă aflam la Terminalul 3 de pe aeroportul Heathrow, la câţiva metri de tine când ai schimbat tranzistorul inofensiv al lui Walid Jaafar cu cel pe care îl aveai în geanta de călătorie. Ai fost fotografiată. Or, acel

tranzistor „meşterit” de prietenul tău Muganieh conţinea o încărcătură explozivă care a distrus avionul 747 al Companiei Pan Am. Şi i-a ucis pe toţi cei care se aflau la bord… Inclusiv pe nefericitul de libanez îndrăgostit de tine.

Malko apăsase pe ultimele cuvinte şi Aija Sunblad îşi trăsese instinctiv capul înapoi, de parcă s-ar fi temut să n-o pălmuiască… Urmă o tăcere, tulburată doar de respiraţia şuierătoare a tinerei femei. Aija înghiţi de câteva ori în sec şi bâigui:

— Te înşeli, te…

— Destul! strigă Malko dezlănţuit. Te-am văzut!

De data asta amuţi, cu faţa distrusă, ochii în jos, mâinile încrucişate pe genunchi. În sfârşit, printre buze îi ieşiră câteva cuvinte.

— Nu… n-am ştiut… Mi-a spus că bomba nu era amorsată. Că va fi descoperită. Că nu voia decât să sperie. Îmi pare rău… Oh, e oribil.

Începu să plângă cu capul în mâini. Malko îi ridică capul trăgând-o de părul blond. Simţea că se sufocă de furie.

— Aija, zise el, conversaţia noastră a fost înregistrată. Asta e o mărturisire. Iar eu voi depune mărturie împotriva ta oriunde. Poţi fi sigură că Finlanda te va extrăda în Statele Unite. Eşti terminată. Nimeni nu-ţi va veni în ajutor, cu atât mai puţin prietenul tău care va petrece liniştit în Siria şi va găsi altă femeie la fel de credulă ca tine…

Aija Sunblad ridică ochii plini de lacrimi, scoase un mic ţipăt şi alunecă de pe scaun leşinată.

Malko o lăsă jos uitându-se la ea gânditor. Cât credea din ceea ce-i spusese? Fireşte, denunţarea ei la poliţie n-ar fi rezolvat nimic. Mai întâi, că finlandezii nu-şi extrădau niciodată conaţionalii. După aceea, chiar dacă Aija ar fi fost judecată, Ali Muganieh ar fi continuat să facă rău…

Adevărata treabă abia acum începea…

Deschise uşa care dădea spre palier. Chris Jones şi Milton Brabeck se aflau acolo, aşa cum fusese stabilit. Milton ţinea în mână, ca un medic, o mică trusă neagră.

— Haide! zise el.

Milton deschise trusa şi scoase o seringă pregătită dinainte cu şase sute de miligrame de penthotal. Ajutat de

Chris, americanul înfipse acul într-o venă din braţul finlandezei. Tânăra femeie scoase un ţipăt uşor şi întredeschise pleoapele. Dar aproape imediat dădu ochii peste cap şi-şi pierdu total cunoştinţa.

— O luăm? întrebă Chris.

Malko dădu afirmativ din cap. Îi supraveghe pe americani în timp ce aceştia o înfăşurau într-o pătură. Chris o săltă pe umăr. Milton porni înainte pentru a preveni orice întâlnire periculoasă. Malko luă geanta tinerei femei şi, înainte de a părăsi apartamentul, lăsă în jos micul levier ascuns în bucătărie, instalat de Milton Brabeck în ajun.

De acum înainte, când cineva forma numărul tinerei finlandeze, telefonul nu avea să mai sune la ea, ci în altă parte... O deviere discretă şi cu totul ilegală. Cele două maşini nu merseră prea departe. După ce trecură podul care ducea în port, vehiculele opriră pe chei acolo unde trăgeau micile ambarcaţiuni care făceau naveta între uscat şi numeroasele insule din golf. La chei se afla ancorată o navă albă de vreo douăzeci de metri: Lady *B.*

Aija fu urcată la bord în mai puţin de un minut. Malko urcă şi el, iar cei doi americani plecară fiecare la volanul unei maşini. Direcţia *Intercontinental.* După desfacerea parâmelor, nava, sub pavilion panamez, se îndepărtă lent de chei, trecând pe lângă un feribot sovietic enorm. Malko privi luminile palatului prezidenţial care se afla drept în faţa lui. Aija Sunblad pleca din nou în vacanţă. Pe o durată nedeterminată.

*

* *

Prin hublou se zărea coasta abruptă a Insulei Suomenlinna, la care ajungeai după douăzeci de minute de mers pe mare. Duminica era invadată de turiştii veniţi să contemple unicul submarin construit de Finlanda în 1940 şi transformat în muzeu la cererea sovieticilor. *Lady B* aruncase ancora într-un golf mic cu pereţi abrupţi, la adăpost de priviri indiscrete. Uneori se opreau acolo iahturi. Însă pe nimeni nu avea de ce să mire prezenţa lor o dată cu primele zile frumoase...

Malko privi din nou la Aija Sunblad. Tânăra femeie era

lungită pe o cuşetă şi legată cu câteva curele. Avea ochii închişi. Injecţia făcută cu câteva ore mai devreme o anesteziase o jumătate de oră şi de atunci dormea. Era doar începutul. De data asta CIA şi FBI-ul hotărâseră să-i copieze pe israelieni, adică să folosească mijloacele chimice pentru a o forţa pe tânăra femeie să colaboreze.

Cu o jumătate de oră mai înainte, medicul trimis de la Langley o făcuse să înghită 50 mg de Halcion, pus într-un pahar mare de votcă. Combinat cu alcoolul, acest drog avea drept efect diluarea voinţei subiectului şi substituirea ei cu voinţa manipulatorului...

Medicul se aplecă asupra tinerei femei şi o scutură uşor. Aija deschise ochii. Avea o privire vagă, îndepărtată – drogul începuse să-şi facă efectul. Nu era în întregime inconştientă, dar creierul funcţiona în parte independent de voinţa ei – asta preţ de câteva ore.

— Îi puteţi vorbi, îi zise el lui Malko.

Malko se apropie de tânăra femeie.

— Aija, mă recunoşti?

După câteva secunde, tânăra femeie răspunse cu o voce lentă:

— Da.

— Îţi dai seama că ai participat la o crimă deosebit de oribilă?

— Da.

Nici remuşcare, nici teamă. Un robot.

— Când te-ai despărţit de prietenul tău Ali, n-aţi stabilit nimic ca măsură de siguranţă? Nu era îngrijorat?

Răspunsul veni din nou, după un timp ceva mai lung, cu aceeaşi voce lentă:

— Ba da. Trebuie să-l sun ca să spun că totul merge bine.

— Unde?

— La Atena. Numărul... 30 94 24 138.

Şi repetă:

— 30 94 24 138.

Ca o maşină. Aija trebuia să sune la acel număr cât mai repede posibil, însă numai după ce îşi va fi recăpătat o voce aproape normală. Malko ieşi din cabină şi îi comunică lui Milton Brabeck numărul de telefon.

— CIA trebuie să verifice imediat al cui este acest număr de telefon.

Se reîntoarse în cabină. Aija se uita la el cu o privire goală şi indiferentă. Malko se aşează lângă ea şi-i zâmbi:

— Te simţi mai bine?

— Da. Unde ne aflăm?

— Pe teritoriu american, răspunse Malko. Această navă e sub pavilion SUA. Vreau să-ţi propun o înţelegere. Dacă colaborezi cu noi, vei fi eliberată şi nimeni nu va afla vreodată rolul pe care l-ai avut în atentat. Dacă refuzi, vom ieşi în larg şi un elicopter al marinei americane te va lua şi te va duce pe un portavion. De acolo vei fi dusă direct în SUA, unde vei fi inculpată pentru crima săvârşită. Nimeni nu va putea să te ajute. Asta îţi va aduce zeci de ani de închisoare, în cel mai bun caz. Ştii bine că Finlanda nu va risca un incident diplomatic ca să te scape. Alege…

Aija îl asculta fără să protesteze. Drogul îi anulase toată agresivitatea. Îşi trecu limba peste buzele uscate.

— Ce vrei?

— Îl vreau pe Ali Muganieh.

Pentru prima dată o rază de emoţie luci în ochii ei verzi şi tânăra femeie întrebă cu o voce schimbată:

— Pentru ce?

— Ca să fie judecat. Va beneficia de toate garanţiile legii.

Ea clătină din cap neîncrezătoare.

— De unde să ştiu dacă spui adevărul?

— Trebuie să mă crezi.

Urmă o tăcere, tulburată doar de clipocitul apei lângă ambarcaţiune. Malko îşi ţinea respiraţia. Dacă n-o convingea pe Aija, totul se termina.

— Mă simt ciudat, zise finlandeza. Am impresia că nu mai sunt eu însămi.

— Ca să te aducem aici am fost obligaţi să te drogăm, îi explică Malko. Peste câteva ore te vei simţi foarte bine. Ai auzit propunerea mea?

— Da, răspunse ea. Trebuie să mă gândesc.

Malko se aplecă spre ea:

— Aija, tot n-ai să-l mai vezi vreodată pe Ali Muganieh. Dacă n-ai să ne ajuţi, îl vom hăitui fără milă. Şi-l vom ucide.

Nu ai timp de gândire. Trebuie să-i telefonezi. Imediat. Altfel va deveni bănuitor.

Aija făcu ochii mari.

— De unde ştii asta?

— E cât se poate de evident.

Tăcere.

Malko o simţea pe tânăra femeie chinuită de o dilemă cumplită. Luă telefonul şi-l aşeză pe pat.

— Ai un sfert de oră ca să te hotărăşti, zise el. După aceea voi da ordin să se ridice ancora.

Ieşi din cabină. O lăsă singură şi se duse la Donald Gast care lua aer pe punte. Americanul era mai curând încruntat. Se uita la cadeţii marinei finlandeze care făceau jogging. Reprezentatul CIA se întoarse spre el.

— Dacă află finlandezii vreodată ce facem noi acum…

— Suntem în război, răspunse Malko. Se sprijini cu coatele lângă el şi-i povesti conversaţia cu Aija. Un adevărat bluf. După un sfert de oră, Malko coborî din nou în cabină. Telefonul era în acelaşi loc şi Aija părea că doarme. Dar când el făcu zgomot, finlandeza deschise ochii şi zise cu o voce ostenită:

— Voi telefona. Dar ai să-mi juri că nu-i veţi face nici un rău.

— Îţi jur.

Finlandeza formă lent numărul de la Atena. Când i se răspunse, Aija, cu o voce aproape normală, zise doar atât:

— Eu sunt, totul e bine, sper să am curând veşti de la tine. Te iubesc.

Apoi închise.

Malko se uita la ea neîncrezător.

— Chiar aşa trebuia să spui?

— Bineînţeles.

— Al cui e acest număr?

— Nu ştiu. Îl schimbă foarte des. Acum ce vrei?

Malko se aşeză pe pat ceva mai destins.

— Îţi voi explica planul meu. Trebuie urmat întocmai. Şi după aceea noi te vom proteja.

Aija făcu un gest prin care voia să arate că îi era perfect egal.

*

* *

Întins pe patul îngust, Ali Muganieh formă pentru a patra oară numărul de telefon. Legătura nu se făcea aşa cum se făcea altădată de la Beirut. În sfârşit, auzi declanşarea soneriei. Robotul se puse în mişcare şi ascultă mesajul tinerei femei. Alte mesaje nu mai erau. Înregistră înainte de a închide şi după aceea ascultă cu atenţie mesajul de mai multe ori. Vocea era puţin cam lentă, dar era vocea ei.

Citi ziarele care îi fuseseră aduse. *New York Times* publica un articol care îi atribuia lui Abu Nidal paternitatea atentatului. Ali Muganieh îl citi cu atenţie. Ghici după anumite detalii că fusese inspirat de un serviciu de informaţii. Poate de Mossad. Mediatizarea lui Abu Nidal producea un efect bun…

Cineva bătu la uşă. Era Amina… Nu spuse nici o vorbă, se apropie de pat şi-şi desfăcu bluza. Din ziua aceea de pe vas, Ali se servea de ea zilnic. Un mic animal docil şi senzual, gata la orice ca să-i placă… Viaţa era frumoasă.

*

* *

— Numărul de la Atena e un simplu robot instalat într-o garsonieră nelocuită, anunţă Donald Gast. Oamenii noştri au fost foarte atenţi. Au descoperit amprente, dar nu pe cele ale lui Muganieh. Aparatul e ascultat de la distanţă, chiria e plătită prin mandat poştal expediat din ţări diferite, contractul are un nume fals, numele unui student libanez.

Aveau de-a face cu un adevărat profesionist.

— Mă aşteptam, zise Malko. Asta nu schimbă nimic.

— Cum e Aija?

— Calmă. Acum vor începe lucrurile serioase.

Malko coborî în cabină. Aija nu mişca. Încă de dimineaţă i se servise o nouă porţie de Halcion. Dacă n-ar fi fost vorba de prinderea unui asasin ca Muganieh, lui Malko i-ar fi fost ruşine… Aija deschise ochii şi se uită la el cu o privire lipsită de expresie. Malko se aşeză în fotoliul din faţa patului ei.

— Aşa, zise Malko. Vom începe să colaborăm.

— Cum?

Ea se uită la el fără să clipească.

— Vreau să-l fac pe Ali Muganieh să vină într-o ţară unde îl putem aresta. Cu ajutorul tău.

Aija zâmbi vag.

— Vă faceţi iluzii. Nu va veni niciodată. E mult prea bănuitor. Chiar dacă i-o voi cere eu.

— Are încredere în tine?

Aija se încordă imperceptibil, roşi şi zise cu mândrie:

— Da, bineînţeles.

— Atunci va veni. Îţi voi explica de ce.

Capitolul XIX.

Aija Sunblad dădu încet din cap. Drogul îi încetinea mişcările şi o făcea să semene cu o somnambulă.

— Nu te cred, zise ea.

— De acord, replică Malko. Vreau să-ţi pun o întrebare. Sub ce nume călătoreşte?

Ea dădu din umeri şi schiţă un surâs ironic.

— Are câte paşapoarte vrea. Nu ştiu niciodată ce nume foloseşte şi rareori se întâmplă să utilizeze acelaşi nume de două ori.

— Vine deseori în Europa de Vest?

— Foarte rar. Şi pentru foarte puţin timp.

— Bine. Cum ai putea să-i telefonezi?

— Sunând la numărul de la Atena şi la altul de la Beirut, pe care nu trebuie să-l formez decât de la o cabină.

— Foarte bine. Mai întâi vei suna la Atena. Îl vei anunţa că s-a ivit o problemă cu banca din Zurich.

Aija avu nevoie de câteva secunde ca să înţeleagă, apoi privirea ei deveni mai puţin vagă.

— Dar nu e adevărat, protestă ea.

Malko zâmbi indulgent.

— Evident! Îi vei spune că FBI-ul a intervenit la bancă şi că aceasta te-a anunţat. Cercetează toate conturile suspecte şi ţi-a pus o sumedenie de întrebări.

Ea îl opri cu un gest.

— Nu pot să spun toate astea la telefon. Las doar un mesaj că e o problemă urgentă. Mă va suna el.

— La tine acasă?

— Da. Dar în acest caz va trebui să mă întorc acolo.

Motivul era cusut cu aţă albă. Malko zâmbi.

— Nu e nevoie. Linia ta telefonică a fost derivată pe această navă... Nu poate să-şi dea seama de nimic. Deci, îi vei explica ceea ce ţi-am spus. Că banca ţi-a cerut să-ţi transferi contul şi să ridici conţinutul seifului.

Mâinile tinerei femei se jucau cu cearşaful. Nervozitatea.

Drogul deconecta, numai că subiectul era atât de

sensibil, încât reapărea angoasa.

— Şi pe urmă?

— Pe urmă? M-ar mira tare mult să nu vină. Dacă deschideţi un nou cont pe numele vostru, va trebui să se arate împreună cu tine cel puţin o dată şi să-ţi dea semnătura. Altfel rămâne complet în mâinile tale. Un om ca el nu va accepta asta niciodată. Mai spune-i că ai găsit o altă bancă. În Austria.

— Mă va întreba cum.

— Ţi-a recomandat-o banca de la Zurich. Nu-ţi va cere numele.

Aija rămase tăcută, cu mâna pe telefon. Privirea ei întâlni privirea lui Malko. Ochii verzi erau plini de lacrimi.

Se înfruntară din priviri câteva secunde care lui Malko i se părură interminabile. În sfârşit, tânăra femeie ridică receptorul cu o mână tremurătoare şi începu să formeze numărul. Malko nu îndrăznea să pronunţe nici un cuvânt ca să nu rupă vraja. Formă de trei ori la rând pentru că liniile erau ocupate. În sfârşit, obţinu linia liberă. Malko aştepta nerăbdător să vadă ce va spune. Vocea tinerei femei era foarte tulburată când spuse:

„Ia legătura cu mine cât mai repede cu putinţă. S-a ivit o problemă la Zurich”.

Puse receptorul jos. Zarurile erau aruncate.

*

* *

Două zile de aşteptare plină de nelinişte. Telefonul sunase de câteva ori, dar nu fusese nimic important... Oficial, datorită colaborării lui Ilnari Kaarnola, Aija Sunblad era bolnavă. Malko avea impresia că timpul trece mult prea încet. Tensiunea era atât de mare, încât nu reuşea nici măcar să citească. Se mulţumea să urmărească ştirile la o mică minune tehnică, un minitelevizor Sony cu baterii, cu un ecran din cristale lichide având latura de opt centimetri. Americanii trăgeau cu Johnny Walker şi cafea îndulcită ca să rămână treji. Echipajul – oamenii de la CIA – era aproape invizibil, iar medicul nu-şi făcea apariţia decât atunci când trebuia să dozeze drogul administrat tinerei femei. Malko era obsedat de o singură întrebare.

Ce făcea Ali Muganieh?

Nici măcar nu se putea afla dacă mesajul îi parvenise sau nu. Se ruga cerului ca cei de la CIA care lucraseră la Atena să nu fi lăsat vreo urmă. Cu siguranţă că Muganieh avea un dispozitiv de supraveghere. Dacă ar fi văzut că garsoniera era supravegheată, n-ar mai fi dat semn de viaţă... Cu coatele sprijinite de bastingaj, Malko privea apa neagră. Deodată auzi paşi în spatele lui. Era Donald Gast.

— Vino, zise americanul. E la telefon.

Era aproape unsprezece seara.

Coborâră în cabina amenajată în centrala de ascultare. Un difuzor transmitea convorbirea care avea loc chiar în acel moment. Malko identifică imediat vocea finlandezei. Aija povestea ce-i ceruse Malko cu o intonaţie cât se poate de autentică. Răspunsurile interlocutorului erau monosilabice... Tânăra femeie termină ce avea de spus şi pe fir nu se mai auziră decât paraziţi. Crezură că Ali Muganieh închisese.

— Mai eşti la telefon? întrebă cu anxietate Aija.

— Da.

O voce înăbuşită, voit distantă. Donald Gast luă un blocnotes şi scrise pentru Malko: „E suspicios” ...

Aija înghiţi în sec şi întrebă:

— Ce vrei să faci?

O nouă tăcere. Interminabilă. Apoi Ali Muganieh întrebă:

— Eşti singură?

Malko îşi simţi inima bătând cu putere. Schimbă o privire cu Donald Gast, în timp ce Aija spunea cu o voce plină de reproş:

— Evident.

— Bine, bine, zise Muganieh. Te sun eu.

— Te iubesc, îmi lipseşti, strigă Aija.

Prea târziu, palestinianul închisese. Cuprins de panică, Malko se repezi în cabina tinerei femei. Finlandeza stătea pe pat în capul oaselor, cu o strălucire ciudată în privire.

— Eşti mulţumit? zise ea cu un ton sfidător.

Îşi schimbase complet atitudinea, părând aproape mândră că îi face lui Malko pe plac. El intui că nu numai drogul era cauza acestei noi atitudini. Drogul rupsese

barierele psihologice, dar mai era ceva. Tânăra femeie avea nevoie de un „stăpân” şi, sub presiunea evenimentelor, poate că era pe cale să-şi găsească altul.

— De ce te-a întrebat dacă eşti singură?

— Oh, aşa face totdeauna, e foarte gelos. Vrea să mă facă să cred că îi e frică să nu-l înşel.

Malko nu-şi ascunse uşurarea. Se aşeză în fotoliu. După toate aparenţele, Ali Muganieh sunase din Siria sau din Liban. Le vor spune curând specialiştii de la CIA. De acolo nu putea să verifice povestea cu banca. Era obligat să vină la Zurich. Aija se uita la Malko.

— Pentru ce îţi dai atâta osteneală?

El zâmbi cu tristeţe.

— Pentru că am imaginaţie… În atentat au murit aproape trei sute de persoane. O moarte îngrozitoare. Fără nici un motiv. Ali Muganieh e un bolnav, e un nebun sângeros care se ascunde sub aparenţele unui om calm, un ucigaş psihopat. Ca…

Se opri brusc. Aija îl fixa cu pupilele dilatate. Două pete verzi.

— Ca mine?

— Nu, zise Malko.

Colţurile gurii i se lăsară în jos, deformându-i buzele frumoase.

— Totul era abstract! zise ea suspinând. E adevărat că mi-a spus că bomba nu va exploda, că nu voia decât să-i sperie. Am fost destul de proastă ca să-l cred. Acum visez asta în fiecare noapte. Mai vreau votcă.

Malko o servi cu votcă ştiind că încă mai era sub efectul drogului. Aija goli paharul dintr-o răsuflare şi-l întinse lui Malko, cu pometii îmbujoraţi. De parcă s-ar fi simţit uşurată că-şi atrăsese amantul într-o cursă. Malko îi turnă din nou votcă şi ea îi zise:

— Aş vrea să merg pe punte. M-am săturat să stau aici.

Se comportase bine. Malko zâmbi.

— Bine, să mergem.

Aija îşi dădu imediat păturile la o parte. Nu avea pe ea decât un slip de dantelă şi un sutien. Îmbrăcă o rochie uşoară şi veni după Malko. Ajunseră pe puntea din faţă. Era

trecut de unsprezece şi soarele strălucea la orizont ca o portocală mare. Nu se vedea insula situată în spatele lor. Malko se instală pe perne alături de Aija. Calmul era de-a dreptul impresionant. Dinspre est adia uşor o briză răcoroasă. Aija se înfioră şi se apropie de Malko.

— Vrei să ne întoarcem? întrebă el.

— Nu.

Ochii ei verzi, în care stăruia o lumină tulbure, erau fixaţi asupra lui. Îşi puse mai întâi capul pe umărul lui, apoi îşi lipi tot corpul de el. Malko o simţi tremurând.

Aija ridică faţa spre el, cu gura întredeschisă şi-l sărută cu violenţă. Apoi se îndepărtă şi Malko îi văzu lacrimile care îi curgeau pe faţă.

— Să mergem înăuntru, mi-e frig, zise ea.

Malko bănuia ce va urma.

— Te-am urât atunci când m-ai posedat prima dată, zise ea cu o voce absentă.

— Pentru că am făcut-o?

Ea zâmbi cu tristeţe.

— Eram nebună. Aveam altele în cap. Ştii prea bine…

Aija tăcu şi capul îi căzu într-o parte. Dormea.

Malko rămase alături de ea, legănat de zgomotul apei. Se întrebă cum avea să se termine toată povestea asta. O „deturnase” pe Aija, dar nu avea decât un sentiment de jenă…

*

* *

Aija Sunblad deschise ochii şi întâlni privirea lui Malko. Preţ de câteva clipe păru că nu-şi mai aminteşte unde se afla. Apoi, lacrimile i se rostogoliră pe faţă.

— Ce ai? întrebă el.

— Totul e un coşmar, murmură ea. Şi începuse atât de frumos…

— De ce-ai făcut toate astea pentru bărbatul acela?

Ea îi adresă o privire înduioşată.

— M-am îndrăgostit nebuneşte de el. Nu poţi înţelege. Totdeauna am fost foarte senzuală. Dar în Finlanda bărbaţii nu sunt aşa. Se gândesc mai mult la băutură. Când am făcut dragoste cu el, am crezut că leşin, atât de violente

erau senzaţiile pe care le aveam. Cred că el şi-a dat seama de asta. Aş fi făcut orice ca să dureze la nesfârşit... Când mi-a dezvăluit adevărata lui identitate, rolul lui de luptător în războiul secret, lupta pe care o ducea pentru eliberarea ţării sale, m-am ataşat şi mai mult de el. Era mai romantic decât un om de afaceri libian. Şi se purta atât de drăguţ cu mine! Explicându-mi chiar că arabii nu erau răspunzători de persecuţiile antievreieşti din timpul războiului. Că evreii le furaseră pământul. Că va lupta până la ultima suflare. Dar niciodată nu mi-a cerut să particip direct la un atentat până zilele trecute... El mi-a dat numărul său de telefon, în cazul în care s-ar fi ivit vreo problemă, explicându-mi că Mossadul voia să-l ucidă şi că m-ar fi ucis şi pe mine dacă ar fi aflat că-l ajutam. L-am sunat când s-a ivit problema cu Friedrick. Nu ştiam că voia să-l omoare... După aceea, nu mai puteam da înapoi. Parcă mă dedublasem.

Aija se lipi de Malko şi-şi ridică faţa spre el.

— Mă simt tare singură. Ia-mă în braţe.

*

* *

Ali Muganieh telefonă două zile mai târziu, când începuseră să-şi piardă speranţa. Era şase seara.

— Eu sunt, zise palestinianul. Sun de la Berlin.

— Vrei să vin şi eu? întrebă Aija.

Malko se strâmbă nemulţumit. Era aproape prea naturală. În fiecare seară îl reţinea în cabina ei şi făceau dragoste. Nu vorbeau niciodată de trecut sau de viitor. Acum se apropiau de ţintă. Malko avea impresia că se află la pescuit, în momentul când un peşte mare s-a prins în undiţă şi a reînceput să se zbată la capătul firului. Ştiind că are o şansă din zece de a-l trage la bord.

— Te vei duce la Viena, zise Muganieh. Încearcă să pleci mâine dimineaţă. Du-te la hotelul *Bristol* şi aşteaptă-mă. Spune patronilor tăi că te duci în alt oraş.

— Bine, zise Aija, am...

Dar palestinianul închisese. Malko şi Donald Gast schimbară o privire de triumf. „Peştele” se apropia.

— E normal să treacă prin Berlinul de Est. Ştim că a fost instruit în mânuirea explozivilor de către un ofiţer Stasi.

Probabil că păstrase legăturile. După aceea, va trece în Vest fără probleme.

— Îl vom aştepta acolo?

— Nu, zise Malko. Am o idee mai bună. Aija mi-a spus că la fiecare călătorie închiriază o maşină pe numele ei. Ştiu cum vom proceda. Cu siguranţă că Muganieh nu e singur. Nu vreau să declanşăm un masacru. Îl vom prinde în propriul lui joc.

— Cum?

Malko îi explică americanului care era planul lui. După ce termină, reprezentantul CIA îi aruncă o privire admirativă şi uşor neliniştită.

— E diabolic! Noroc că nu lucrezi împotriva noastră…

— Felicitările mai târziu, zise Malko. Mă duc să vorbesc cu Aija. Fără ea nimic nu poate funcţiona.

O găsi pe finlandeză fumând nervoasă. Se vedea bine că discuţia cu amantul ei o tulburase.

— După cum vezi, totul va merge foarte bine! zise ea cu un zâmbet forţat. Zâmbea în colţul gurii de parcă ar fi avut hemiplegie. Dar ochii ei nu erau deloc zâmbitori.

— Nu-ţi fie frică, zise Malko. Nu vi se va întâmpla nimic, nici ţie şi nici lui.

Ea dădu uşor din umeri.

— Oh, nu mi-e frică, dar nu ştiu cum mă voi comporta când am să fiu în faţa lui. Sper să nu-şi dea seama de nimic.

— Asta sper şi eu, zise Malko. Oricum, vom fi acolo ca să vă protejăm.

— Ce aşteptaţi concret de la mine?

El îi adresă un surâs liniştitor.

— Nu mare lucru. Să faci ce-ţi cere. Să te duci la el după ce ai închiriat maşina. Numai că, la un moment dat, te vei eschiva. După aceea, vei putea să te întorci la Helsinki.

Ochii ei verzi se întristară. Ştiau amândoi că s-ar fi putut foarte bine ca lucrurile să nu se petreacă în acest mod idilic.

— Îmi promiţi că nu-i vei face rău?

— Îţi promit.

— Mi-e frică, zise ea.

Şi lui îi era frică. Dar din alte motive. Stomacul lui avea să rămână crispat până la prinderea „peştelui”. Era o

chestiune de ore, dar avea de-a face cu un adversar suspicios şi periculos. Şi chiar şi cele mai bune planuri au câte o hibă.

Capitolul XX.

Chris şi Milton, în cămăşi, trebăluiau sub capota Fordului Scorpio închiriat la aeroportul din Viena de Aija Sunblad. O maşină mare şi albastră, aproape nouă. Peste tot atârnau fire electrice şi cei doi americani lucrau în tăcere, înjurând din când în când atunci când le scăpa din mână şurubelniţa. Se aflau într-un garaj al Ambasadei SUA la Viena, rezervat pentru CIA şi echipat cu utilaje sofisticate. Milton Brabeck avea capul vârât sub capotă când soldatul de pază îi deschise uşa lui Malko şi acesta apăruse în încăpere. Părea preocupat.

— Mai aveţi mult?

— O oră. Nu ne putem permite să dăm rasol, răspunse americanul cu un zâmbet ambiguu. Avem noutăţi?

— Încă nu, răspunse Malko. Dar suntem presaţi de timp.

Aija aştepta la *Bristol.* Trei camere mai departe se aflau camerele lui Malko şi ale celor doi americani, închiriate printr-o agenţie de voiaj. Din prudenţă, poliţia austriacă nu fusese anunţată, dar biroul CIA de la Viena îi ajutase cu tot ce-i stătea în putinţă. Ali Muganieh putea să apară în orice moment. Doi oameni de la biroul local făceau cu rândul la aeroport, având la ei fotografiile teroristului pentru a evita orice surpriză supărătoare...

— Ne întâlnim la hotel, propuse Chris scoţând capul de sub capotă. Duc maşina înapoi în parcare şi las cheile la portar. Mă dau drept tipul de la compania de închiriat.

— Foarte bine, zise Malko. După aceea, să nu vă mai arătaţi nasul. S-ar putea să fie supravegheată de oamenii lui.

Aija era stăpânită de un calm artificial, dar o simţea încordată. Continua să ia Halcion, dar într-o doză mai mică, ca să reziste încercării. Era nerăbdătoare să fie mai bătrână cu câteva ore.

*

* *

— Vine!

Aija Sunblad avea o voce ciudată şi ochii parcă prea strălucitori.

— Te-a sunat?

— Nu el. Altcineva din partea lui care mi-a spus ce pseudonim are. Trebuie să fie la aeroport peste aproximativ o oră. Mă întâlnesc cu el acolo.

Se potrivea.

— Asta e tot? întrebă Malko.

— Nu. Trebuie să achit nota de plată la hotel. Nu ne mai întoarcem în oraş. Plecăm cu maşina direct spre Zurich. Asta vă pune probleme?

— Nu, dimpotrivă, răspunse Malko.

Un agent CIA deschise uşa şi-i făcu semn lui Malko că voia să-i vorbească. Malko ieşi din încăpere.

— Băieţii noştri au sunat de la aeroport, îl anunţă el. Patru arabi au sosit cu un Mercedes 190 înmatriculat în Ungaria. Bântuie prin aerogară. Cu siguranţă că sunt gărzi de corp…

Ali Muganieh era prudent.

— Vedeţi ce avion soseşte peste aproximativ o oră, îi ceru Malko.

Americanul plecă. Malko reveni în cameră unde Aija tocmai trăsese fermoarul genţii de călătorie. Tânăra femeie era trasă la faţă. Lăsă geanta şi se aruncă în braţele lui Malko.

— Oh, cât de mult aş vrea să văd totul terminat! Mi-e ruşine şi frică. N-am mai trădat niciodată un bărbat în felul ăsta. N-o să-i faceţi nici un rău, nu-i aşa?

Era o copilărie, dar Malko n-o ironiză.

— Îţi promit, zise el. Uite cum vom proceda. Începând din momentul în care părăseşti hotelul la volanul maşinii închiriate, nu vei mai avea nici o legătură cu noi. Încearcă să uiţi chiar şi de existenţa noastră… Vorbeşte-i mult. Pune-i întrebări. Arată-te tandră, dar nu exagerat. Necunoscându-se itinerarul, nu se poate stabili un plan prea precis. Puţin mai târziu, când veţi fi pe drum, cere-i să te oprească undeva, la un han. Sper că asta nu va pune nici o problemă.

Nu are nici o importanţă locul pe care-l va alege. Există toate probabilităţile ca să te aştepte în maşină. Ascunde-te undeva! În momentul acela vom interveni foarte repede şi eu te voi lua de-acolo.

Finlandeza înclină capul fără să spună nimic. Se priviră în ochi, apoi ea se duse în sala de baie pentru a-şi completa machiajul. Omul de la CIA se întoarse stupefiat.

— Peste o oră soseşte avionul de la Larnaca! îl anunţă el pe Malko. Ticălosul ăsta e deosebit de prudent. Chiar şi pe ea o minte. N-a fost nici o clipă în Berlinul de Est...

— Crede că liniile telefonice pot fi ascultate, zise Malko. Bine, totul e gata?

— E gata, răspunse americanul suspinând. Sper că totul se va petrece aşa cum ai prevăzut... Altfel nu trebuie să-ţi mai spun în ce rahat vom fi.

— Sper şi eu, zise Malko.

Aija ieşi din sala de baie. Îl strânse pe Malko în braţe pentru ultima dată. El o urmă până la ascensor şi îi adresă un zâmbet încurajator.

— Ne vedem mai târziu.

*

* *

Chris şi Milton, la volanul unui Mercedes cu număr de Viena, aşteptară ca Aija să dea colţul pentru a demara şi ei. Ştiau unde merg. Milton avea pe genunchi o consolă portabilă cu câteva butoane: un emiţător pe unde scurte.

Peste cinci minute se deplasau spre Schwechat. Milton căscă gata să-şi rupă maxilarul.

— *Holy cow,* sunt nerăbdător să se termine mai iute!

La picioarele lor se găsea un întreg arsenal ascuns într-o pătură. Pistoale-mitralieră Uzi, grenade orbitoare, o puşcă echipată cu un lansator de grenade şi două veste antiglonţ. Omul pe care-l hăituiau nu avea nimic de pierdut.

*

* *

Ali Muganieh privi peisajul din jurul aeroportului Schwechat. Era nervos de fiecare dată când venea în Europa. Prea mulţi îl hăituiau. Îşi luase toate precauţiile, dar cu cât se gândea mai mult la povestea asta cu banca, cu

atât era mai preocupat. Se aşteptase să se ivească probleme, dar nu chiar atât de repede. Acum nu avea de ales. Dacă FBI-ul ajunsese până la contul numerotat de la Zurich, nu mai avea mult timp la dispoziţie pentru a acţiona.

Zgomotul înăbuşit al trenului de aterizare îl readuse în prezent. Avea un paşaport libanez fals care nu punea probleme, iar austriecii nu erau chiar atât de porniţi împotriva teroriştilor. Chiar dacă FBI-ul o supraveghea pe Aija, aici se simţea aproape în siguranţă. Austriecii se uitau de două ori înainte de a aresta un om ca el. Spera să-i fi sosit gărzile de corp. Se simţea mai sigur aşa, nu se deplasa niciodată fără ele.

Înainte de a pleca, micuţa Amina îl copleşise încă o dată cu talentele ei, iar el o sodomizase pentru prima dată în ciuda ţipetelor ei de durere. Şi Amina era nebună de fericire că îi acordase atenţie. Semenele ei o invidiau, iar ea se simţea o eroină a războiului de eliberare. Şterpelise unul din tricourile lui Muganieh şi dormea cu el ca să-i păstreze mirosul. Ali Muganieh se simţea excitat la gândul că o va poseda din nou pe docila Aija. O va lua cu el în Ungaria pentru câteva zile de vacanţă, înainte de a se despărţi.

Avionul atinse pista de aterizare. Palestinianul îşi verifică paşaportul. Îşi lipise o mustaţă mare de care avea să se debaraseze mai târziu şi luase cu el un întreg dosar tehnic de epurare a apei, pentru cazul în care poliţiştii ar fi fost cu adevărat curioşi. Nu avea nici o armă şi acela era momentul cel mai periculos.

Poliţistul de la paşapoarte abia dacă aruncă o privire pe documentul palestinianului.

După cinci minute, Ali Muganieh se afla în holul de sosire. Prima persoană pe care o zări fu Hussein, şeful gărzilor de corp, care aştepta în faţa chioşcului de ziare. Schimbară o scurtă privire, dar fu destul pentru a-i încălzi inima. Totul era în ordine. Se îndreptă spre ieşire şi căută cu privirea parcarea.

O descoperi pe Aija la o depărtare de treizeci de metri, stând în picioare în faţa unei maşini albastre. Finlandeza alergă înaintea lui şi i se aruncă în braţe fără să pronunţe

nici un cuvânt. Ali Muganieh îi văzu pe cei patru palestinieni urcând într-un Mercedes 190 cu număr de Ungaria şi aşteptând la ieşirea din parcare.

— Totul e în regulă? întrebă Aija.

— Da.

— Ai călătorit bine?

— Da.

Palestinianul urcă în maşină, deschise compartimentul de bord şi cercetă hârtiile, apoi coborî să verifice dacă corespundeau cu numărul maşinii. Astfel de detalii mici îţi creau probleme... Se aşeză la volan liniştit. La ieşirea din parcare încetini şi opri. Hussein sări imediat din Mercedes şi-i întinse o geantă de pânză. Înăuntru se aflau un pistol-mitralieră Uzi, încărcătoare, un revolver şi trei grenade.

Palestinianul ocoli Viena şi o porni pe drumul ce ducea la Zagreb, drum ce trecea printre brazii Austriei.

În spate, venea Mercedesul cu gărzile de corp. Se întoarse spre Aija.

— Ce mai e şi povestea asta cu banca?

Îi pusese instinctiv o mână pe coapsă şi o frământa uşor, urcând din ce în ce mai sus. O mângâiere care totdeauna o excita la culme. De data asta Aija rămase foarte dreaptă, privind ţintă la drum. Brusc, palestinianul se simţi cuprins de o angoasă vagă. Aija îi repeta ce-i spusese la telefon, dar el nu o asculta. Cel de al şaselea simţ îi striga „pericol”. Trecu în revistă posibilităţile. Aija nu cunoştea itinerarul, gărzile de corp erau în spatele lui şi era înarmat până în dinţi. Lăsă coapsa finlandezei, se aplecă, luă revolverul din geantă şi-l puse la centură.

Roti brusc volanul şi trase pe marginea drumului. Mercedesul fu nevoit să frâneze brusc în spatele lui.

După ei mai veneau alte câteva maşini. Le lăsă să treacă şi se întoarse spre Aija. Cu mâna stângă o apucă de păr.

— Ce se întâmplă?

Ea scutură din cap fără să reuşească să vorbească. Ali Muganieh ridică capul şi avu impresia că i se opreşte inima. O maşină oprise la aproximativ cinci sute de metri în faţă. Din ea coborâse un bărbat care ridicase capota, de parcă ar fi fost în pană.

Ciudată coincidenţă…

Palestinianul îşi simţi corpul ca de gheaţă. Întâlni privirea tinerei femei şi văzu lacrimi în ochii ei verzi.

— Spune-mi adevărul! zise el cu brutalitate. Repede!

— Iartă-mă, iartă-mă, bâigui ea cedând nervos. Fugi! Fugi!

Se uită din nou la maşina din faţă. Acum era sigur de tot ce se petrecea. Totdeauna îşi zisese că într-o zi se va întâmpla. Scoase brusc revolverul de la centură. Aija văzu expresia ochilor lui negri şi ştiu ce vrea să facă. Scoase un ţipăt de spaimă, se aruncă asupra portierei şi o deschise.

Tocmai o lua la fugă pe marginea drumului, când Ali Muganieh trase primul glonţ, care o nimeri în şale. Al doilea pătrunse deasupra cefei şi ieşi prin faţă, smulgând o parte din gură. Iar al treilea se pierdu în natură.

Ali Muganieh închise portiera şi puse revolverul pe scaunul de lângă el. Întoarse brusc maşina care scrâşni din toate cauciucurile. Mercedesul cu număr de Ungaria făcu aceeaşi manevră. Palestinianul înjură printre dinţi. Va căuta mai târziu explicaţiile. Prima urgenţă era să treacă în Ungaria sau în Cehoslovacia, unde ar fi fost în siguranţă.

Văzu în oglinda retrovizoare maşina care avea capota ridicată demarând şi întorcând şi ea. De data asta nu-i mai era permisă nici o îndoială…

În acelaşi moment tresări din cauza unui pocnet scurt. Cele patru portiere ale maşinii se încuiaseră automat.

*

* *

— Ticălosul! A împuşcat-o!

Malko se uita la maşina albastră care întorcea. Era încordat. Se gândise că Aija era prea fragilă pentru a rezista. Dar asta nu schimba nimic.

— Chris! Haide! zise el.

Chris Jones îi întinse telecomanda. Tocmai apăsase pe unul dintre butoane care declanşase încuierea portierelor maşinii albastre.

Malko apăsă pe primul buton din stânga. Deasupra lui se aprinse imediat un beculeţ roşu.

— S-a activat! zise sumbru americanul.

Trecură cu toată viteza pe lângă cadavrul tinerei femei care se rostogolise pe marginea drumului. Malko o privi cu un amestec de tristeţe şi de detaşare. Nu reuşea să-i fie cu adevărat milă pentru ea. Pasiunea o împinsese mult prea departe. Până acolo încât crezuse că Ali Muganieh va fi cruţat...

Nimeni nu avusese vreodată intenţia de a-l duce pe terorist în sala tribunalului. Nici Malko, nici oamenii de la CIA, nici preşedintele Statelor Unite. Americanii înţeleseseră că nu se luptă cu mănuşi albe împotriva teroriştilor. Dacă Muganieh ar fi fost arestat, prietenii lui ar fi declanşat atentate, ar fi luat ostatici, s-ar fi dedat tuturor ororilor posibile pentru a-i obţine eliberarea. Democraţiile occidentale erau foarte vulnerabile din cauza laşităţii lor naturale. Nu erau capabile să răspundă cu singurul limbaj pe care îl înţeleg teroriştii: ochi pentru ochi şi dinte pentru dinte.

Malko se aplecă spre microfonul care ieşea din telecomandă.

— Muganieh, zise el. Vei muri.

*

* *

Ali Muganieh tresări auzind vocea din difuzorul radioului. Cuprins de panică, palestinianul privi în jurul lui şi înţelese imediat. Începu să transpire din abundenţă. Într-o fracţiune de secundă se transformă într-un animal hăituit, pus în mişcare doar de instinctul de conservare.

Roti brusc volanul şi ieşi de pe şosea, oprind pe marginea drumului. Luă pistolul şi trase de trei ori în geamul din dreptul său. Se formară trei găuri, dar triplexul nu se sparse. Înnebunit de spaimă, teroristul se repezi la pistolul-mitralieră şi trase o rafală în broască. Fragmente din portieră zburară în toate părţile şi văzu că nimerise broasca. Aruncă arma, se arcui şi împinse cu piciorul în portieră.

Metalul trosni. Mercedesul gărzilor de corp oprise lângă maşina albastră şi cei patru arabi priveau fără să înţeleagă. Vocea răsună din nou în difuzor.

— Acum, Muganieh!

*

* *

Urmă o explozie asurzitoare.

Maşina albastră se transformă într-o sferă portocalie din care ţâşni un fum negru. Când rămăşiţele căzură la pământ, maşina se deplasase cu câţiva metri şi interiorul era un adevărat focar. Ciopârţit, Ali Muganieh fusese aruncat de explozie şi zăcea pe iarba de pe marginea drumului. Ce mai rămăsese din el! Capul şi torsul erau negre, de nerecunoscut.

Mercedesul gărzilor de corp ardea şi el cu arabii în interiorul lui. Cei trei bărbaţi fuseseră asfixiaţi de vaporii flăcărilor şi loviţi de unda de şoc.

Unda de şoc zgudui şi Mercedesul în care se afla Malko împreună cu cei doi americani. Chris Jones lucrase bine plasând cele cinci kilograme de C4 sub scaunul şoferului.

— Să plecăm! zise Malko.

Chris Jones demară. Malko se simţea împăcat şi totodată vlăguit.

*

* *

Malko, instalat în biblioteca castelului din Liezen, în faţa unei sticle de Dom Perignon, citea ultima ediţie a ziarului *Kurier.* Fotografia maşinii albastre ocupa opt coloane. Dedesubt scria:

„Un terorist periculos a sărit în aer în mod accidental.”

Urma biografia lui Ali Muganieh şi bănuielile care planau asupra lui în legătură cu atentatul asupra avionului care explodase deasupra Scoţiei. Nici un cuvânt despre Aija Sunblad. În această privinţă, ancheta era încă în curs. În afară de Malko, Chris şi Milton, Donald Gast şi mâna de înalţi funcţionari ai CIA şi de la Casa Albă care fuseseră direct implicaţi, nimeni nu ştia cum fusese scos definitiv din circuit Ali Muganieh. Asta ca să se evite posibilele răzbunări.

Elko Krisantem bătu la uşă. Apoi intră, aducând un plic aşezat pe o tavă.

— A fost adus adineauri de la Viena, anunţă el.

Malko desfăcu plicul. Înăuntru era cartea de vizită a reprezentantului CIA la Viena, împreună cu un document venit prin fax. O pagină din ziarul *Jerusalem Post* pe care

fusese încercuit un articol. Câteva rânduri anunţau că, în urma unui stop cardiac, încetase din viaţă fostul director al Institutului Geografic Naţional, Menahem Rubin.

Cineva scrise ceva sub articol. Un nume.

„Moshe.”

Malko împături ziarul. Americanii şi palestinienii reluaseră negocierile. Fanaticii din ambele tabere eşuaseră. Muriseră degeaba două sute şaptezeci de persoane.

Sfârşit.